

GUSTAVE AIMARD PROSCRISUL

PROSCRISUL

COLECȚIA
DANUBIU

8

Citiți

numai cărțile

Editurei DANUBIU

Colecția

Danubiu

apare regulat

odată pe lună

Colecția Danubiu

Nr. 8

GUSTAVE AIMARD

Proscrisul

(La Belle-Rivière)

**Traducere de d.
L. LĂZĂRESCU**

EDITURA DANUBIU STR. Dr. ISTRATE, 10
OF. REG. COM. 1395/941.

Colecția „DANUBIU”

publică tot ce s'a scris mai bun
în domeniul romanelor polițiste
și de aventuri, în volume îngrijite,
cu coperta în patru culori.

AU APARUT

1. Nu sunt criminal
de Mansfield Scott
2. Păianjenul cenușiu
de Guy d'Antim
3. Biciul destinului
de Otto Soyka
4. Prizonierul din Zenda
de Anthony Hope
5. Domnița Stepelor
de Albert Bonneau
6. Surcouf corsarul
de Karl May
7. Amenințarea invizibilă
de Charles de Richter
8. Proscrisul
de Gustave Aimard

IN PREGATIRE

9. Comoara din insula piraților
de R. L. Stevenson

PROSCRISUL

de GUSTAVE AIMARD

Geneva 1871.

PARTEA I.

FORTUL DUQUESNE

I

CONTELE DE JUMONVILLE

La 27 Mai 1754, pe la orele șase seara, o trupă de treizecișipatru de oameni, comandați de un ofițer pătrunse într'un luminiș dintr'o pădure americană.

Puțini sunt aceia cari știu că sub Ludovic XIV și Ludovic XV, cea mai mare parte a Americii de Nord, aparținea Franței. Printre aceste posesiuni franceze se afla și marele teritoriu cunoscut azi sub numele de Canada — pe vremuri se numea Noua Franță — care mai târziu a trecut sub stăpânirea englezilor.

Luminișul acesta se afla în mijlocul nesfârșitelor păduri cari acoperă malurile fluviului Ohio, pe atunci numit *Belle Rivière* (Râu frumos) și cari se întindeau până la granițele statului Virginia stăpânit de englezi.

Pe vremea când începe această poveste, răz-

boiul amenința să izbucnească din nou în America între francezi și englezi.

Vina era a ultimilor, cari cu o barbarie de necrezut și cu un cinic dispreț al drepturilor ginților, căutau să-și mărească teritoriile. De multe ori începeau lupte fără o declarație prealabilă și fără să se ostenească măcar să caute un pretext cât de ușor.

Nimic nu vor spăla aceste pete după onoarea Angliei.

Trupa despre care vorbeam făcuse un drum lung și obositor printre cărările aproape neumbrite ale pădurii.

Cu toate că oamenii care o compuneau erau, în cea mai mare parte, războinici indieni obișnuți din copilărie cu toate lipsurile vieții din pustiu, iar restul era ales dintre vânătorii canadieni cei mai rezistenți la oboseală, indieni și vânători păreau la capătul puterilor.

Mai mult se târau decât mergeau, astfel că salutară cu un strigăt de bucurie intrarea lor în lumină.

Ofițerul, un tânăr de douăzeci și cinci de ani, cu trăsături fine și distinse, purta un forma de căpitan din regimentul de Marină Regală.

Judecând că un marș mai lung ar fi fost imposibil și că oamenii săi binemeritau o odihnă, dădu ordinul să se facă campamentul de noapte.

Acest ordin fu imediat executat de canadieni și de pieile-roșii

Intr'o clipă, bivuaicul fu instalat, focurile de veghe fură aprinse și fiecare, căutându-se în traistă își prepară masa de seară.

Căpitanul se așezase înaintea unui foc, pe trunchiul unui arbore doborât.

Cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini, urmărea cu privirea pierdută scânteile scăpate din foc, lăsându-se furat de visuri.

Să profităm de odihna acestor oameni, pentru a lămuri cititorului rostul lor în ținutul acela depărtat, la treizeci de leghe distanță de ori ce locuință.

Cu câteva săptămâni înainte, guvernatorul din Virginia trimisese o coloană de milițieni ca să ocupe pământurile din Ohio, cari aparțineau francezilor.

Trebue să notăm în trecere, că acestea se petreceau în plină pace.

Această expediție era comandată de maiorul Washington, care după câțiva ani își liberă patria de sub jugul englez.

Avant-garda sa, condusă de sublocotenentul Ward, intră holărâtă pe teritoriul francez și construi un fort pe malul fluviului Ohio. Acest fort fu atacat de francezi, cucerit și garnizoana făcută prizonieră.

Totuș, d. de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne, — azi orașul Pittsburg, unul din cele mai bogate ale Statelor-Unite, — voind să dovedească că dreptatea era de partea sa

și dorind, în acelaș timp, să evite războiul, hotărî să nu atace restul coloanei engleze.

Își trimise chiar aghiotantul, căpitan în regimentul de Marină-Regală, la comandantul englez, să-l suneze să se retragă imediat, având în vedere că se afla, fără nici un drept, pe pământ francez.

Acest aghiotant se numea contele de Jumonville.

Dar cum d. de Jumonville, trebuia să treacă prin regiuni unde mișunau triburi dușmănoase Franței, după recomandăția d-lui de Contrecoeur, își formă o escortă de treizeci și patru de oameni, devotați și isteți.

Contele de Jumonville ținea să-și îndeplinească misiunea fără întârziere, așa că mersese zi și noapte, fără să acorde oamenilor săi nici o clipă de odihnă, până în momentul când pătrunseră în luminis.

Spera ca astfel să se găsească a doua zi la prânz în fața avant-gărzilor engleze.

Tânărul comandant era cufundat în gânduri, când unul din canadieni se apropie de el.

— Tu ești, Berger! Ce vrei? spuse căpitanul, zâmbindu-i.

— Trebuie să vă vorbesc, răspunse cel înțrebat.

— Te ascult.

Canadianul se așeză la picioarele șefului său. Era un om înalt, cu umerii lași, bine le-

gat. Mușchii săi, groși ca frânghiile și tari ca oțelul, arătau o putere puțin obișnuită.

Capul său, puțin cam mic, cu fruntea pătrată, se odihnea pe un gât de taur.

Ochii săi negri, larg deschiși, umbriți de sprâncene groase, priveau drept în față. O pădure de păr negru și buclat, legat la spate cu o piele de șarpe, îi flutura pe umeri.

Pielea-i tăbăcită, brăzdată de cute timpurii, avea o culoare roșcată.

O barbă lungă roșcată și stufoasă îi acoperea obrazul și-i cobora până pe piept, dându-i un aspect ciudat.

Dar, cu toată aspra-i înfățișare, se vedea că răul n'avea putere asupra lui.

Totul în el respira cinstea și sinceritatea.

Era îmbrăcat într'un costum de pânză, înflorită cu șireturi albe, cu mijlocul strâns într'o centură din piele de crocodil în care avea un cuțit, o baionetă, cornul cu praf și un sac cu gloanțe. Picioarele îi erau apărute de mocasini indieni, iar în mână ținea o pușcă.

Berger cobora din primii coloniști normanzi, cari, gonți de englezi, se refugiaseră în păduri ducând o viață primitivă, în mijlocul indienilor cu cari se încuseră.

Li se dăduse porecla de «Bois-brulés» (Lemne arse), din cauza culorii închise a fețelor, provenită din încrucișarea celor două rase.

— Căpitane, trebuie să facem o recunoaștere în împrejurimi, zise el.

— În care împrejurimi? Suntem doar în plin deșert!

— Pădurile astea nu sunt sigure pentru toată lumea, domnule conte.

— Mie-mi spui asta? S'ar zice că vrei să mă înspăimânți!

— Departe de mine acest gând. Incerc numai să vă fac prevăzător.

— Prevăzător? Dar nu ești tu destul de prevăzător și pentru mine? Vezi camarade, suntem amândoi din acelaș ținut, amândoi normanzi. Strămoșii tăi i-au slujit pe ai mei, cu credință, timp de secole. Vorbește-mi, deci, ca unui prieten nu ca unui superior.

— Vă mulțumesc, domnule conte, zise Berger strângând mâna ce i-se întindea. E adevărat... Familia mea v'a fost întotdeauna devotată și când la Quebec, vi-am auzit întâmplător numele, inima mi-a tresărit de bucurie și am alergat să vă ofer serviciile mele.

«Ați avut bunătatea să le primiți... înțelegerea a fost încheiată și numai moartea va putea va putea despărți pe fiul tatălui meu de urmașul conților de Jumonville.

— Recunosc adevărul vorbelor tale... și, într-o zi, te voi întreba mai amănunțit în această privință. Imi vei spune tot ce mi-ai ascuns până acum: cauza emigrării tatălui tău.

— Oh! Povestea unor oameni sărmani nu vă poate interesa, zise Berger cu un aer încurcat.

— Tot ce te privește mă interesează, răspunse contele. De altfel, venind în America, aveam de gând să mă interesez de una dintre rudele mele și tu îmi vei fi de folos în aceste cercetări.

— Nu vă înțeleg, zise Berger, care părea că stă pe cărbuni aprinși.

— E vorba de unul din unchii mei, căpitan în Regimentul Carignan, care și-a urmat compania în America, unde s'a stabilit și de la care nu mai avem vești, cu toate cercetările ce le-am făcut. A dispărut fără urme.

— Nu-i nimic extraordinar în asta. Făcându-se colonist, ca și mulți alții, și-a schimbat probabil numele, făcu canadianul cu o ușoară șovăire în glas.

— La ce bun ?

— Iată ce europenii nu pot pricepe... dar când după o trecere de timp, după ce au părăsit lumea veche pentru cea nouă, orașul pentru pădure, când au înțeles că fericirea se găsește numai în fundul pădurilor, atunci ei aruncă tot ce le poate aminti de viața dinainte. Ei reîncep viața, își iau alt nume și gata.

— Se poate, murmură căpitanul. Totuși as vrea să știu ce a devenit.

— Poate că o veți afla într-o zi, spuse vânătorul, căznindu-se să-și stăpânească emo-

șiunea. Dar, mai bine să revenim la timpurile prezente...

— Ei haide! spune-mi ce vrei!

— Să-mi dați voie să cercetez împrejurimile campamentului timp de o oră.

— Te temi, deci, de ceva?

— Da. Șeful indian care ne însoțește, și chiar eu, am descoperit numeroase urme prin pădure.

— Urme de vânători sau călători, ca și noi.

— Nu. Urme de soldați englezi.

— Așa dar, crezi că soldații englezi sunt prin apropiere?

— Sunt sigur și sunt de părere că am face bine să-i ocolim.

— Ești nebun? Nu sunt trimis ca sol la colonelul Frye și la maiorul Washington?

— Ba da.

— Deci prezența trupelor engleze, n'are deose să ne inspire teamă.

— Rămâne de văzut.

— Un sol este sfânt! reuă ofițerul, enervat. Legile războiului, drentul ginților îl ocrotesc. Ura ta împotriva englezilor te face nedrept. Dar dacă te încapăținezi să crezi că sunt necesare măsuri de prudență, ei bine, îți dau libertatea să faci cum crezi.

— Asta-i tot ce vă cer, zise Berger, luându-și bun rămas de la ofițer și îndreptându-se către un indian, așezat la o parte, singur, în fața unui foc.

Acest indian, în floarea vârstei, de o statură uriașă și bine proporționată, avea o figură regulată, ochii negri, strălucitori de inteligență și îndrăzneală. Fizionomia sa blândă și gânditoare, nobila lui înfățișare îi dădeau un aspect de eleganță, caracteristic pieilor roșii. Era îmbrăcat cu pantaloni de piele, strânși pe picior, cu o cămașă de pânză, mocasini și o manta dintr'o blană de bizon alb, părul lui, împletit cu măiestrie, era ridicat în mănunchiu deasupra capului. Acest indian, pe care pana de vultur înfiptă în păr îl arăta ca șef, fuma liniștit calumetul său, un soi de pipă indiană.

Berger ajunse lângă el, fără ca indianul să întoarcă capul.

— Fratele meu alb e binevenit lângă prietenul său. Ce dorește? Să spună! Urechile șefului sunt deschise.

— Vânătorul alb vrea să-și salute prietenul și să-i ureze o lungă odihnă, până la înaintarea lui.

— Unde merge *Fără-Urmă*? reluă indianul, dându-i lui Berger numele sub care era celebru printre oamenii pădurii. Șeful alb i-a dat vreo însărcinare pe care n'o pot îndeplini doi oameni împreună?

— Presupun că șeful, obosit de un drum lung prin pădure, ar dori să se odihnească lângă foc, în loc să mă însoțească pe o noapte

întunecoasă, sub un cer fără stele, zise zâmbind vânătorul.

— *Fără-Urmă* e foarte vesel, ripostă indianul. *Fără-urmă* glumește. Nu știe el, oare, că Kona-Handé e un șef și că oboseala n'are stăpânire asupra lui? Huronii sunt bărbați și nu babe clevețitoare. Unde merge fratele meu?

— Să supraveghez împrejurimile campamentului. Vrei să vi cu mine?

— Fratele meu să pornească; șeful îl urmează.

Cei doi oameni, cu puștile în mână, după ce aruncară o privire asupra bivuacului, unde totul dormea, afară de sentinele, părăsiră luminiișul, înfundându-se în hățișurile pădurii.

CAP. II

MAIORUL WASHINGTON

Să părăsim detașamentul contelui de Jumonville și s'o luăm înaintea celor doi cercetași; să pătrundem în interiorul ruinelor unui sat huron, aflat la câteva leghe mai departe.

Cam pe la orele șapte seara, o trupă compusă din vreo trei sute soldați englezi, albi și indieni, intrase în sat și-și stabilise cartierul pentru noapte.

Într'o colibă mai puțin ruinată, se adăpostiră doi ofițeri englezi.

Comandantul, un tânăr de abia douăzeci și doi de ani, nu era altul decât maiorul Was-

hington, din miliția Virginiei, acelaș care peste mai mulți ani va deveni atât de celebru, liberând America de sub dependența engleză.

Sublocotenentul Ward, aghiotantul său, om de cincizeci de ani, era tocmai contrariul șefului său. Înalt, slab, uscat, rece și brav, avea inteligența strict necesară ca să poată executa ordinele primite.

Făcăt prizonier de francezi, cu ocazia atacului fortului construit de el, își dăduse cuvântul că nu va fugi din fortul Duquesne, unde fusese internat. Dar nu se jenase să-și calce cuvântul.

Fugise, deci, de vreo opt zile și tocmai ajunsesse trupele engleze.

În acest moment, povestea șefului său, venațiunile pe cari, pretindea că le suferise din partea francezilor.

— Și le porți pică? îl întrebă maiorul, cu un zâmbet ironic.

— Le-am jurat o ură neîmpăcată și mă voi răzbuina crunt, imediat ce se va declara războiul.

— Cum ai spus, domnule Ward? Când se va declara războiul? Dar acum suntem în timp de pace?

— N'a fost făcută nici o declarație de război.

— Ascultă, domnule Ward, vei admite că ne aflăm pe pământ francez. Că am venit

fără să fim poftiți. Că acum câțva timp am încercat să ne instalăm pe malurile râului Ohio. Că francezii te-au atacat, ți-au distrus postul și te-au luat prizonier împreună cu soldații d-tale.

— Nu pot pretinde contrariul.

— Ei bine, după mine, asta constituie un început de ostilități și cu toate că n'a fost nicio declarație, războiul *mi se pare că există*. Așa că, dă-mi voc să-ți fac cunoscută o noutate care te va bucura: cercetașii mei mă informează că un detașament francez a plecat din fortul Duquesne. Acest detașament, compus din vreo patruzeci de oameni, se îndreaptă spre noi.

— Asta e imposibil. Ce să caute un detașament atât de mic aici, unde ei știu prea bine că vor întâlni forțe cu mult superioare.

— Ei pretind, mi s'a spus, că sunt trimiși ca parlamentari la mine, pentru a mă soma să mă retrag imediat în Virginia și să părăsesc teritoriul francez.

— Obraznicii! murmură Ward.

— Dar, urmă Washington, trimiterea acestor parlamentari nu este decât un pretext. Un sol n'ar fi venit însoțit de atâta trupă. O călăuză, un interpret și un gornist ar fi fost deajuns.

— Dar, atunci, pentru ce vine?

— Asta n'am putut-o afla. În orice caz, sunț sigur că pregătesc ~~un~~ a...

— Dar dacă solia lor este, totuși, adevărată?

— Nu este. De altfel îmi asumi întreaga responsabilitate.

Ward se înclină respectuos:

— La ordinele dv., domnule comandant?

— Vom ridica bivuacul la miezul nopții, vom pătrunde în pădure în trei coloane distanțate la o sută cincizeci de metri una de alta și legate printr'o linie de trăgători indieni și vom înainta astfel ca să prindem ca într'o plasă orice vîctate s'ar afla în pădure.

— Am înțeles, domnule comandant.

— Acum voi încerca să dorm o oră sau două. Mă vei trezi când va sosi timpul. Bună seara.

Tânărul ofițer se înveli în manta și se culcă.

Sublocotenentul Ward, rămas singur, își aprinse luleaua și începu să fumeze, gândindu-se la ordinele primite.

Ward făcea parte din aceia categorie de oameni cari nu-s niciodată mulțumiți. Nu cerea altceva decât să joace câte o festă dușmanilor săi, francezii; dar simțea că în cazul de față, el și ai săi pescuiau în apă turbure. Într-o două guri de fum, lăsa să scape aceste cuvinte:

— La dracu, ce nevoie am să-mi bat capul. Fie ce-o fi! Eu îmi spăl mâinile. Am un comandant, îi execut ordinele și asta-i!

Cu aceste cuvinte, sublocotenentul se înveli

și el în manta și adormi cu cugetul împăcat,
ca Pilat din Pont.

III

ASASINATUL

Aceasta era situația celor două detașamente.

Pe deoparte sinceritate și încredere.

De altă parte, șiretenie, trădare și rea-voință.

Era ora trei de dimineață. Cerul începea să se lumineze la răsărit. Stelele dispăreau treptat. O adiere înghețată trecea peste vârfurile copacilor, făcându-i să scoată gemete omeneste.

Afară de cele două sentinele, cari aveau grija focului, totul dormea în câmpul francezilor.

Deodată, o mână se puse pe umărul contelui de Jumonville.

Oricât de ușoară ar fi fost atingerea, fu deajuns ca să-l trezească.

— Te-ai înapoiat, Berger? E timpul să pornim la drum?

— A trecut timpul de pornit la drum!

— Ce vrei să spui? Ce oră este?

— E ora trei.

— Ce s'a întâmplat?

— S'a întâmplat că trebuie să dați ordinul

de înapoere, dacă nu vrei să cădeți în cea mai mișlească cursă.

— Vorbește mai lămurit. De unde vii?

— Am cercetat pădurea în tovărășia lui Kona-Handé. Pădurea e plină de englezi cari înaintează pe trei coloane în scop de a ne înconjura. Știu că suntem aici. Informați că suntem puțini la număr, vor pretexta că suntem spioni și vor proceda în consecință.

— E imposibil.

— Veți vedea că nimic nu-i imposibil din partea englezilor.

D. de Jumonville șovăia. Dar șovăiala sa ținu numai o clipă:

— Am onoarea să fiu ofițer al Majestății Sale Regelui Franței. Sunt însărcinat cu o misiune... o voi îndeplini, ori ce s'ar întâmpla. Spune-mi, deci, adio și să ne despărțim!

— Adio! Pentru-ce? Rămân doar... Locul meu e lângă dvs. Il voi păstra, cu riscul vieții chiar. Vrei să muriți? Foarte bine! Voi muri cu dvs.!

— Ei bine! Trezește oamenii! Vom merge înaintea englezilor.

Căpitanul de Jumonville se puse în fruntea oamenilor săi, însoțit de credinciosul său canadian. Coloana porni călăuzită de Kona-Handé, care mergea cu douăzeci de metri înainte.

Înaintau râzând și glumind prin pădure, când, pe la orele șapte, indianul se opri brusc ascultă o clipă și se înapoie.

— Ce s'a întâmplat? întrebă ofițerul.

— Yankee, răspunse scurt huronul.

Cuvântul Yankee este pejorativul cuvântului English pe care indienii nu-l pot pronunța.

— Englezii? Unde sunt?

— Peste tot, răspunse indianul, arătând în spre cele patru puncte cardinale.

— V'am prevenit, suntem înconjurați, adăugă Berger, cu cel mai mare calm.

Contele de Jumonville încrunță sprâncenele. Incepea să bănuiască trădarea. Totuș rămase liniștit.

— Oprea! comandă el.

Apoi, adresându-se lui Berger, adăugă:

— Iată-i pe cei pe cari îi căutam. Scoate drapelul din toc și dă-mi-l.

Canadianul se execută.

— Să luăm măsuri ca să putem răspunde inamicului în caz de nevoie? întrebă el.

— Nu, prietene. Bravii cari mă urmează n'au nimic de aface azi cu englezii, și să-i așteptăm, cu patul armelor pe pământ.

Ordinul fu executat, apoi tânărul ofițer scoase o hârtie pe care i-o dădu lui Berger. Era somațiunea pe care vânătorul trebuia s'o traducă în englezește.

— Să-l caut pe comandantul englez?

— Nu. Să-l așteptăm să vie.

— Au și venit, mormăi vânătorul. Priviți-i!

✓ Intr'adevăr, englezii apăruseră din trei părți deodată, înconjurându-i pe francezi.

Văzându-și dușmanii, sau cel puțin pe cei pe cari ei îi considerau astfel, cu patul puștii pe pământ, într'o atitudine liniștită, englezii se opriră, mirați.

Contele de Jumonville profită de șovăiala lor pentru a cere să vorbească comandantului lor.

Washington înaintă cu sabia în mână, cu câțiva pași în fața soldaților săi.

Ofițerul francez rugă pe Berger, care vorbea englezește să citească documentul, în timp ce el, cu sabia în teacă, desfășură drapelul francez.

Abia începu Berger lectura somației, când vocea înceată și neașteptată a lui Washington îl întrerupse:

— Soldați, pregătiți armele!

Făcând doi pași înainte, contele de Jumonville, ajunsese în fața comandantului englez.

— Sunt trimisul Franței, domnule. Ce înseamnă asta?

Celălalt ridică sabia și comandă:

— Foc!

Un uragan de fier și foc trecu peste francezii împietriți de mirare.

— Trădătorule! făcu contele de Jumonville, pe care un glonte îl nimerise în cap, căzând mort, înfășurat în faldurile drapelului înroșit de sângele lui.

Alți șapte francezi se prăbușiră în jurul lui.

Ceilalți se risipiră.

Englezii scăpară un puternic hurrah și îmbătați de vederea sângelui vărsat, puseră baionetele la armă și porniră la asalt asupra nenorociților tovarăși ai lui Jumonville.

Dar atunci se întâmplă ceva unic în istoria acestor războaie fără milă și fără cruțare.

Indienii aliați ai englezilor, indignați de purtarea lor mișelească, se aruncară hotărâți între victime și călăi, ținându-le calea.

Chiar și maiorul Washington interveni.

Își ajunsese scopul reducând la tăcere pe mesagerul contelui de Contrecoeur, comandantul fortului Duquesne? Sau resimțea muștrări de cuget pentru fapta lui incalificabilă?

Nu se știe, dar totuși îi dezarmă pe soldații săi, astfel că supraviețuitorii trupei franceze fură salvați.

Bineînțeles, fură opriți ca prizonieri de război.

Nu vom sărui asupra acestui groaznic atentat. Nu se inventează astfel de fapte, mai ales când e vorba de o mare figură istorică, cum e cea a lui Washington.

Totuș suntem obligați să încredințăm pe cititorii noștri că aceeași poveste e adevărată dela început până la sfârșit.

Doi oameni profitaseră de dezordinea cauzată de intervenția indienilor pentru a fugi: Berger și Kona-Handé.

După ce englezii se retraseră, ducând cu ei prizonierii și lăsând morții neîngropați,

cei doi prieteni ieșiră cu precauțiune din tușurile unde se ascunseseră.

Berger se duse drept la corpul tânărului ofițer, îngenunchie și începu să se roage, în timp ce indianul, cu ajutorul cuțitului său lat, săpă o groapă în pământul umed de sânge.

După ce-și termină rugăciunea, canadienul tăia o bucată din părul căpitanului, îi luă dela gât un medalion ce era atârnat de un lăntșor de oțel și toate hârtiile.

— Ce voi spune fratelui său? se gândea el, ocupându-se de toaleta mortului. Voi avea măcar curajul să-l anunț?

În acest timp, Kona-Handé își terminase lucrul.

Împreună, băgară în groapă cele șapte victime, apoi înfășurară în drapel pe tânărul ofițer și-l așezară lângă ceilalți.

— Dormiți în pace, prieteni, veți fi răzbunați! spuse Berger după ce acoperi cu pământ resturile celor opt francezi.

Indianul clătină capul în semn de încuviințare și amândoi părăsiră locul blestemat depărtându-se pe cărări necunoscute.

IV

UN PEISAGIU AL RAULUI-FRUMOS

Primii francezi cari au explorat America septentrională, au rămas vrăjiți de țărmurile fluviului Ohio.

Acest curs de apă, care serpuiește prin ținuturile cele mai accidentate și mai pitorești, a fost botezat «Belle rivière» nume pe care l'a păstrat până la părăsirea Canadei de către francezi.

Format din împreunarea râurilor Manongohela și Alleghany, după un parcurs de mai multe sute de mile, în care timp primește apa unor nenumărate pârae, Ohio se varsă în Mississipi, pe care indienii îl numesc «Tatăl fluviilor».

Nenumăratele insule și insulițe, repezițiunea curentului fac ca navigația pe el să fie foarte periculoasă.

Malurile sale înalte formează un lanț neîntrerupt de movile legate între ele cu câmpii împădurite, furnicând de vânat.

În acest ținut, nu se întâlneau decât triburile nomade de indieni și vânători.

La vre-o zece mile de fortul Duquesne, în mijlocul unei păduri stufoase se ridica o colibă, construită din trunchiuri de copaci. Arbori, de mai multe ori centenari, printre cari se încurcau ierburi și liane, înconjurau

coliba cu un brâu care o apăra mai bine ca o fortăreață.

Această colibă avea trei ferestre, lux nemaipomenit pe vremea aceia. Acoperișul, din coceni de porumb și pereșii, acoperiți de iederă și viță sălbatică, o făceau să treacă neobservată.

În apropierea acestei încântătoare colibe, trecea un râuleț care se vărsa în Alleghany. Pe malurile acestei ape era o pirogă ușoară din scoarță de copac.

Două magazine cari primeau cerealele recoltate pe cele câteva hectare, unde arborii fuseseră doborâți, un grajd, în care zburdau doi cai tineri și un coteț cu găște și găini, complectau ansamblul.

Interiorul acestei colibe era identic cu cel al locuințelor normande.

Cu tot aspectul ei vesel, o legendă întunecată apăra pe proprietarul acestei locuințe mai bine ca o garnizoană puternică. Această legendă se baza numai pe zvonuri, pe povești, nimeni n'ar fi putut cita un fapt pozitiv care s'o adeverească.

Cu câteva săptămâni înainte de a începe povestirea aceasta, într-o Sâmbătă pe la orele șapte de dimineață, un om de vreo cincizeci de ani ieși din colibă.

Acest personagiu era îmbrăcat într-o bluză lungă până la genunchi, strânsă cu un brâu colorat în care erau vârâte un cuțit lung, numit «limbă de bou» două pistoale, un cor-

net de praf de pușcă și un sac cu gloanțe. Pantalonii săi din piele de elan, erau vârați în mocasini indieni. O căciulă de blană îi completa îmbrăcămintea.

Înalt, bine făcut, omul părea înzestrat cu o mare putere, iar ochii săi, cu toată vârsta înaintată, nu-și pierduseră vioiciunea. Părul blond, împestrițat cu şuvițe argintii, îi scăpa de sub căciulă și împreună cu barba-i mare, îi dădeau un aspect sălbatec. Dar cu toate acestea, un observator atent, ar fi cetit pe fizionomia lui mai multă tristețe decât sălbăcie.

Omul se pierdu în pădure, ținând în mâini o pușcă grea.

Imediat ce zgomotul pașilor lui nu se mai auzi, o tânără fată ieși la rândul ei din colibă, închizând cu grije ușa în urma ei și fugi în spre malul râului.

Tânăra fată era tipul perfect al creolei. Talia ei subțire îi dădea un mers grațios, părul blond, ochii albaștri, buzele-i frumoase arcuite, dinții strălucitori, mâinile și picioarele de o delicateță aristocratică, totul se îmbia într'un singur cuvânt: Seducătoare.

Purta un costum simplu și grațios ca ea însăși.

Ajunsa la pirogă, o deslegă, apucă vâslele și o porni în josul apei. Luntrea ușoară cobora spre Alleghany, pe sub un acoperiș de verdeată care nu lăsa să pătrundă năzele soarelui.

Timp de o oră, luntrea coborî astfel până când, ajunsă la un anumit punct, printr'o manevră isteată, tânăra fată o băgă într'un hățiș pe malul drept, unde se opri.

Cu o mână tremurătoare, desfăcu perdeaua de verdeață și exclamă:

— Știam eu bine că va veni!

La vreo cincizeci de pași de locul unde se oprise, râul, pe punctul de a se vărsa în Alleghany, făcea o cotitură, formând un fel de cap.

La extremitatea acestui cap, se aflau doi oameni.

Unul din ei, dormea întins pe pământ; celălalt citea, ținând o undiță în mână, fără să acorde prea mare atenție nici lecturii și nici pescuitului.

Primul era un soldat. Tânăr, bine făcut, cu figura șireată, dormea cu pumnii strânși. Era ordonanța celui de al doilea.

Acesta, un om de vreo douăzeci și cinci de ani, cu trăsături aristocratice, cu ochii albaștri, cu fruntea largă, purta cu eleganță uniforma de căpitan al Marinei Regale.

O pirogă lângă cei doi oameni, arăta că și ei veniseră pe apă.

Tânăra fată nu se mai sătura privind pe elegantul pescar care nici nu bănuia interesul ce-l provocase.

Dar, deodată, tânăra fată își înăbuși un strigăt de groază: la câțiva pași de ofițer, răsarise fața hidoasă a unui indian.

Târându-se ca un șarpe, acesta se apropia de ofițerul care, liniștit, își continua lectura. Când ajunse la o lungime de braț de ofițer, indianul se repezi cu o mână în gâtul acestuia, ridicând cuțitul pe care-l ținea în cealaltă.

Neputând să scoată un strigăt măcar, ofițerul se văzu pierdut, închise ochii, invocând, în gând, numele Domnului.

Dar o detunătură sfâșie tăcerea, strânsoarea care-l sufoca pe tânărul ofițer, se desfăcu și acesta respiră din nou. Își încordă puterile și scoțând un strigăt de alarmă se ridică în picioare, cu sabia în mână.

Când soldatul se trezi, ofițerul, încă emoționat de cele întâmplate era la câțiva pași de individul care zăcea cu craniul zdrobit de un glonte.

V.

DRAGOSTEA ÎN PUSTIU

Ofițerul rămăsese încremînit, privind cadavrul indianului.

Rameau d'Or (Ramura de aur), soldatul se frecă ochii, căznindu-se să priceapă cele întâmplate.

— Frumosă lovitură, domnule căpitan! Ai venit să prinzi pește și ai pescuit un indian!

— Cum? N'ai tras tu? întrebă căpitanul, crezând că ordonanța sa glumește.

— Eu? Aș vrea să fi fost eu ! Dar eu dormeam... Nu l'ai ucis d-ta?

— Nu vezi că nici n'am pistoalele la mine? Le-am lăsat în barcă. Acest sălbatec m'a atacat pe la spate și-am crezut că-mi sunase ultima clipă, când, deodată, răsună un foc și inamicul meu s'a prăbușit mort.

— Și nu bănuiești cine-i prietenul necunoscut care ne-a salvat viața? Zic «ne-a» fiindcă după d-ta ar fi venit, cu siguranță și rândul meu.

— Nū știu. Dar ori cine ar fi prietenul care ne-a făcut acest serviciu, ar trebui să se arate. Cu siguranță că nu va fi rău primit. Mai ales dacă prin împrejurimi s'ar găsi și alți indieni, n'am fi prea mulți trei, ca să ne apărăm pielea. Dar, pe Dumnezeuul meu, chiar dacă ar trebui să nu mă mișc de aici o lună încheiată tot îl voi găsi pe misteriosul meu salvator.

— Dar unde vrei să-l cauți ?

— Voi cerceta pădurea în direcția de unde a pornit focul de pușcă. Ia armele și urmează-mă !

Cu precauțiune, cei doi oameni se înfundară în desiş, cercetând fiecare tufă și fiecare arbore.

În câteva clipe, spațiul care-i despărțea de lanăra fată fu trecut și se găsiră în fața pirogii.

— Ia privește, căpitane, exclamă 'ordo-

nanța. Colo, în fundul bărcii... o fată... măl
ține încă în mână carabina cu care a tras...

Întădăvăr, tânăra fată, după ce ascultăse
îndemnul inimei, salvând pe cel pe care-l iu-
bea, se prăbușise sfârșită de puteri și acum
zăcea, leșinată în fundul bărcii.

Prima grije a celor doi francezi fu să o
aducă la viață.

O ridicară din barcă și o întinseră pe un
strat de mușchi, la picioarele unui copac, apoi
o stropiră cu apă.

După câteva clipe, tânăra fată deschise ochii.

Privirea ei întâlne pe cea a ofițerului. Era
prima privire pe care o schimbau. Dar atâta
fu deajuns. O flacăară, un fulger și totul
fu zis.

Se iubeau pentru totdeauna.

— El e... Măca Domnului! exclamă ea,
cu o voce muzicală. E în viață... salvat...

— Salvat de d-ta! strigă ofițerul cu bucu-
rie. Dumnezeu ți-a îngăduit să mi păstrezi
viața. pentru ca să ți-o închin pentru tot-
deauna.

— Dumnezeu e bun. El mi-a îndeplinit rugă-
mințile.

— Rugămințile? murmură el, mirat.

— Da. De multe ori m'am rugat pentru
d-ta!

— Mă cunoșteai, deci? întrebă el, măgălit
și mirat. în acelaș timp.

— Desigur. Altfel cum aș fi fost aici? De

o lună, în fiecare zi, vii în acelaș loc să pescuești și să citești. Eu locuiesc în apropiere... și în toate zilele, veneam și te priveam printre frunze. .

— Și eu n'am bănuir nimic!

— Oh! Mă ascundeam bine, eram atât de mulțumită să te privesc.

Era atâta nevinovăție în această mărturisire, încât tânărul ofițer rămase mut, fermecat, neputând să răspundă nimic.

Rameau d'Or, se depărtă, discret, lăsând pe cei doi îndrăgoșii să-si spună miile de nimicuri cari fac farmecul tinereții.

— Cum te numești? întrebă canadiana.

— Ludovic. Dar d-ta?

— Angela. Îți place numele meu?

— Desigur. Nici un alt nume nu ți s'ar potrivi mai bine.

— De ce?

— Angela nu înseamnă oare, înger? spuse el, sărutându-i mâinile. Vei mai veni, oare? continuă el.

— Voi veni și ne vom așeza alături să stăm de vorbă. Dar nu stai departe?

— Fac parte din garnizoana fortului Duquesne, la câteva mile de aici.

— Am auzit vorbindu-se de fortul Duquesne, deși nu-l cunosc.

— Cine ți-a vorbit de el?

— Tatăl meu, răspunse ea, cu o ușoară șovăială în glas.

— Ce face tatăl d-tale? E colonist?

La această întrebare, atât de simplă, un nour trecu peste fața tinerei fete.

— Dacă nu vrei să-mă superi, Ludovic, nu mă întreba nimic despre tatăl meu. Orice întrebare poate fi o primejdie pentru el. Atâta îți pot spune: locuim singuri în fundul pădurilor. Singura grijă a tatălui meu, e să-mi satisfacă toate dorințele. Un zâmbet de-al meu îl face fericit. În interesul tău și al meu, făgăduiesc-mi, Ludovic, că nu vei căuta să afli refugiul nostru.

— Ți jur, Angela!

— Mulțumesc.

— Dar dacă circumstanțe neprevăzute ne ar pune față în față, unul cu celălalt?

— Ar însemna că Dumnezeu vrea așa și nu-ți voi face nici o dojană.

— Așa dar mâine ne vedem aici.

— Mâine și în zilele următoare... Acum trebuc să ne despărțim.

— Atât de curând?

— Trebuc, prietene. Am un drum lung de făcut. La revedere! Pe mâine!

— Pe mâine, scumpa mea!

Piroga se depărtă, iar tânărul ofițer rămase pe mal, urmărind-o cu privirea, până când dispăru, apoi se întoarse și însoțit de ordonanța sa, se înapoiă la fort.

Iubea cum nu mai iubise nici o dată. Tot trecutul său dispăruse. Un viitor născut, luminos, se deschidea în fața lui.

VI

PAPAGALUL ALB

Contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în Regimentul de Marină Regală, cobora din una din cele mai vechi și mai războinice familii din Anjou, care figurase cu cinste în mai toate războaiele Franței.

Chiar și printre primii exploratori ai Noi-Franțe se număra un Coulon de Villiers.

Acest gentilom, împreună cu vre-o sută din vasalii săi, sedus de avantajile și posibilitățile acestei țări virgine, fondă o colonie foarte prosperă, dar care se ruină repede după moartea sa.

Ceva mai de curând, adică cu vre-o treizeci de ani înaintea acestei povestiri, un membru al familiei Villiers, ofițer în Regimentul Carignan, se stabilise la Nou-Orleans. Dar ca și cum o fatalitate ar fi apăsât asupra familiei, acest ofițer dispăru fără urmă, iar toate cercetările făcute pentru a-l regăsi, fură fără folos.

Numele de Villiers era deci, cunoscut și respectat în Canada unde trăiau numeroși coborâtori ai vasalilor lor.

Inzestrat, ca și strămoșii săi cu un suflet arzător și un caracter aventuros, Ludovic de

Villiers, eroul nostru, se plictisi curând să hoinărească prin saloanele pariziene sau să aștepte un zâmbet rece din partea aceluia rege libertin și blazat care era Ludovic XV, *Mult-Iubitul*, așa că ceru permișiunea să plece în America, unde se afla de mai mulți ani; fratele său mai mare.

Odată autorizația deținută, se stabili la Quebec, capitala provinciilor franceze de peste ocean.

Bogat, purtând un nume frumos, venind de la Curtea din Versailles, toate ușile se deschiseră în fața tânărului gentilom care deveni răsfățatul tuturor femeilor frumoase, cari nu-i refuzau nimic.

Dar tânărul nostru se plictisi ușor de izbânzile ușoare pe care le reperta asupra sexului slab și, într-o bună zi, dispăru pentru mult timp.

Puțini însă cunoșteau adevăratul motiv al dispariției sale.

Printre femeile cari țineau atunci sceptrul model și al frumuseții, se afla una care își depășea toate rivalele.

Camelia de Maleval, văduva unui ofițer superior, ucis într-o luptă cu englezii, lăsându-i amintirea unei luri de miere care n'avusesese încă timpul să se acrească și o bogată moștenire, avea reputația unei virtuți de nezdruncinat.

Se citau cu zecile, numele celor cari își pu-

seseră capăt zilelor din cauza indifferenței ei.

Era o creatură ciudată și încântătoare. Înaltă, zveltă bine proporționată; cu părul negru, ochii albaștri, fața albă era imposibil ca cineva s-o vadă și să nu fie sedus de grația ei.

Contele de Villiers o întâlnește într-o bună zi.

Deși prevenit de primejdia ce-l pândea, el se hotărî să sfârșească cu toate aventurile lui ușoare.

Fu prezentat doamnei de Maleval, care-l trăta cu aceeași indifferență.

Se încapătănă și atunci ea îi închise poarta în nas.

Contele de Villiers jură că va intra, chiar pe fereastră dacă va trebui.

Întâmplarea îl servi.

D-na de Maleval avea un papagal alb, numit *Bianco*, pe care-l adusese din Europa și la care ținea ca la ochii din cap.

Vecinul său, un bogat plantator, avea o maimuță, foarte rea, care nu ținea decât la stăpâna ei și mușca pe ori cine se apropia de ea.

Într-o zi, Nick, maimuța, rupându-și lanțul, se cățăra pe zidul despărțitor, sări în parcul contesei, intră în casă și luându-l pe *Bianco* în labă, se refugie într'un copac, cu toate strigătele servitorilor.

D-na de Maleval și plantatorul sosiră, una disperată, celălalt râzând.

Ludovic de Villiers, care tocmai trecea, auzind văicărelile d-nei de Maleval, îi spuse înclinându-se :

— O sărutare și îl salvez.

Tânăra femeie îi întinse mâna pe care Ludovic o sărută. Apoi luând o pușcă, ochi liniștit capul maimuței.

Plantatorul se repezi la el cu un cuțit lung în mână :

— Dacă te atingi de maimuța mea, teucid!

D. de Villiers ridică din umeri și trase.

Maimuța, lovită în cap, scăpă papagalul, care se refugiază pe umerii stăpânii sale. În timp ce gentilomul căzu la picioarele ei cu pumnalul în spate.

D-na de Maleval fu nevoită să-l adăpostească și să-l îngrijească până la completa lui restabilire.

Vindecarea fu lungă și, în acest timp, virtutea d-nei de Maleval care rezistase victorioasă la atâtea asedii, cedă. Iubirea se strecurase în sufletul tigresei.

Ludovic de Villiers, mândru de succesul său, se crezu fericit; dar când contesa începu să vorbească de căsătorie, se trezi din vis. Camelia îi plăcea, dar n-o iubea. Încercă să rupă legătura, dar din nefericire, d-na de Ma-

leval îl iubea din tot sufletul și își făcea proiecte de viitor.

Se hotărî atunci să recurgă la o stratagemă.

Se duse la marchizul Duquesne de Menneville, guvernatorul Noii Franțe, și fără să-i spună adevăratul motiv, îl rugă să nu-i prelungească șederea la Quebec și să-i dea prilejul de a-și servi Regele.

D. de Menneville era om de lume și-l pricepu imediat. Fără să arate că a înțeles ceva, îi dădu ordin să se ducă la regimentul său, în fortul Duquesne.

Imediat ce obținut ordinul, d. de Villiers se duse la amanta sa. Acolo jucă o scenă atât de disperată, încât d-na de Maleval fu păcălită. În loc să-și plângă părăsirea se văzu nevoită să-l mângâie pe perfidul care râdea pe ascuns de reușita violenței sale.

Ea îi jură o dragoste eternă, el îi jură credință, și a doua zi, în zori, contele de Villiers părăsea Quebecul, respirând cu nesăț aerul libertății recâștigate.

Astfel se făcu ca tânărul aristocrat să ajungă pe malurile fluviului Ohio, unde să aibe ocazia de a fi salvat de frumoasa Angela.

VII.

DATORIA PLATITA

În fiecare dimineață, contele de Villiers, însoțit de credinciosul său Rameau d'Or, se îndrepta în poartă spre locul întâlnirii, unde tânără fată venea cu punctualitate.

Timpu trecea repede, în convorbiri plăcute, în proiecte de viitor, în jurăminte de iubire.

Apoi tinerii se despărteau pentru a se întâlni a doua zi.

Într-o zi, însă, Angela nu veni. Căpitanul o așteptă în zadar toată ziua.

Ludovic era neliniștit:

— Dacă n'a venit, înseamnă că i s'a întâmplat ceva! exclamă el. Și eu care nu știu unde locuiește!

La asfințitul soarelui, se resemnă să se înapoieze. Se enlecase în piroga condusă de soldat și se lăsă în prada gândurilor, când, deodată, auzi un zgomot ciudat. Soldatul opri piroga și ascultă și el.

Se auzeau strigăte furioase, amestecate cu rugăminți, cu răsete și fluerături.

Deodată se auzi un strigăt sfâșietor. Deodată Villiers pală, căci recunoscuse vocea Angelei.

Fără nicio vorbă, cei doi oameni apucară armele și se repeziră în direcția de unde

venea zgomotul și, în cutând, ajunseră la marginea unui luminiș, unde li se înfățișă un spectacol groaznic.

Vreo douăzeci de indivizi, ușor de recunoscut ca plantatori canadieni, urlau și gesticulau, ridicând săbii, securi și puști asupra capetelor unui bătrân și a unei tinere fete pe cari îi înconjuraseră.

Ludovic de Villiers recunoscă în tânăra fată pe Angela.

Ca scos din mîinți, el se năpusti asupra oamenilor cari o înconjurau, lovind în dreapta și în stînga, urmat de Rameau d'Or, care nu voia să-și lase singur olîterul în fața furiei acelor oameni; ale căror proiecte de răzbunare sau de justiție, le împiedeca.

Căci era totodată un act de justiție și o răzbunare. ceeace făceau ei. Victima pe care o aleseseră, nu era altcineva decît tatăl Angelei, omul misterios, acela pe care coloniștii îl numeau Proscrisul sau Vrajitorul, necunoscându-i-se nici numele și nici origina.

Iată ce se întîmplase:

Mai mulți plantatori reveneau de la forțul Duquesne, unde fuseseră pentru cumpărături și unde băuseră copios. Pe o cărare depărtată se întîlniră cu bătrînul care mergea liniștit, însoțit de fiica sa. Aceștia se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe coloniștii să treacă.

Dacă ar fi fost numai patru sau cinci, spaima pe care o împruștia bătrânul i-ar fi făcut să treacă mai departe, dar numărul lor mare, le dădu curaj. Încurajându-se unii pe alții începură să-l batjocorească, apoi cun bătrânul făcu un pas, apucă de gât pe unul din derbedei și cu o forță neobișnuită îl asvârli la zece pași. Această probă de putere îi impresionează pe canadieni, cari dădură îndărăt. Dar cel lovit, nebun de furie, se năpusti asupra bătrânului, cu cuțitul în mână, urlând:

— Moarte vrăjitorului! Moarte Proscrisului! Mișeilor, nu vă e rușine să dați înapoi în fața unui singur om?

Atunci canadienii se năpustiră asupra lui. Urmă o luptă groaznică. Doi coloniști căzuă imediat: unul cu capul sfărâmat, celălalt cu un glonte în inimă. Timp de câteva minute, fu o învâlmășeală de nedescris. Teribilul bătrân, cu o forță supraomenească, făcea față atacurilor și aruncase cât colo un canadian care se agățase de el. Dar ce putea face unul împotriva a douăzeci?

Covârșit de număr, bătrânul fu doborât, prins și dus în mijlocul luminii unde fu legat de un copac, în așteptarea osândeii.

Căci coloniștii erau convinși că acest om făcea vrăji pentru a distruge recoltele lor și ca să le aducă nenorociri. Așa că după o scurtă consfătuire, hotărâră să-l împuște, iar corpul să-l spânzure de copac.

Angela, ne bună de disperare, se agățase de trupul tatălui ei, decisă să moară odată cu el.

Astfel stăteau lucrurile când de Villiers, își croi drum printre ei, și cu sabia scoasă se așază în fața celor două victime, apărându-le cu trupul lui.

În timp ce coloniștii surprinși de această apariție, se dădeau înapoi, Rameau d'Or tăie funiile cari îl țineau pe bătrân.

Zărindu-l pe căpitan, Angela își recăpătă vocea și-i căzu în genunchi, strigând printre suspine:

— Salvează-l, Ludovic! Salvează-mi tatăl!

— Nu te teme, Angela! Răspund de tot! zise contele cu o voce hotărâtă.

— Se cunosc! murmură bătrânul, care-și păstrase luciditatea.

În acest timp, ofițerul, se îndreptă spre plantatorii înspăimântați, cari dădeau înapoi în fața ochilor săi arzători.

— Mișeiilor! Bandiților! strigă el; sunteți fiare sălbatice pentru a vă năpusti astfel asupra unui bătrân și a unui copil! Pe Dumnezeu meu! Nu știu ce mă împiedică să fac justiție pe loc și să vă pedepsesc pentru cruzimea voastră! Jos armele! ordonă el apoi.

Plantatorii plecară capetele și lăsară armele să le cadă pe jos. Vederea uniformei franceze îi înspăimântase.

— Rameau d'Or, ordonă căpitanul, ticăloșii aceștia vor fi conduși la fortul Duquesne. Dă ordin să pornească într-acolo.

— Am înțeles, căpitane! răspunse Rameau d'Or, făcând o mișcare ca pentru a executa ordinul primit, cu acelaș calm ca și când ar fi avut la spate întreaga armată franceză.

Canadieni; schimbau priviri dezolate. Sărmanii cunoșteau justiția expeditivă a guvernatorului. Crezându-se pierduți, începură să tremure.

Dar Proscrisul interveni. Oprindu-l, cu un gest de Rameau d'Or, se îndreptă spre d. de Villiers. Bătrânul se inclină în fața tânărului și-i spuse:

— Domnule, mi-ați salvat viața. Fiți binecuvântat, nu pentru că mi-ați păstrat-o, ci așa am trăit prea mult, dar pentru că m-ați redat acestei copile pe care moartea mea ar fi ucis-o. Pentru asta voi fi veșnic obligatul dv. Dar vă rog, acordați-mi o favoare...

— Nu vă pot refuza nimic.

— Oamenii aceștia nu știau ce fac: erau rățaciți. Iată-i că s'au pocăit. Iertați-i cum îi iert și eu.

— Dar, domnule, ceace-mi cereți... făcu căpitanul, având aerul că nu vrea să cedeze.

— Iartă-i, Ludovic, iartă-i! se rugă și Angela.

Văzând că tocmai acei pe cari voiseră să-i ucidă, interveniseră în favoarea lor, cana-

dienii izbucniră în lacrimi și căzura în genunchi, în fața lor.

Contele rămase tăcut o clipă, apoi zise:

— Fie domnule, la rugămintea de, consimt să-i liberez pe acești oameni. Dar să știe că d-voastră sunteți acela care le dați viața. Dacă vreodată vor uita acest lucru, eu în-arcuez eu să le aduc aminte și trun fel care n-o să le placă.

Colonistii, fericiți de a fi scăpat atât de ieftin, nu astentară să li se srună de datură or și o huară la sănătoasă.

— Mulțumesc, domnule, spuse Proscrisul înmizând mâna căpitanului, sunt mulți ani de când n'am mai strâns o mână atât de curagioasă și de leală.

— Să mergem, tată, smuse Angela, încețșor.

— Dar sunteți prea slăbit pentru a putea merge singur, zise căpitanul, după o ușoară șovăire.

Proscrisul surâse, trist. Cunoștea motivul pentru care tânărul ofiter înceea să-l conducă. Dar, având aerul că nu pricepe, zise:

— E adevărat, locuința mea se află departe și voi fi fericit să vă primesc.

Angela roșise ca o fragă, iar iubitul ei nu-și putu ascunde bucuria.

Rameau d'Or începu să flutere un mare și mica trupă se depărță prin pădure.

VIII.

COLIBA PROSCRISULUI.

Cu bucuria în suflet, eroul nostru se înapoiă la cantonament, după ce condusesese până în pragul colibeii lor pe Proscris și pe fiica lui.

Dar, o veste rea îl aștepta acolo.

Sosise curierul din Quebec și printre scrisorile aduse, era una adresată căpitanului de Villiers. Această scrisoare era din partea baronului de Grigny, căpitan în regimentul de Guyenne, prietenul său din copilărie. Îi scria că d-na de Maleval descoperise strata-gema întrebuințată de el pentru a se despărți și furioasă de a se vedea părăsită de omul căruia îi sacrificase onoarea, jurase să se răzbune sângeros de această insultă. Baronul îl sfătuia să fie prudent căci de mai multe ori avusese ocazia să se convingă de caracterul infernal al acestei femei. Adăugă, terminând scrisoarea, că în curând va sosi și el la fortul Duquesne, fiind însărcinat cu o misiune.

Ludovic respiră mai liber, după citirea acestor rânduri. De ce se putea teme din partea unei femei? Ura fostei lui amante îl deslega de orice obligație. Și apoi, până să se înapoieze el la Quebec, ura ei avea timp să se potolească de o sută de ori.

Judecând astfel, contele de Villiers dovedea că nu cunoștea femeile. Dragostea orbește, iar contele o iubea cu pasiune pe fiica Proscrisului.

Fără să-și calce jurământul pe care-l făcuse tinerei canadiene, mulțumită unei întâmplări neașteptate, își realizase cea mai scumpă dorință.

O văzuse la ea acasă, sub ochii tatălui ei și cu consimțământul acestuia.

Intr'adevăr, în urma providențialei lor întâlniri, bătrânul și fiica sa îl conduseseră pe ofițer, până la locuința lor. Acolo după ce-și luă rămas bun, d. de Villiers fu oprit de bătrân care privindu-l stăruiitor, spuse:

— Te rog să-mi acorzi; o ultimă favoare, domnule.

— Sunt la ordinele d-tale, domnule.

— Nu pleca fără să-mi spui numele omului căruia îi datorez viața.

— Mă numesc Ludovic Coulon de Villiers. Proscrisul tresări:

— Contele de Villiers! murmură el.

Ludovic fu surprins de faptul că acest om îi cunoștea titlul, pe care nu și-l spusese. Dar bătrânul reluă:

— Domnule conte, asta-i modesta mea locuință. Dacă faima care mi-a fost făcută de niște coloniști proști și nedrepți, nu te înspăimântă, dacă prietenia, recunoștința unui om care n'a comis nici o răutate, nu-ți pare

de disprețuit, vino cât mai des în casa mea. Fiica mea și cu mine vom fi fericiți să te primim.

Tânărul se inclină în semn de mulțumire și plecă repede, nemaiputând să-și stăpânească bucuria.

A doua zi și în zilele următoare, ofițerul se grăbi să viziteze coliba singuratică, unde era primit din toată inima.

Rameau d'Or, care văzuse că tinerii doreau să fie cât mai mult timp singuri, nu-l însoțea decât foarte rar.

Într-o zi, d. de Villiers sosi la colibă, mai devreme ca de obicei. În pădure vânașe un cocoș sălbatec. Proscrisul, care-și cărăta pușca, zise:

— Iată ce mă va scuti de alergătura după dejunul nostru de azi. Angelo, repede, d. conte ia masa cu noi. Ce mai e nou la Fort? Se adresează el contelui.

— Nimic important.

— N'ai primit nici o veste?

— Nici una.

— Ciudat, zise vânătorul, cu o înclențare care miră pe ofiter.

— Pentru ce e ciudat?

— Pentru... nimic.

— Sovăi să-mi răspunzi?

• Bătrânul păru încurcat. Venirea Angelei schimbă convorbirea. Proscrisul își luă pușca și se îndreptă spre ușe.

— Nu ieși masa cu noi? îl întrebă ofițerul.

— Nu, domnule conte, e imposibil.

Ludovic voi să stăruie, dar o privire a Angelei îl opri.

În clipa când era să pășească pragul, bătrânul se opri:

— Domnule conte, n'ai primit de mult vești dela fratele dumitale?

— Nu, dar de ce mă întrebi?

— E multă vreme de când nu l'ai văzut? continuă bătrânul fără să răspundă la întrebarea căpitanului.

— Nu l'am văzut pe contele de Jumonville de la debarcarea mea în America; când am plecat din Quebec, socoteam să-l găsesc la Fortul Duquesne, dar sosind aici, mi s'a spus că el plecase însărcinat cu o misiune, chiar în dimineața acea.

— O misiune pe lângă englezi?

— Da. Sărmanul frate, cât trebuie să fi regretat că nu și-a putut amâna plecarea cu câteva ore, pentru a mă îmbrățișa înainte de a porni la drum.

— Și de-atunci?

— Îl aștept cu nerăbdare.

— În pădurile noastre, e mai bine să ai de-a face cu Pieile-Roșii sau cu fiarele sălbatice, decât cu englezii, zise Proscrisul cu amărăciune.

— Ce vrei să spui?

— Curaj, domnule de Villiers, curaj! răspunde el, cu o voce înăbușită.

Întorcând spatele tânărul, viu emoționat de vorbele sale el se depărtă repede.

IX

VESTITORII

Cei doi tineri rămaseră nemișcați.

Plecarea bruscă a Proscrisului, vorbele lui de încurajare, atât de triste, îi umpluseră de mirare.

Ludovic de Villers simțea apropierea unei nenorociri; o dureroasă presimțire îi strângea inima.

O clipă se gândi să se repeadă după tatăl Angelei, să-i ceară deslușiri, dar prezența tinerei fete îl opri.

— Angela, tu nu știi nimic, nu-i așa?

— Nimic ce te-ar putea întrista. De ce să te neliniștești? Tatăl meu n'a afirmat nimic pozitiv.

— Poate n'a vrut să fie mai lămurit asupra nenorocirii pe care m'a făcut s'o presimt.

— Ce nenorocire? Îți vei revedea în curând fratele, dragul meu.

— Să dea Dumnezeu! Dar cuvintele spuse de tatăl tău îmi sună în urechi ca un clopot de îngropăciune.

— Îl iubeai mult pe fratele tău?

— Ca pe mine însu-mi, răspunse el. Contele de Jumonville, era atât de frumos, de

brav, de leal! Era mai mult ca un frate, mai mult ca un prieten pentru mine.

Fără să-și dea seama, Ludovic vorbea despre fratele său, la trecut.

Angela observă și voi să-și schimbe cursul gândurilor.

— Ludovic! spuse ea, cu vocea cea mai dulce. Asta înseamnă dragoste?

— Da, draga mea. Dragoste, fie frățească, fie pasionată este compusă din bucurii și dureri, din plăceri și necazuri, din speranță și disperare.

— Înseamnă deci, că te iubesc, dacă resimt, dacă împărtășesc necazurile tale?

— Mă iubești, Angelo? strigă tânărul cu pasiune.

— Da. Și mi-aș da sufletul pentru a-ți aduce puțină speranță.

— Angela, spuse el. De astăzi suntem logodiți. Imediat ce tatăl tău se va înapoia, îi voi cere mâna ta.

Tânărul fată dădu un țipăt de bucurie și cu fața plină de lacrimi se repezi într-o cameră alăturată.

Căpitanul voi s'o urmeze, dar fu oprit de o bătaie în ușe.

— Intră, zise el.

Ușa se deschise și doi oameni intrară.

Unul era un vânător canadian, al doilea un indian.

Vestmintele lor, sfâșiate, murdărite cu noroi, uzate, arătau că făcuseră un drum lung.

— Fiți bineveniți în această colibă, le spuse căpitanul. Dacă sunteți flămânzi și obosiți, iată masa; ședeți și ospătați-vă.

Vânătorul canadian se înclină în semn de mulțumire și zise:

— Suntem obosiți, dar ora odihnei n'a sunat încă pentru noi. Oricât de mare ne-ar fi foamea și setea, am făcut jurământ să nu ne odihnim, să nu bem, să nu mâncăm, înainte de a ne fi îndeplinit sarcina.

— Faceți cum vi-i voia, sunteți oaspeții acestei locuințe. N'am dreptul să vă contrazic; dacă vreți să păstrați tăcerea, eu nu vă voi întreba.

— Din contră, întrebați, domnule și noi vă vom răspunde, căci pe dvs. vă căutăm.

— Pe mine?

— Am cinstea să vorbesc cu domnul conte Ludovic Coulon de Villiers?

— Eu sunt, într'adevăr, contele de Villiers.

— Iar eu sunt Pierre-Jean-Baptiste Berger, replică canadianul. Iar însoțitorul meu este Kona-Handé, șeful Lupilor-Huron. Ambii îl însoțeam pe d. de Jumonville.

— Fratele meu! strigă tânărul. Iusfârșit, voi avea vești de la fratele meu! Fiți bineveniți, domnilor, vă ascult.

— Veștile pe cari le purtăm nu vi le vom spune aici,

— Dar unde?

— Veniți, domnule căpitan și veți ști.

— Unde mă duceți?

— La fratele dvs.

— Bine, vă voi urma. Imi amintesc că am auzit vorbindu-se de d-ta ca de un prieten devotat al fratelui meu.

— Devotat până la moarte.

— Mă sperii. Nu cumva fratele meu e rănit?

— În câteva clipe, veți ști adevărul.

Tocmai atunci ușa camerei se deschise și o voce dulce îi șopti:

— Du-te cu oamenii aceștia, iubitul meu.

— Mă vei aștepta?

— Da și în așteptare, mă voi ruga pentru tine.

— Domnișoară, zise canadianul, după ce te vei ruga pentru cei vii, nu uita să te rogi și pentru cei morți.

X

CEI DOI FRĂȚI

Cei trei oameni se pierdură în desișul pădurii. În curând ajunseră în micul port unde era ancorată piroga.

— Iată drumul nostru, zise vânătorul arătând râul.

— Acesta sau altul, puțin mă interesează, numai să ajungem cât mai curând.

— Vom ajunge oricând la timp.

— Ești sigur că fratele meu mă va aștepta ?

— Ne va aștepta.

Căpitanul se sui în pirogă, urmat de cei doi oameni, cari apucară vâslele și ușoara luntre începu să coloare cu repeziciune, curentul.

După o oră de mers, se opriră, iar Kona-Handé ascunse piroga în scorbură unui copac. După un timp de mers prin pădure, ajunseră într'un luminiș, unde se opriră.

— Am ajuns, răspunse Berger, descoperindu-se.

— Dar, spuse ofițerul, nu văd pe nimeni în jurul nostru.

— Pentru că privești pe pământ, în loc să privești dedesubt, răspunse Berger, cu o dure-roasă ironie.

— Dumnezeule ! strigă contele clătînându-se, fratele meu!...

— A fost ucis în acest loc.

Ofițerul își îngropă capul în palme, plângând cu suspine.

Câteva minute trecură.

Cei doi vânători stăteau triști și tăcuți lângă acest bărbat puternic și brav, pe care durerea îl doborâse.

După ce se rugă îndelung pe mormântul fratelui său, Berger îi povesti cele întâmplate.

— Îți mulțumesc, spuse tânărul, când vânătorul își termină povestirea. Numele celor doi

asasini: Ward și Washington, sunt săpate în înimă mea...

— Căpitane, zise Berger, eram devotat fratelui dv. Dispuneți de mine.

— Mulțumesc, prietene. Știu cât de mult te iubea fratele meu, voi încerca să-l înlocuiesc.

Căpitanul își petrecu noaptea pe mormântul fratelui său, rugându-se, străjuind de cei doi tovarăși.

La răsăritul soarelui, Ludovic se ridică.

Fața îi era palidă, dar calmă. Se apropie încet de tovarășii săi și le spuse:

— Am luptat cu durerea și am învins-o. La revedere, frate drag. Plec, dar te voi răzbuna !

CAP. XI

LA FORTUL DUQUESNE

Căpitanul de Villiers și canadianul Berger își luară rămas bun de la șeful indian și intrară în fort.

Sentinela, fu recunoscută imediat de către Ludovic, ca fiind omul de încredere al prietenului său, baronul de Grigny.

— Risque-Tout (Riscă totul), îi spuse el grenadierului, căpitanul de Grigny a sosit?

— Da, domnule conte, azi dimineață, și cum nu erăți în fort s'a instalat în apartamentul dv.

Despărțindu-se cu un gest prietenesc, de sentinelă, contele, însoțit de canadian, se prezintă comandantului fortului, colonelul de Contrecoeur.

Acesta îl primi părintește :

— Bine ai venit, dezertorule. Incepeam să fiu îngrijorat de lipsa ta. Șezi aici, lângă mine. Avem de vorbit lucruri importante. Dar pe cine mai aduci în urma ta? zise el, arătându-i pe Berger.

— Este d. Berger, un vânător canadian, prietenul sărmanului meu frate și care l'a văzut murind.

— Ah! Ai aflat? zise colonelul, întristat.

— Da, domnule, mulțumită acestui om, care m'a condus la mormântul lui. Aceasta este cauza lungii mele absențe.

D. de Contrecoeur îi strânse mâna, emoționat.

— Il vom răzbuna, prietene, zise el.

— Mulțumesc, răspunse ofițerul, dar să revenim la acest brav vânător. Imi este devotat cum îi era și sărmanului meu frate. A fost suficient să-i spun că voi avea nevoie de el și iată-l.

— Mi se pare că ai spus că-l cheamă Berger. Nu-i, oare acel faimos vânător, spaima englezilor și indienilor cari le sunt prieteni, supranumit de către indieni...

— *Sans-Piste* (Fără urmă), îl intrerupse, surâzând, vânătorul.

— Fii binevenit, viteazule, îi spuse colonelul, privindu-l cu admirație. Am auzit multe vorbindu-se despre d-ta. E un mare noroc că d. de Villiers te-a adus cu el tocmai acum când avem atâta nevoie de d-ta.

— Sunt la ordinele dvs., domnule colonel.

— Și-acum să trecem la lucruri serioase. Cred că ai aflat că prietenul d-tale, d. de Grigny, a sosit cu compania lui, pe neașteptate, aducând un mesagiu foarte important din partea d-lui de Menneville. Din acest mesagiu reiese că vecinii noștri, englezii, se mișcă tot mai mult, că fac mari preparative, într'un cuvânt, ne vor da de lucru. Pe scurt: Se prepară să ne asedieze. Speră să ne prindă pe neașteptate. Dar vom lua și noi măsurile noastre. Una din măsurile cari ne privesc pe noi și pentru a cărei realizare am nevoie de d-ta e următoarea: Guvernatorul a aflat că Compania engleză a Hudsonului, a trimis acum o lună un important convoi de munițiuni și aprovizionare. Nu se știe care este punctul de destinație al acestui transport, dar nici nu ne interesează. Guvernatorul mi-a ordonat să punem mâna pe acest convoi. Expedițiunea este foarte grea și trebuie încredințată nu numai unor oameni de un curaj și o credință în afară de orice bănuială, dar cari trebuie să cunoască ținutul ca pe propriul lor buzunar. Trebuie să intrăm pe teritoriul englez pe o distanță de șaptezeci sau optzeci de leghe.

Guvernatorul crede că pe lângă pierderea materială, englezii vor suferi în orgoliul lor național. Dar sunt foarte puține șanse de reușită.

— Chiar de-ar fi una singură, tot vom încerca o.

— Știu bine, dragul meu. Dar ceeace mă încurcă e faptul că trebuie să organizez această expediție în cel mai mare secret. Suntem înconjurați de spioni.

— Dar de ce să pregătim în fort, expediția? Deoarece ați binevoit să-mi încredințați mie conducerea expediției, căci presupun că pentru asta m'ați chemat, lăsați-mă să aranjez cu Berger, toate amănutele. Vă dau cuvântul meu că englezii nu vor avea nici cea mai mică bănuială de surpriza ce le-o pregătesc.

— Foarte bine, dragul meu Villiers, îți dau mână liberă. Din această clipă organizația expediției te privește.

— Mulțumesc, domnule colonel, și vă asigur că într-o lună voi reuși sau voi fi mort.

— Sau vom fi morți amândoi, rectifică Berger, cu liniștea obișnuită.

— Morți toți trei, domnilor, dacă nu vă e cu supărare, răsună pe neașteptate o voce veselă.

Colonelul, de Villiers și canadianul se întoarseră, uimiți

În prag stătea un ofițer în uniformă regimentului de Guyenne.

Era baronul de Grigny.

XII

PLAN DE LUPTA.

Cei doi tineri, uitând pentru moment orice conveniență, se repeziră unul în brațele celuilalt, sub privirile părintești ale colonelului, care se făcu că nu bagă de seamă această lipsă de disciplină.

— Domnule colonel, zise căpitanul de Grigny, am cerut să mi se dea un post în garnizoana Fortului Duquesne, pentru a fi împreună cu bunul meu prieten de Villiers. Cred că nu-mi veți refuza favoarea de a-l însoți în expediția ce o pregătește.

— Cu o singură condiție, căpitane: să nu vă lăsați uciși nici unul. Soldați ca voi sunți rari.

Cei doi ofițeri mulțumiră colonelului și se retraseră. Însoțiți de Berger, se îndreptară spre una din eșirile fortului.

— Pereții au urechi, zise Ludovic, și pentru ceea ce avem de vorbit e mai bine să fim în câmpie.

— Foarte bine, murmură Berger. 'Asta-i într'adevăr, prudenta.

După vreo douăzeci de minute, cei trei

se găsiră în plină câmpie în vârful unei mo-vile.

Să lăsăm pe cei trei prieteni să ia o masă frugală și în acest timp să spunem câteva cuvinte despre baronul de Grigny.

Coborâtor al uneia din cele mai vechi fa-milii normande, frumos, bogat, se bucura de o mare trecere la curte și ar fi putut aspira la cele mai mari demnități.

Totuș, spre surprinderea tuturor prieteni-lor săi, la douăzeci și cinci de ani își dădu demisia din toate funcțiile ce le avea și își cumpără un brevet de căpitan în regimen-tul de Guyenne, apoi părăsi Parisul și se imbarcă pentru Noua Franță. Pretextă pen-tru ciudata lui purtare, prietenia frățească ce-l lega de Villiers și dorința de a cunoaște misterioasele ținuturi de peste mare. Dar prietenii săi primiră cu scepticism această motivare. Mulțumită numelui și averii sale, ar fi putut duce la Quebec sau Montreal o existență de plăceri. Dar cu toate astea, se consacră numai datoriilor sale militare, ce-rând întotdeauna cele mai primejdioase mi-siuni. Această purtare, la un om care n'avea nevoie să mai câștige altă glorie și nici ave-re, îi aduse stima tuturor.

După ce terminară frugala lor masă, d. de Villiers rupse tăcerea:

— Așa dar, fiindcă suntem hotărâți să pornim, ție îți revine să vorbești primul, zise

el adresându-se canadianului. Tîe, care ești un vechiu cercelător de păduri, îți revine sarcina să ne instruești pe noi, cari suntem doi francezi, ignoranți. Spune-ne cum trebuie să procedăm pentru a putea duce la bun sfârșit misiunea noastră. Să presupunem că d. de Contrecoeur ți-ar fi încredințat această sarcină. Cum ai fi procedat?

— După cum știți, aici nu avem ca în Franța șosele și drumuri umblate. Drumul nostru duce prin hățisuri, prin mijlocul fîrelor și al indienilor sălbatici. Dacă am por-ni ca soldați ai regimentului de Guyenne sau Marina Regală, mărșăluind cu tobe și trâmbițe, n'am merge prea mult fără să ne lăsăm coamele în mâinile indienilor, cari ne-ar scalpa înainte de a putea schița un pas de apărare. Deci nu vom face o expediție militară. Nu mai suntem soldați, ci vânători. Vom lăsa deci, soldații la Fort Duquesne, unde pot fi de folos și vom lua cu noi vânători din ținut, obișnuiți să hoinărească prin pădure, cunoscând vicleniile indienilor și prin urmare cei mai indicați pentru a forma trupa noastră.

— Foarte bine, tocmai sunt în acest moment, la Fort Duquesne o mulțime de vânători cari ne-ar putea fi de folos.

— Canadianii cari sunt în fort nu ne pot conveni. Suntem înconjurați de spioni. Înainte de a fi înrolat zece oameni, englezii vor

prinde de veste și totul va fi compromis.

— Ce-i de făcut atunci?

— Nimic mai simplu. Eu am să vă părăsesc. D-voastră vă veți înapoia la fort și veți avea grije să spuneți, în auzul tuturor, că granițele fiind liniștite, d. de Contrecoeur v'a dat voie să mergeți la vânătoare. Astă seară vă veți lăsa uniformele și veți îmbrăca costumul vânătorilor, luați armele și câte un om de încredere, apoi spuneți rămas bun lui Contrecoeur și veți pleca.

— Foarte bine. Și apoi?

— Apoi, vă voi aștepta cu piroga mea în golful Marmousets și vă voi duce la plantația mea, unde veți vâna câteva zile. În acest timp, eu, căruia nimeni nu-i dă vreo atenție, voi strânge o trupă de vânători, oameni pe care ne putem bizui, voi aranja câțiva cercetași indieni, Huroni sau Algonquin și când totul va fi gata, vă voi întâlni întâmplător, veți lua comanda, vom pleca și apoi se va face cum va voi Dumnezeu!

— Foarte bine! ziseră într'un glas cei doi ofițeri. Acesta-i planul cel mai bun.

— Fiindcă sunteți de acord, voiu pleca să-mi fac preparativele. Nu uitați să părăsiți fortul la apusul soarelui. Aceasta-i ora când vânătorii încep pânda. La revedere, domnilor.

— La revedere, prietene, zise Ludovic.

— Noroc buna, adăugă Armand.

— Cred că ar fi timpul să ne înapoiem, vorbi contele, după plecarea vânătorului.

— Pentru cele ce am să-ți spun ar fi mai bine să mai rămânem puțin aici.

— Oh! Dar ce secret ai să-mi spun?

— Nu e un secret, ci un avertisment. După cum ți-am și scris, d-na de Maleval ți-a jurat o ură neîmpăcată și că o să se răzbune în mod groaznic. Când o astfel de femeie face un asemenea jurământ, asemănarea între tine și un om pierdut nu-i prea mare.

— Ei! Foc de pac și ură de femei, sunt cam aceleași lucruri. O să-i treacă! zise nepăsător, contele.

— Să poate să mă înșel, dar cum contesa a dispărut din Quebec și nimeni nu știe unde se află, mă tem că pregătește ceva. Fi, deci, cu băgare de seamă.

— La ce bun să ne ocupăm de ea, când plecăm într'o expediție din care Dumnezeu îți dăcă ne vom înapoia?

— Ai dreptate. Când pornim?

— Măiue.

— Ludovic! Notează-ți aceste cuvinte în memorie: Ura unei femei e mai de temut ca ura a zece bărbați.

— Ei așa!

— Uite-te la mine... sunt dovada vie a elor ce-ți spun... nu.. nu mă întreba. Oh!

Ludovic, și eu am trecut prin asta... dar ora mărturisirilor n'a sosit încă! Să mergem!

Și cei doi tineri se înapoiară în fort, fără să mai schimbe un cuvânt.

XIII

CUM ARATA UN BANDIT

Era abia ora șapte de dimineață. După ce își aruncă o manta peste uniformă, contele ieși încetîșor din camera sa, ca să nu turbure somnul prietenului său.

El chemă pe Rameau d'Or și-i ordonă că dacă baronul de Grigny va întreba de el să-i spună că este plecat să inspecteze fortărețele.

Contele refuzând să plece în seara precedentă, adusese un motiv pe care nu voia să-l spună prietenului său. Acest motiv era dragostea lui pentru Angela.

Ori cât de mare era prietenia sa pentru baron, cu pudoarea sufletelor îndrăgostite, pătrase pentru el taina iubirii sale.

Plecaser, deci, pe ascuns ca să-și ia rămas bun de la Angela.

Trecu, neobservat, sau crezu că trecu neobservat prin ulițele satului construit la adăpostul Fortului Duquesne și porni pe cărarea cea mai scurtă, prin pădure, la iubita lui.

Angela îl aștepta în ușe, nerăbdătoare.

— Te aşteptam, Ludovic, zise ea, îmbrăţişându-l.

— Cum ai ghicit că voi veni atât de devreme? întrebă el mirat.

— Nu am ghicit; inima mea mi-a spus!

— Aş vrea să vorbesc cu tatăl tău. Nu este acasă?

— Nu. A plecat din zori zilei. Nu vrei să mănânci ceva?

— Ba da. Drumul mi-a făcut o straşnică poftă de mâncare.

Tânăra-fată puse repede masa: în câteva minute, un dejun compus din fructe şi brânzeturi era în faţa lor.

Dar cu toată pofta cu care se lăudase contele nu putu mânca mai nimic.

— Sunt trist, răspunse el la observaţia Angelei. Speram ca vederea ta să-mi dea curaj..

— Dar ce ai, dragul meu? Mă nelinişteşti! Vorbeste-mi!

— Angeia, nu te ai gândit nici odată că într-o zi vom fi, poate, despărţiţi?

— Suntem ameninţaţi? întrebă ea, palid.

— Sunt soldat, Angeia. Am jurat credinţă Regelui şi trebuie să ascult de superiorii mei. Ori, în acest moment, comandantul Fortului Duquesne prepară o expediţie.

Ea îl privi surâzător.

— Te înşeli, Ludovic, dacă crezi că nu

știu. Știu, chiar că tu ești comandantul acestei expediții.

— De unde știi? strigă el, mirat.

— De la tatăl meu, pentru care nu există secrete și care ți-e foarte devotat.

— Dar cum poate el să știe?

— Nu-ți pot spune nimic, răspunse ea, punând un deget pe buze. Secretele tatălui meu nu-mi aparțin și nu ți le pot spune nici ție fără consimțământul lui.

— Ai dreptate, Angela.

— Și când trebuie să pleci?

— Astă seară, la apusul soarelui.

Tânăra fată se căzni să suradă:

— Mă speriași, Ludovic. Imi vorbeai de despărțire, ori participarea la această expediție va dura puțin timp. Va fi numai o scurtă absență. Și poate că ne vom revedea mai curând decât crezi.

Prenunțând aceste cuvinte, tânăra fată se ridică, scoase dintr'un sertar o amuletă din catifea roșie, atârnată de un lăntșor de aur și i-o petrecu după gât.

— Și acum du-te, trebuie să-ți faci preparativele. Ori cât de mare mi-e dorința să te am lângă mine, nici odată nu te voi face să-ți uiti îndatoririle.

Cei doi tineri se îmbrățișară ca doi oameni, cari poate nu se vor mai vedea niciodată, iar contele, smulgându-se dorinței de a rămâne lângă iubita lui, fugi în pădure. După o lungă cursă, în care trebui să facă

uz de toată voința lui, pentru a nu se întoarce la coliba Proscrisului. Ludovic se opri să râsufle la marginea pădurii.

În momentul când pornea din nou, două împușcături răsunară. Instinctiv, făcu un salt într-o parte, în clipa când o a treia îi smulse pălăria din cap.

Intr-o clipă, contele de Villiers scoase sabia și se năpusti asupra tufișului de unde porniseră împușcăturile.

Pași repezi și înjurături se auziră, dar când contele pătrunse în hățiș, nu mai găsi pe nimeni. Cu toate astea își urmă cursa.

Deodată se împiedică, era aproape să cadă și se agăță de ramurile unui copac.

Obstacolul care-l oprise, erau picioarele unui om care citea sau se făcea că citește.

La vederea contelui, filozoful, pe care zgomotul împușcăturilor nu-l opriseră din citit, închise cartea și se ridică repede.

— Hei! făcu el cu o voce care semăna cu scârțâitul unei uși neunse, hei! oricine ai fi, bărbat sau femeie, înger sau drac, oprește-te!

Contele se opri, nu ca să asculte de ordinul primit, ci să examineze pe cel care-i vorbea.

Era un individ de vre-o cincizeci de ani, măsurând aproape doi metri, slab ca un cui, cu o față scheletică, ornată de o pereche de mustăți bine unse, cari împungeau cerul. Era îmbrăcat într'un costum vechi, peticit,

murdar, care arăta, dacă nu o mare mizerie, cel puțin cel mai profund dispreț pentru bunurile acestei lumi.

În total, era un personagiu pe care nu era sănătos să-l întâlnești, singur, în pădure.

Individul salută cu o politeță exagerată.

Contele văzând cu ce fel de om avea de aface, nu se osteni să înapocze salutul, ci-i zise fără prea multă ceremonie:

— N'ai auzit focurile de pușcă care s'au tras asupra mea?

— N'am auzit șuerând gloanțele, așa cum n'am văzut culoarea salutului d-tale, gentilomule.

Contele își mușcă buzele și fu pe punctul de a pălmui pe obraznicul care-și permîtea să-i vorbească pe acest ton, dar dorind să se convingă dacă caraghiosul era plătit ca să-l ucidă, se stăpâni și zise cu vocea cea mai dulce, salutându-l:

— Iartă-mă, domnule, e o neglijență pe care mă grăbesc s'o repar, după cum vedeți.

— E de ajuns, fi răspunse celălalt cu un aer pe care i l'ar fi invidiat și un Grande de Spania din vremea lui Carol Quintul.

— Nu, domnule, nu-i de ajuns. Vreau să știu pentru care motiv nu te-ai deranjat văzând că se trăgea asupra unui creștin ca asupra unei fiare sălbatice.

— Aș putea să-ți răspund, zise el rânjind, că sunt mahomedan și că prin urmare nu

mă interesează existența unui câine de creștin; dar cu toate că la drept vorbind nici eu nu știu care-i religii aparțin, îmi repungă să mint.

— Explică-te te rog.

— Gentilomule, singurul motiv pe care ți-l voi da despre abținerea mea...

— Este lășitatea d-tale? întrerupse liniștit contele.

— Nu, domnule, răspunse celălalt, tot atât de liniștit. Citeam.

— Ah! citeai? Ști, deci, să citești?

— Mulțumită frumoasei educații pe care nobilii mei părinți, — Dumnezeu să-i odihnească — mi-au dat-o din frageda-mi copilărie.

— Și ce citeai atât de interesant?

— Principiile de filosofie ale lui Descartes.

Ludovic începea să creadă că are de-aface cu un nebun.

— Iată de ce, continuă celălalt, eram atât de absorbit, că n'am auzit nimic și a trebuit să-mi strivesc picioarele, pentru a întrerupe o lectură atât de interesantă.

— Mi se pare, domnul meu, că îmi cauți ccartă?

— Drace! Dar ce credeai? răspunse celălalt, scoțându-și sabia.

— Dar înainte de a mă ucide, glumi contele scoțându-și sabia la rândul lui, îmi vei

face plăcerea să-mi spui cine te-a trimis ca să mă asasinezi?

— Află, domnule, că don Palamede Bernardo de Bivary Carpio, nu lucrează astfel: el ucide, dar nu asasinează niciodată.

— Ai fost plătit, deci, să-mi cauți ceartă?

— De data asta, ai ghicit.

— Și, fără îndoială, suma pe care ai primit-o e rotunjioară?

— Domnul meu, aceasta-i o întrebare la care un gentilom nu poate răspunde!

— Frumos răspuns, zise contele, râzând. Dar te pot întreba cine-i persoana care îți poartă de grijă și vrea să mă scape de mizeriile acestei lumi?

Aventurierul rânji, răsucindu-și mustața:

— Nu-i prea bine să fie omul prea frumos!

— Mulțumesc, am înțeles.

— Cred că am pălăvrăgit destul, zise aventurierul pe un ton obraznic. Am o întâlnire pe care n'aș vrea s'o pierd, dar trebuie să termin mai întâi cu d-ta. În gardă!

Fără un cuvânt, contele încrucișă fierul. De la primele lovituri strălucitul hidalgo își dădu seama că n'are în fața lui un adversar de disprețuit.

Contele era un scrimeur desăvârșit și dădea râzând. Înainte de a-și putea da seama de ce i se întâmplă, spaniolul se văzu străpuns într-o parte în alta, ca un pui în frigare.

Linistit, contele își șterse spada, pe care

o vâri în teacă, apoi întoarse spatele rănitului, care spumega de furie și plecă.

Don Palameda Bernardo de Bivary Carpio rămase nemișcat.

Leșinase.

XIV.

PLECAREA.

Baronul de Grigny își aștepta nerăbdător prietenul și văzându-l îi ieși înainte.

— Pe toți dracii! zise el strângându-î mâna, ce obicei e ăsta să pleci fără să spui ni-
mănuî?

— Dormeai atât de bine încât n'am vrut să te trezesc.

— Rău ai făcut. Eu nu sunt aici decât de o zi și nu cunosc împrejurimile și aș fi fost mulțumit să admir puțin peisajul înconjurător. Ești un egoist, conte.

— Mărturisesc. De altfel era să plătesc scup acest egoism.

Și contele îi povesti întâmplările din pădure și-i descrie pe teribilul don Palameda.

— Știu cine-i acest bandit. Un escroc, jucător de cărți, bețivan și spadasin, pe care l'am întâlnit de câteva ori la Quebec, iar în timpul din urmă l'am văzut ieșind dintr'o anumită casă.

— Ce casă?

— A contesei de Maleval.

Ultimile îndoeli ale contelui se risipiră. Era sigur acum că d-na de Maleval îl urmărea cu ura ei.

Se întoarse brusc și se îndreptă spre ieșirea fortului.

— Unde te duci? strigă baronul alergând după el.

— Să-l găsesc pe acest caraghios și dacă nu-i mort, să-l fac să mărturisească.

— Ideia e bună, dar nu trebuie să te grăbești. Să mergem să ne schimbăm, să ne facem bagaje, fiindcă e de prisos să ne mai înapoem la fort.

— Foarte bine. În timp ce eu îmi voi lua rămas bun de la d. de Contrecouer, în numele ambilor, tu vei da dispoziții oamenilor noștri, unde să ne găsească.

Ultimele măsuri luate, cei doi prieteni desbrăcară uniforme, îmbrăcând un costum asemănător cu cel al vânătorilor canadieni și plecară, luându-și armele.

În curând, ajunseră la locul unde contele era să-și lase viața.

— Să mergem încet și la cel mai mic zgomot suspect, tragem.

Era ora cea mai călduroasă a zilei, pădurea era liniștită și chiar păsările își încetară cântecul, dormind cu capul sub aripă.

Dar în zadar cei doi prieteni, cutreerară luminișul în lung și în lat

Urmele luptei, petele de sânge erau foarte vizibile.

Don Palamade Bernardo de Bivary Campio dispăruse însă.

Cei doi prieteni se îndreptară atunci spre golful Marmousets, unde-i așteptau canadienul, cei doi soldați și Kona-Handé.

XV

LA CASTELUL MALEVAL

Cititorii noștri ne vor permite să ne întoarcem cu câțva timp înapoi, pentru a le prezenta un nou și important personaj.

În locul unde râul Montmorency se varsă în fluviul Saint-Laurent, se ridica la epoca aceea un castel puternic, ridicat de răposatul conte de Maleval.

Acest castel fusese ales ca loc de retragere de către contesa de Maleval, din cauza apropierii lui de Quebec, unde se putea duce ori de câte ori dorea.

În seara aceea, contesa de Maleval era așezată pe o canapea, într-o cameră luxos mobilată în stil rococo, ascultând șueratul vântului.

Cu capul sprijinit în palme, ea avea o expresie de tristețe.

O tânără servitoare apărui:

— A venit doamnă, zise ea.

— Singur?

— Nu tocmai. A venit singur, dar în fața porții s'a întâlnit cu o altă persoană și această persoană a intrat împreună cu el. Jean a vrut s'o gonească pe această persoană dar necunoscutul a obiectat că atunci când d-na contesă îi va afla numele va fi bucuroasă să-l primească.

— Și cum se numește acest necunoscut?

— Nu știu, dar și-a scris numele pe această hârtie, răspunse camerista, întinzându-i un plic.

Contesa avu un strigăt de bucurie citind numele necunoscutului și spuse cameristei:

— Julia, poștește-l aici.

— Și cu omul pe care d-na contesă îl așteptă ce vom face?

— Să aștepte!

Camerista introduse apoi personajul așteptat: O pălărie cu boruri largi îi acoperea fața și o manta largă îl scundea în întregime.

Imediat ce camerista plecă, necunoscutul își scoase pălăria, dezvăluind astfel fața unei încântătoare femei blonde, de vreo douăzeci și doi de ani.

Cele două femei se îmbrățișară îndelung, fără să scoată o vorbă. Apoi când bucuria revederii se mai potoli, contesa își dădu seama că prietena ei trebuie să fie flămândă și obosită și se îndreptă spre sonerie.

Vizitatoarea o opri cu un gest.

— O clipă, îi spuse ea. Oamenii tăi nu știu că necunoscutul pe care l'au introdus este marchiza Léona de Bois-Tracy și eu vreau să-mi păstrez secretul.

— Fi liniștită, oamenii mei îmi sunt devotați, iar Julia, care ne va servi este fiica doicii mele, zise contesa, sunând.

— Spune-mi acum ce te aduce în pustietatea asta, reluă contesa. Dar de când ești la Quebec?

— De azi la prânz. Cum am debarcat, mi-am lăsat bagajele într'un han și m'am interesat de locuința ta. Apoi mi-am luat o călăuză și am venit.

— Și ce ai făcut cu călăuza ta? Cine este?

— E un individ înalt, zdrențaros, care-și dă aere de gentilom, dar trebuie să fie un groaznic bandit. Era la han și cum voia să vie aici, i-am propus să mă ia cu el. Dar cred că m'a recunoscut cu toată deghizarea mea, căci a făcut anumite glume..

— Nu-i nimic, cunosc pe acest om. E un sărman nenorocit care a făcut toate meseriile, afară de aceea de om cinstit. E în serviciul meu și-i ordonasem să vie aici astă seară. N'are importanță dacă te cunoaște sau nu. Pentru câțiva gologani, își va ține gura.

— Iulia, spuse Contesa cameristei sale, care tocmai intrase și rămăsese mirată vă-

zând cine era necunoscutul pe care-l introdusesese, ~~luna~~, te-am crescut lângă mine, am avut întotdeauna grije de tine; cred că mi ești devotată.

— Oh! doamnă, vă îndoiiți? . .

— Nu draga mea. Tocmai de aceea, îți voi da o dovadă de încredere. Prezența doamnei nu trebuie să fie cunoscută de nimeni din casă. Pentru toată lumea, persoana care a sosit azi este Léon de Rostaing, nepotul meu. Ne-am înțeles?

— Fiți fără teamă doamnă. Nici moartă nu voi vorbi.

— Și acum servește-ne masa aici.

— Da, doamnă, dar... mai este cineva care așteaptă ordinele doamnei.

— Uitasem... spune-i că nu-l pot primi astăseară, dă-i să bea și să mănânce și dă-i o cameră. Il voi chema mâine dimineață. Vei pune în camera mea încă un pat pentru doamnă.

XVI

POVESTIREA LEONEI

După ce luară o masă succulentă, în care timp vorbise de lucruri indifferente, contesa dădu ordin să se ridice resturile mesei și să nu mai fie deranjată.

Apoi cele două prietene se instalase în

câte un fotoliu în fața căminului, iar contesa spuse:

— Acum că suntem singure, draga mea Léona sunt gata să te ascult.

— Scumpa mea Camelia, spovedania mea va fi lungă și tristă. Trebuie să-ți povestesc întreaga-mi viață, astfel ca să poți pricepe bine motivele pentru care am părăsit Franța pentru a veni aici; nu mă îndoiesc de prietenia ta, dar nu sunt sigură de răbdarea ta.

— Cum poți vorbi astfel, Léona, tu prietena mea din copilărie pe care o iubesc ca pe-o soră? răspunse contesa cu un ton de reproș. Vorbește, te ascult.

Și frumoasa Léona începu trista poveste a vieții sale.

Tatăl ei, ducele de Beauregard era unul din cei mai bogați și mai puternici nobili din Poitou. La moartea lui Ludovic XIV, el se retrase pe moșia sa, încercând să-și pună în ordine restul averii sale, zguduită, puternic de luxul pe care curtea din Versailles îl silise să-l ducă. Ducele aducea cu el o tânără femeie, fiica contelui de Commercy, cu care se căsătorise cu un an înainte. Ducesa era însărcinată. După o lună, născu un băiat care fu botezat Philippe-Gaston și care-l umplu de bucurie pe tatăl său.

Ducele se socotea, un om fericit, cu o soție tânără și frumoasă, a cărei zestre îl scosese

din încurcătură, cu un copil sănătos și bucurându-se de mare trecere la curte.

După trecerea unui an, ducesa născu o fată și muri în cincisprezece zile, în urma unei imprudențe.

Ducele, care și adora soția, nu voi să-și mai vadă fiica, pe care o consideră vinovată de moartea soției sale.

Din ordinul său, Léona fu dată în grija unei familii de țărani, cari se purtară cu ea cu toată dragostea. Copila creșcu liberă, în sânul naturii, fără să sufere de nici una din bolile copilăriei.

Când împlini opt ani, un preot, abatele Colmans, o învăță să scrie și să citească. După câteva luni, un nou profesor îi fu trimis: era o femeie în etate, blândă și inteligentă, care o învăță să coase, să brodeze, să deseneze.

Mulțumită ajutoarelor date de duce, țăranii se transformaseră pe nesimțite înfermieri înstăriți, iar copii lor profitau de lecțiile pe cari le lua Léona.

Dar cu toate că ducele veghea ca nimic să nu-i lipsească nici o dată nu consimțise să-și vadă copila.

Totul merse astfel până când copila împlini treisprezece ani. Era înaltă, bine făcută înfloritoare. Luase obiceiul să meargă cu surorile ei de lapte să supravegheze turmele și câmpiile.

Intr'o zi, cam pe la ora trei după amiază, pe când se înapoia acasă, fu oprită de un cavaler de vre-o nouăsprezece ani, îmbrăcat într'un costum de vânătoare și călărind un superb armăsar.

— Fetișo, îi spuse el, ești din ținutul ăsta, nu-i așa?

— Da, domnule, îi răspunse ea, plecând ochii.

— Dumnezeu! strigă cavalerul, ce față frumoasă! Dacă toate vasalele îți seamănă, atunci prietenul meu, marchizul de Beauregard e un om fericit.

— Ce dorești, domnule, spuse Léona, care și dădu seama că înșelat de hainele ei, cavalerul o luă drept o țarancă.

— Sunt străin în ținutul acesta și sunt invitat de marchizul de Beauregard la o vânătoare. Am făcut imprudența să nu fiu destul de atent la lămuririle marchizului astfel că am pierdut drumul și dacă nu-mi vii în ajutor, nu voi arăta drumul.

— Te-aș urma și în iad, frumoasa mea.

— Nu vă voi duce atât de departe.

Léona îl conduse până în fața fermei, unde oprindu-se, dădu tânărului lămuririle pentru drum.

— Mulțumesc, copila mea, răspunse acesta. Nu vrei să-mi spui numele tău?

— La ce bun. D-ta ești un strălucit gentilom de la curte. La ce ți-ar folosi numele meu?

— Ei bine poate mi-l vei spune după ce îl vei afla pe al meu. Sunt baronul Armand de Grigny, spuse el salutând.

— Prieten cu marchizul de Beauregard?

— Prieten intim.

— Ei bine, domnule baron, când îl vei vedea pe prietenul d-tale, spune-i că ai fost ajutat în nenorocire de către sora lui, Leonora de Beauregard.

Și profitând de uimirea baronului, intră în casă închizând ușa.

Cinsprezece zile trecură dela întâlnirea cu baronul de Grigny, când o căleașcă aurită, trasă de patru cai, se opri la ușa fermei și ducele de Beauregard coborî.

Zărindu-l, Leonora izbucni în suspine și sărutând mâinile bătrânului, îi căzu în genunchi, strigând:

— Tată- Tată!

— Fiica mea! spuse el cu blândețe. Cum seamănă cu mama ei! Mă vezi acum pentru prima dată. Cine ți-a spus cine sunt?

— Inima mi-a spus, răspunse tânăra fată.

— Fiica mea, reluă bătrânul înăbușindu-și un suspin, motive pe cari le vei cunoaște mai târziu m'au silit să te îndepărtez din preajma mea. Aceste motive nu mai există astăzi, așa că am venit eu însu-mi să te iau pentru a-ți reda rangul la care ai dreptul. Vei pleca acum într'o mănăstire unde ți se va completa educația, prea mult neglijată.

— Imediat, tată?

— Nu, copila mea, ai timp două ore să-ți iei rămas bun de la toată lumea care te-a iubit.

Ascultând de nevoia poruncitoare care o îndemna să-și vadă pentru ultima oară locurile copilăriei, Leonora o porni pe câmpie, când la o cotitură se văzu față în față cu baronul de Grigny, care o salută respectuos, cerând iertare pentru grosolănia lui, iertare care-i fu imediat acordată.

Dar mare fu durerea baronului, aflând că tânăra marchiză pleca la mănăstire. Jurând că oriunde o vor duce el va ști s'o găsească și va veni s'o vadă, fugi din calea ei.

Armand își ținu cuvântul sub pretextul că vine să-și vadă una din surori, anume Hermine care era în aceeași mănăstire cu Léona și cu Camelia, reuși să aibă acces la vorbitorul mănăstirei.

Totul părea să se desfășoare în favoarea celor doi îndrăgostiți. Numele și averea baronului de Grigny, îl îndreptăteau să creadă că va fi agreat ca ginere de ducele de Beau-regard.

Léona împlinise șaptesprezece ani, când tatăl ei o scoase din mănăstire și dădu un bal, la care fu invitată toată nobilimea, pentru a sărbători intrarea ei în lume.

Baronul de Grigny era și el invitat.

Dansând cu Léona el îi spusese că va trebui să se grăbească să-i ceară mâna, întrucât

circulă s'vonul că tatăl ei vrea s'o căsătorească cu marchizul de Bois-Tracy.

— Cum crezi că tatăl meu va consimți vreo dată la căsătoria mea cu acest parvenit, fiul unui om îmbogățit în speculații necinstite? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Scumpa mea Léona, îi răspunse Armand, tatăl tău e ruinat, a făcut mari datorii la jocul de cărți și singurul lui creditor e marchizul care a răscumpărat în ascuns toate creanțele sale.

În clipa aceea, ducele se apropie de ea însoțit de un bărbat de vreo cincizeci de ani și i se adresează:

— Scumpul meu copil, du-mi voe să-ți prezint pe cel mai bun prieten al meu, marchizul de Bois-Tracy.

La aceste cuvinte, cari îi confirmau temerile, tânăra fată leșină.

Când își reveni, balul se terminase, iar ea era întinsă în camera ei.

A doua zi avu o violentă explicație cu tatăl ei, care fu neînduplecat în voința lui de a o căsători cu marchizul.

În urma acestei certe, Léona zăcu mult timp bolnavă, iar căsătoria împiedicată de această boală fu numai amânată.

Două zile mai rămăseseră până la ceremonie, când într'o seară primi un bilet prin care Armand îi fixa o întâlnire în parcul castelului.

Armand, când o văzu îi căzu la picioare.

rugând-o să fugă cu el, dar ea refuză să-și părăsească părintele.

Toate stăruințele lui fiind zadarnice. Atunci renunță zicând:

Dar o voce ironică îi răspunse:

— Da, domnișoara de Beauregard e liberă, dar d-ta nu ești! Și ducele urmat de fiul său și de numeroși valeți cu torțe, apărură.

— O cursă? întrebă Armand cu dispreț. Și cui să-i mulțumesc de această trădare?

— Tu ești un trădător și un laș, baroane de Grigny, urlă fratele Léonei.

Armand surâse, scoase sabia, o rupse și asvârli bucățile la picioarele ducelui.

— Dacă-i o cursă, să fie și un asasinat, eu nu mă voi apăra ucideți-mă! În ceeace te privește pe d-ta, marchize, ne vom vedea mâine.

Și Armand cu fruntea sus, cu ochiul în flăcări, aruncând Léonei o privire de dispreț, părăsi parcul, fără ca nimeni să îndrăzească să-l oprească.

A doua zi, avu loc în capela castelului căsătoria Léonei cu marchizul de Bois-Tracy. În timp ce se oficia slujba, Armand îl ucide în duel pe Philippe de Beauregard.

O lună mai târziu, de durere, ducele închidea la rândul său ochii, astfel că sacrificul Leonei fu de prisos.

Deși cunoștea vechea ei dragoste, d. de

Bois-Tracy, se arăta foarte mărinimos față de soția sa. Nici un capriciu nu i se părea scump pentru a-l satisface.

De câte ori se întâlnea Léona cu Armand acesta îi arunca o privire disprețuitoare și-i întorcea spatele.

Apoi d. de Bois-Tracy muri.

Léona, trimise lui Armand un bilet conținând două cuvinte: «Sunt liberă».

Răspunsul lui Armand nu se lăsă așteptat:

«Te disprețuiesc prea mult pentru ca să te iau de nevastă; amintirea dragostei ce ai ucis, mă împiedică ca să te fac metresa mea. Voi ști să pun un obstacol de netrecut între noi, pentru a ne scăpa de această urmărire care ne apasă».

Armand se ținu de cuvânt. În opt zile, lichidă tot ce-l lega de Franța și se îmbarcase pentru Canada.

— Și pe acest om îl mai iubești? exclamă contesa, după ce Léona își termină povestirea.

— Nu. Și deaceea am venit la tine, pentru ca să mă ajuți să-l găsec pe acest om și să mă răsbun.

— Foarte bine. Totul se înlănțuie. Răzbunarea ta se potrivește cu a mea. Grigny și Villiers; Camelia și Léona: ne vom răzbuna împreună.

Când se despărțiră, d-na de Maleval avea pe față expresia orgoliului rănit și a mâniei; doar pe buzele Leinei se desena un

zâmbet enigmatic, care putea da loc la alte interpretări.

A doua zi, cele două prietene avură o lungă consfătuire cu don Palamede.

Acesta încălecă și porni la drum.

Intr'unul din capitolele precedente am povestit cum a încercat don Palamede să justifice încrederea celor două prietene și ce sfârșit avu.

PARTEA A DOUA.

ȘARPELE DE SATIN.

I.

Intâlnirea din pustiu.

Contele de Villiers și baronul de Grigny, urmați de credincioșii lor Rameau d'or și Risgue-Tout, plecaseră din golful Marmonsets într'o pirogă condusă de Berger și Kona-Handé.

Noaptea era întunecoasă.

Mergeau de aproape patru ore, fără să-și vadă nici vârful nasului, într'o tăcere desăvârșită.

D. de Villiers hotărî să rupă tăcerea și se adresă canadianului:

— Dragul meu Berger, nu te temi că ne vom rătăci pe întunericimea asta? Parcă am fi într'un cuptorotius.

— Cred că o maimuță și-ar călca pe coadă, într'o astfel de noapte, spuse râzând baronul. Va trebui să ne oprim.

— De ce? întrebă liniștit Berger. Credeți oare că e prima dată când Kana Haude și cu mine, călătorim pe un astfel de timp? Dacă nu prea vedem, avem însă avantajul că nu suntem văzuți.

— Și va trebui să mai mergem mult astfel?

— Nu. La răsăritul soarelui vom fi ajuns la destinație.

— Dar, ia spune, n'ar fi mai bine să ne oprim să ne odihnim și apoi să continuăm drumul pe lumină? zise Ludovic.

— Și eu sunt de aceeaș părere, adăugă baronul.

— În orice altă împrejurare, v'aș face pe voie, dar acum e imposibil.

— De ce? întrebare într'un glas cei doi prieteni.

— Sst! făcu vânătorul, vorbiți mai încet!

— Dar cine ar putea să ne audă în acest deșert?

— Domnule, pieile-roșii au un proverb: în deșert copacii au ochi și frunzele, urechi.

— Drace! Te temi de vre-o cursă?

— Nu tocmai. Dar cum trecem prin teritoriul de vânătoare al unor triburi care nu sunt prietene ale Franței, trebuie să fim prevăzători.

În acest moment, un zgomot aproape imperceptibil se auzi în apropierea bărcii.

Berger și indianul ascultară, încordați.

După câteva minute, zgomotul se repetă însă într'o altă direcție.

Vânătorul se aplecă atunci către Kona-Handé și schimbă câteva cuvinte, vorbindu-și la ureche.

Deodată, un strigăt înăbușit se auzi.

Imediat după aceea, apa se învolbură, piroga se aplecă într-o parte și un om se urcă înăuntru.

Era Kona-Handé. Într-o mână ținea cuțitul în cealaltă arăta cu un aer de triumf un scalp însângerat.

— Pentru Dumnezeu, spuneți-mi ce s'a întâmplat! strigă contele.

— Mai nimic. Ceeace prevedeam. Englezii, cari au tot interesul să știe ce se petrece cu noi, au stabilit un cordon de cercetași dealungul frontierei. Cu toate precauțiunile noastre, unul din ei ne-a observat și a vrut să ne vadă mai de aproape, și a intrat în apă. Din nefericire pentru el, noi veghiam, astfel că atunci când s'a apropiat fără să bănuiască nimic s'a găsit nas în nas cu Kona Handé care l'a ucis și la scalpat, după obiceiul pieilor roșii.

— Dar dacă strigătul acestuia a fost auzit de tovarășii lui?

— Nu-i nici un pericol, căci indienii Delaware au obiceiul să meargă siguri când e vorba de așa ceva. Alți dușmani albi sau roșii, nu cred să mai întâlnim, deoarece am trecut frontiera.

În acest moment, ca o desmințire, un sgo-

mot puternic se auzi în apropierea bărcii.

— Ce-i asta? strigă contele.

— Incă un dușman, zise vânătorul.

— Mărturisești, deci, că te-ai înșelat?

— Deloc, răspunse Berger, râzând; acest dușman e binevenit. Vei vedea ce o să se întâmple.

— Pe întunericul acesta n'o să vedem nimic.

— Puțină răbdare, domnule conte. Și fii gata să trageți când vă voi spune.

Tot vorbind, vânătorul scotocise în tolba sa și scoase o bucată de lemn gros cât pumnul, dintr'un fel de iască pe care indienii o numesc *ocota* și o înfipse în partea din față a bărcii. Apoi stropind-o cu rachiu, îi dădu foc cu scăpărătoarea.

O flacără vie luminează întinderea apei și cei din barcă văzură un enorm urs cenușiu care înota spre ei.

— Un urs cenușiu? se miră baronul. Se spune că carnea lui este foarte gustoasă.

— Ascultați-mă, zise Berger: în cinci minute ursul va fi aici. Când va ajunge destul de aproape, îi voi despica capul cu securtea.

— Bine, dar dacă nu va muri pe loc?

— Atunci veți trage cu totii, fără să vă ocupați de mine.

— Dar băgați de seamă să țintuiți în ochi, căci plumbi s'au turti de teasta lui.

Cei patru francezi încărcară armele; în-

dianul vâslea atât de liniștit, ca și cum nimic extraordinar nu s'ar fi întâmplat.

Ursul ajunsese aproape de barcă. I se vedea capul enorm cu ochii lucind ca doi cărbuni aprinși iar botul său cu dinți formidabili se deschidea din când în când, scăpând mormăituri groaznice.

Una din labele ursului se sprijini de marginea pirogii care se aplecă primejdios într-o parte.

Securea se prăvăli fulgerător.

Ursul scăpă un muget furios și piroga se îndreptă.

— Descărcați-vă armele, zise Berger liniștit, i-am despicat capul până la urechi.

Kona-Handé alunecă din nou în apă, se apropie de fiara care se sbătea și-i petrecu un lanț peste labele dinapoi și remorcându-l astfel înnotă până la țarm, unde îl urmă și piroga.

Traseră, cu multă osteneală, ursul pe mal, îl jupuiră de piele, apoi îi tăiară cele patru pulpe renumite pentru gustul lor, îi scoaseră câteva kilograme de fiburi și toată grăsimea iar restul hoitului îl părăsiră.

— Acum că avem dejunul asigurat să pornim mai departe.

Stinseră torța, devenită nefolositoare și o porniră din nou la drum, în iosul apei.

II.

CALATORIE DE NOAPTE.

Pe la orele trei de dimineață, călătorii acostaseră pe o îngustă limbă de pământ.

Piroga fu descărcată și conținutul ei împachetat în mici baloturi ușor transportabile.

Berger și Kona-Handé ascunseră piroga în scorbură unui enorm copac.

Cei doi soldați aprinseră focul și fripseră una din pulpele de urs și după ce mâncară cu toții porniră la drum, înfundându-se în pădure.

După ce meraseră o bună bucată, se auzi strigătul unei păsări. Conte le ridică capul căutând să vadă pasărea.

— Nu te speria, îi spuse, zâmbind, Berger. E strigătul unui eretă de apă. E unul din prietenii noștri.

Și ducând mâna la gură scoase și el acelaș strigăt.

În aceeași clipă, o trupă de vreo cincizeci de oameni se arătă pe cărare, în fața lor.

— Sunt prieteni, zise Berger. Indieni și vânători cari ne ies în întâmpinare. Ei ne-au prevenit prin strigătul care l'ai auzit.

La un semn al lui Berger, ceata se despărți în două: deoparte albi și de cealaltă indieni.

Kona-Handé se așază în fruntea indienilor

și adresă contelui de Villiers salutul de bun venit.

— Iată-te, însfârșit printre noi, spuse el întrebuintând formula obișnuită. Iată și pe fii mei, Huronii locurilor. Ei iubesc pe marele Tată alb. La cererea mea am venit la tine; poți dispune de ei pentru slujba Marelui Tată alb. Sunt cei mai buni războinici ai tribului meu; brațul lor e tare, inima lor vitează, limba lor nu cunoaște minciuna și ochii lor văd tot atât de bine ziua ca și noaptea.

— Îți mulțumesc, răspunse contele, că ți-ai adus aici fiii; cu sprijinul tău și sfatul lor, sper să executăm bine ordinele Marelui nostru Tată alb; El îi iubește pe fiii săi indieni și le vrea binele.

Indijenii mulțumiră pentru aceste cuvinte, pe cari Berger le traduse, făcând de trei ori, să izbucnească teribilul lor strigăt de război.

Contele se întoarce atunci spre canadieni:

— Camarazi, le spuse el între noi nu este nevoie de interpret. Suntem compatrioți, adică frați. N'are importanță dacă suntem născuți de o parte sau de cealaltă a oceanului. Suntem fiii aceleiaș Mame, a nobilei națiuni franceze ale cărei tradiții voi le reprezentați atât de bine în America. Mă bizui pe voi pentru a lupta contra dușmanului nostru comun, așa cum și voi trebuie să vă bizuiți, pe mine pentru

a vă conduce peste tot unde va cere onoarea Franței!

— Trăiască Franța! Trăiască Regele! Moarte Englezilor! strigară canadienii.

Cele două cete, cari nu mai formau acum decât una, se puseră în mișcare.

Villiers și canadianul rămaseră la urmă discutând ultimele măsuri.

— Am trimis un cercetaș să-i caute pe englezi; a plecat de ieri și cred că nu va lipsi mult. Va trebui să-l așteptăm înainte de a lua o hotărâre.

— Ai făcut foarte bine prietene. Dar ce vom face până la venirea lui pentru a nu da loc la bănueli?

— Ceeace hotărâsem de la început: vom vâna. De altfel nici un spion n'ar îndrăzni să se strecoare între noi. Cum ne cunoaștem toți, unul pe altul, ar fi imediat descoperit și executat.

III

MULTE FAPTE ÎN TIMP SCURT

Să ne înapoiem acum la căpitanul don Palamede Bertrando de Bioar y Carpio, pe care contele de Villiers și baronul de Grigny nu-l mai găsiseră în pădure.

Don Palamede, slăbit de pierderea de sânge, leșinase.

Zăcea astfel de câțva timp, când trei călăreți apărură.

Primii doi cavaleri, păreau să aparțină nobilimei, judecând după îmbrăcămintea și înfășișarea lor. Cel de al treilea părea să fie servitorul de încredere al primilor.

La intrarea în luminiș, zăriră corpul lui don Palamede.

— André, ia vezi dacă nenorocitul acesta mai trăiește, zise cel mai tânăr din cavaleri.

— Da, doamnă marchiză, răspunse servitorul, descălecând.

— Ții am mai spus să nu-mi tot zici «doamnă marchiză». La ce-mi folosește deghizarea, dacă tot mereu îmi spui doamnă?

Servitorul, fără să răspundă un cuvânt la muștrata stăpânei sale se aproprie de nenorocit și scoase o exclamație de surpriză recunoscându-l.

— Suntem abia la începutul campaniei și am pierdut unul din oamenii noștri, zise, ironic, cel de al doilea cavaler, recunoscându-l pe don Palamede. Coborătorul Cidului e găurit dintr-o parte într-alta. Recunosc și ghicesc mâna care i-a făcut această rană, adăugând cu amărăciune. Iată-ne răzbunarea amânată!

— Cu atât mai bine!

— Cum așa? Ai renunțat la răzbunare?

— Deloc. Dar sunt de părere că marchiza de Bois-Tracy și contesa de Maleval nu se pot mulțumi cu o răzbunare atât de ieftin. Să

asasineze pe omul care a trădat, nu este suficient... Putem găsi altceva mai bun.

În timpul conversației celor doi cavaleri, cari și-au trădat adevărata identitate, André, fratele de lapte al marchizei, încercase să-i dea ajutoare, rănitului, care însă nu voia să dea semne de viață.

— A pierdut mult sânge, zise André, din care cauză a leșinat. Dar nici un organ esențial nu este atins. Ce facem cu el?

— Suntem în plină pustietate, zise contesa cu un aer nevinovat.

— Departe de orice ajutor, adaugă marchiza.

— Și râul curge la doi pași, adânc și repede, zise André. Porunciți-mi să eu execut!

— Morții nu vorbesc! zise, rece, contesa.

— Foarte bine! Conchise André, și apăsându-se, luă în brațe corpul nefericitului urmaș al conchistadorilor, punându-l de a curmezișul pe cal.

În clipa aceea, tufișul se despică violent, și un om apărură la vreo zece pași de ei, ținând o pușcă în mână.

La vederea sa, cele două femei făcură o mișcare de teamă iar André se așeză în fața lor pentru a le apăra.

Necunoscutul se opri, sprijinindu-se în pușcă și zise :

— Mi se pare că am sosit tocmai la vreme!

— Ce dorești? întrebă André.

— Dacă nu mă înșel, cred că se poate câștiga ceva gologani aici. Vreau partea mea.

— Ce vrea țărănoiul ăsta? întrebă, mâniașă, marchiza. Și mai întâi, cine este?

— Cine sunt? Ar fi cam lung de explicat și nici nu v'ar interesa. E de ajuns, deocamdată, să știți că sunt un om fără teamă, fără scrupule, fără slăbiciune, capabil de multe lucruri, și bune și rele.

— Intr'un cuvânt, întrerupse marchiza, un om capabil de orice, pentru bani.

— Exact. Cum am auzit toată convorbirea dv., aș putea să vă fac multe servicii, dacă ne vom înțelege. Cunosc toate drumurile pe aici. La șase sute de pași, cu o pușcă, nimeresc ochiul unui jaquar, sunt credincios și discret, numai că serviciile mele costă cam scump.

Cele două femei schimbă câteva cuvinte, pe șoptite.

— Poți să îngrijești de acest om rănit și să-l vindeci? întrebă marchiza.

— Tineți într'adevăr să se vindece?

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă adineauri păreai să gândești altfel.

— Mi-am schimbat părerea.

— Atunci se va vindeca și eu voi tăcea.

— Foarte bine! Ia punga asta.

Necunoscutul luă din mână marchizei

pungă grea pe care o vârî în brâu cu o expresie de plăcere.

— Care-i numele d-tale?

— N'am nume, sau dacă am nu-l ştie nimeni, afară de mine. Dar cei ce mă cunosc îmi spun Proscrisul.

— Şi cum te pot vedea? Unde locueşti.

— Locuesc în pădure, dar nu pot şi nici nu vreau să vă arăt locuinţa mea. Spuneţi-mi când vreţi să mă vedeţi şi în ce loc, şi eu voi fi acolo.

— Bine. Să fi aici mâine la prânz.

Cei trei călăreţi părăsiră apoi luminişul, lăsându-i singuri pe rănit şi pe salvatorul lui.

— Sărmanul! Câteva clipe dacă întârziem, era pierdut. E un om, şi în alte vremuri mi-a făcut un serviciu. Nu-l pot lăsa să moară ca un câine!

Băgând două degete în gură, fluieră într'un anumit fel şi un cal înşeuat sosi în galop după câteva clipe.

Urcă cu băgare de seamă rănitul pe şea şi încălecând o porni la pas.

Trecând pe lângă fluviu, cu o mişcare dispreţuitoare asvârlî în mijlocul apei, punga cu aur, care i se părea că îl arde.

IV.

«REPTILA»

Proserisul merse prin pădure, în prada gândurilor, privindu-și, din când în când, protejatul cu un zâmbet de milă și de ironie.

— Săracul! Cine i-a dat o astfel de lovitură? Dacă aș reuși să-l salvez! Il voi salva, trebuie să-l salvez, căci ne va sluji fără să știe!

După vreo oră de mers, pădurea părea că se îndesește, copaci și lianele fiind atât de încâlcite încât nu se putea trece.

Locul acesta, pe unde nici animalele sălbatice nu puteau trece, era străjuit de un imens copac exotic, un magney, de vre o trei zeci de metri înălțime.

Proserisul, ajuns la câțiva pași de copac, scoase strigătul cunoscut al cretului de baltă și în aceeași clipă, o voce răgușită, părând că ese din adâncurile pământului, în-
trebă.

— D-ta ești, stăpâne? Vii cam târziu.

— Am fost, ocupat.

— Văd. Și ai cules ceva pe drum, după cât se pare.

— Un nenorocit, pe jumătate mort și pe care l'am împiedicat să moară de tot. Hai, bătrânule, ești din vizuină, am nevoie de tine.

— După cum văd eu, Jan Pol, s'a întors

lumea pe dos. Lupii ocrotesc acum mieii?

Jan Pol începu să râdă.

— Grăbește-te să vezi mielușelul.

Crăcile trozniră și nevăzutul interlocutor al lui Jan Pol își făcu apariția.

Era un om înalt, dar de o slăbiciune scheletică. Capul său mic, cu o claie de păr roșu, se odihnea pe un gât lung și descarnat; trăsăturile sale colturate aveau o expresie de violență mărită de sclipirea a doi ochi cenușii, bulbucăți, veșnic în mișcare.

Toată înfățișarea și felul său de a se mișca, alunecând, dovedeau că își merita cu dreptăție porecla de «Reptila».

— Iață-mă, spuse el.

— Du-l în cabană și ai grijă de el, spuse Jan Pol, arătându-i rănitul.

Amândoi trecură prin deschizătura făcută între liane și care se închise în urma lor și pătrunseră într'un fel de boltă de verdeață, închisă din toate părțile și al cărei centru era format de murețul magney.

Interiorul copacului era complet scoburos.

Reptila își făcuse cuibul în această scorbură pe care o despărțise în două. Într'una din despărțituri dormea el și în cealaltă stăteau calul său și câteva găini.

Culcară rănitul sub un șopron care servea

de bucătărie și după ce-i legară rănile, se așezară la masă cu câte o cană de cidru în față.

— Bagă de seamă, spuse Proscrisul. L'am salvat pe acest individ tocmai în momentul când cei pe cari îi servea voiau să-l azvârle în apă, ca o piatră de gât. Trebuie să știm ce urmăresc acești indivizi. Cum va fi în stare să vorbească, vei căuta să afli cât mai multe de la el.

— L'nevoie îi voi spune că au vrut să-l omoare.

— Din contră. Fă-l să creadă că cei pe cari i-a servit îi poartă cea mai mare grijă. Acuma plec. Dacă mai întârzi, fiica mea se va neliniști. Ingrășate bine de rănit. Se poate să mai avem nevoie de el.

V

SATUL LUPILOR HURONI

Kona-Handé era șeful principal al satului către care mergea eroii noștri.

Indianul lua comanda caravanei, instalându-se în frunte. Prima lui grijă fu să poartă pe Berger și pe cei doi ofițeri să ia loc lângă el, ceea ce îi impunea considerației luptătorilor indieni, foarte severi în chestiuni de etichetă și ierarhie.

«Atepeltul» sau satul indian, era construit

pe malul râului. Era înconjurat ca o cetate, de un parapet din trunchiuri de copaci, și apărât de un șanț adânc.

Casele erau construite din copaci, cu crăpăturile astupate cu lut. Lângă fiecare casă — sau calli — era o clădire conică acoperită cu pământ, așa numit *calli caldă* sau *calli de iarnă*.

În afara satului, erau două cimitire.

Unul, modest, înconjurat de un gard viu, conținea câteva morminte însemnate cu o cruce neagră de lemn.

Cel de al doilea era o reuniune de construcțiuni pe care indienii aveau obiceiul să-și întindă morții pentru a se mumifica sub acțiunea aerului, a soarelui și a ploii. Acest cimitir se anunța de departe din cauza mirosului de putreziciune pe care-l răspândea.

Casa sfatului, unde se strâneau indienii când aveau vreo hotărîre de luat sau vreo sărbătoare, era în mijlocul satului. De formă circulară, nu avea altă mobilă decât un fel de bancă semi-circulară pe care luau loc șefii și războinicii mai însemnați. La dreapta stâlpului susținător era Totem-ul sau emblema sacră a tribului, iar la stânga, susținut de doi pari în formă de crăcan, era *calumetul sfânt*, care nu trebuie să atingă niciodată pământul. La picioarele acestui stâlp se aprindea focul care servea la luminatul încăperii, în jurul

căreia ședeau muzicanții, în timp ce războinicii executau dansurile lor mistice.

Contele de Villiers și însoțitorii săi, cari vedeau pentru prima oară, de aproape, pe indieni, erau minunați de cele ce-i înconjurau, ca și de frumoasa primire ce li se făcuse.

Berger plecase chiar în seara venirii lor și trecuseră patru zile, fără ca să fi dat semn de viață.

În cea de a patra seară, de Villiers, îngrijorat se sfătuia cu baronul de Grigny asupra celor ce aveau de făcut, când canadianul își făcu pe neașteptate, apariția.

— În sfârșit, Berger, iată-te! Mărturisește că eram îngrijorat! Ce ai făcut până acum?

— Am lipsit cam mult, e adevărat, dar n-am putut termina mai devreme preparativele.

— Dar de ce nu ne-ai spus nimic?

— Pentrucă, deși suntem departe de plantațiunii, sunt în umbră ochi, cari ne privesc, urechi cari ne pândesc și sunt gata să raporteze dușmanilor noștri. Ori, în orice afacere, cel mai bun complice e cel care nu știe nimic, deci nu poate să comită imprudențe.

— Dar acum?

— Acum e altceva. Veți judeca în curând dacă mi-am pierdut timpul de geaba.

— Ei bine, vorbește!

— Aici? Nu. Sunt prea multe urechi la pândă. Luați-vă armele și să mergem la vânătoare.

Cei doi tineri îl urmară; ulițele satului erau aproape goale; femeile își vedeau, în case, de treburile gospodăriei. Războinicii plecaseră cu toți sub conducerea lui Kona Handé. Numai câțiva bătrâni și copii se încălzeau la soare.

Ajunseră la malul apei, unde îi aștepta o pirogă.

Se imbarcară și se îndreptară spre o mică insulă împădurită, care semăna cu un coș cu flori eșind din apă.

VI.

LUMINIȘUL

Cei trei oameni coborîră din barcă și după câteva clipe pătrunseră într'un luminiș, unde se opriră.

— Sper, dragul meu Berger, că acum vei vorbi...

— Eu n'am ce să vorbesc, domnule Ludovic. Eu nu sunt decât un sol. Cel care va vorbi trebuie să vie. Așteptați-l o clipă.

După ce cercelă din ochi, atent, împrejurimile, vânătorul puse două degete în gură și lăută strigătul huhurezului. Imediat același strigăt fu repetat în apropiere, și un om pătrunse în luminiș.

Văzându-l Ludovic nu-și putu reține o mișcare de uimire, căci recunoscuse pe tatăl Anjelei.

Era într'adevăr, Proscrisul.

Lângă el era un individ descărnat, în care cetitorii vor recunoaște ușor o altă cunoștință: Reptila.

Proscrisul fără să pară că-l recunoaște pe Ludovic, îl întreabă:

— Dv. sunteți d. Ludovic Coulon de Villiers?

— Eu sunt Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în serviciul regelui și iată pe d. baron Armand de Grigny, spuse el, fără să-și ascundă mirarea.

— Foarte bine, domnule. Cu dv. și cu prietenul dv. am treabă.

În acest moment, canadianul, care la venirea lui Jan Pol, dispăruse în ierburi, reveni.

— Suntem singuri în insulă, spuse el. Dar cum vre-un curios ar mai putea să vie, voi supraveghea împrejurimile în timpul convorbirei noastre.

Și dispăru din nou.

Proscrisul făcu, atunci, doi pași înainte și salutându-l pe conte, zise:

— Iartă-mi, domnule, felul cum ți-am vorbit. Prudența cere să vă vorbesc astfel. Nu puteam ști ce urechi ne ascultă și era foarte important ca nimeni să nu știe că ne cunoaștem dinainte.

— Mărturisesc, domnule, că felul d-tale de a vorbi mă jignise. Dar acum recunosc că a-veai dreptate. Te temi, deci de vre-un dușman?

— Da, domnule, de la plecarea mea dela FortDuquesne, am impresia că am fost urmarit. Nu știu de cine, dar mă tem de o surpriză neplăcută. Așa că vă voi face o propunere, care în cazul când am fi totuș spionați, ar face pe dușmanii noștri să nu înțeleagă nimic. Vorbiți vre-o limbă străină?

— Știu câteva cuvinte englezești...

— Sunt tot atât de nefolositoare ca și franceza. Dar, ia stați, Aveți desigur studii clasice?

— Desigur, am învățat la jesuiți. Dar de ce?

— Cred că pricepeți atunci latina. Vom vorbi, deci, în această limbă.

Și Proscrisul continuă convorbirea, în limba latină, spre marea uimire a celor doi prieteni.

— Iată domnilor. Comandantul Fortului Duquesne m'a trimis la dv. să vă anunț că convoiul englez pe care trebuie să-l distrugeți, nu este decât la câteva leghe de locul unde vă găsiți. Înainte de trei zile, va trece pe sub bătaia puștilor voastre. Comandantul speră că veți lua măsurile necesare și că veți reuși.

— Și eu am această credință. Berger m'a asigurat că oamenii de care am nevoie sunt adunați și nu așteaptă decât un ordin pentru a ataca.

— Foarte bine. După ce veți termina, veți

trimite prizonierii și mărfurile la Fort Duquesne, dar dv. veți rămâne în liniile engleze, așteptând ordine.

— Cine-mi va transmite aceste ordine?

— Nu știu. Poate eu, poate altcineva. Cum am cinstea să vă fiu cunoscut, n'am socotit necesar să vă arăt scrisorile mele. Vă rog, totuș, să luați cunoștință.

Zicând acestea, Jan-Pol scoase din sân o scrisoare pe care o întinse contelui.

«Purtătorul acesteia se bucură de toată încrederea mea. Să credeți tot ce va spune. N'am secrete în fața lui.»

«DE CONTRE COEUR»

— Foarte bine, domnule, spuse contele înapoiindu-i scrisoarea. N'aveam nevoie de această hârtie pentru a avea încredere în d-ta.

— Mulțumesc, domnule. Și acum să venim la o chestiune care vă privește personal, ca și pe prietenul dv. de Grigny.

— Nu vă înțeleg.

— Voi fi lămurit. Cu toate că ați venit de curând printre noi, v'ați făcut dușmani neîmpăcați. Acești dușmani v'au trimis un bandit cu care ați avut o ciocnire în seara plecării dv. pe malul râului Ohio.

— Intradevăr. Un caraghios care mi-a cău-

fat ceartă și pe care l-am ucis cu o lovitură de sabie.

— Din nefericire nu l'ați ucis.

— Cu atât mai bine! Aproape că-mi părea rău că l-am ucis.

Cu atât mai rău, ar trebui să spuneți. Pentru că acest derbedeu, fost pirat, fost vânător de negri, cea mai mare lichea din câte există este în slujba unor oameni, care dacă au renunțat pentru moment să vă asasineze, vor însă să se răzbune într'un fel mai grozav încă.

— Și pe acești dușmani, îi cunoști?

— Îi cunosc. Dar fiți fără teamă, păstrez secretul și nu voi vorbi decât la cererea dv.

— Mulțumesc, domnule. Ori ce-ar face dușmanii mei, eu nu vreau să le stric în nici un fel.

— N'aveți dreptate, dacă nu zdrobiți capul șarpelui, care se ridică împotriva dv. acesta vă va uide fără milă.

— Cum va voi Dumnezeu. Hotărîrea mea e luată. Mă voi mulțumi să mă apăr dacă voi fi atacat.

— Dacă e așa, nu mai insist. Aflați numai că dacă aveți dușmani cari v'au jurat pierzarea, aveți și prieteni cari, atunci când va sosi momentul, vă vor proba prietenia.

În această clipă, un zgomot ciudat se auzi. Se părea că e zgomotul produs de fuga unui animal prin ierburi.

Proscrisul ascultă atent, apoi, după ce cu un gest le recomandă să nu se miște, pătrunse, urmat de Reptilă în ierburi.

În acest timp, cum nu știaua ce se întâmplă, cei doi tineri încărcară armele și spate în spate se pregătiră să facă față oricărei eventualități.

O tăcere greoaie, urmasse zgometului. Cei doi ofițeri văzând că nu se întâmplă nimic se pregăteau să plece în căutarea lui Berger, când deodată, strigătul batjocoritor al eretelui de baltă se auzi de două ori.

În aceeași clipă, răsună un groaznic strigăt de război și șapte sau opt indieni năvăliră în luminiș, înconjurând pe cei doi tineri amenințându-i cu securile și lăncile lor.

Cu toate că n'aveau arme de foc, erau inamici periculoși, mai ales că numărul lor creștea mereu.

Cei doi prieteni se pregătiră să facă față atacului.

Dar Pieile-Roșii pregăteau ceva, căci în loc să atace se multumeau să vocifereze, amenințând cu armele lor.

— Să-i lăsăm în pace, zise contele. Timpul pe care îl pierde ei, îl câștigăm noi, căci prietenii noștri vor reveni cu ajutoare.

O mișcare se produse printre indieni, cari la un semn al unuia dintre ei, ușor de recunoscut ca șef, după pana, de vultur înfiptă

în păr, se dădura înapoi, lărgind cercul în jurul celor doi prieteni.

Şeful, făcând doi paşi înainte, îşi sprijini lancea de pământ şi încrucişând braţele zise într'o franţuzească stricată:

— Feţele palide să-şi deschidă urechile: un şef va vorbi. Iată ce spune Vulpea-Albastră: Marele spirit a dat acest pământ fiilor săi roşii, pentru a-l stăpâni. De ce feţele palide vor să-l fure? Oamenii mei sunt viteji, ei nu vor ca picioarele albilor să lase urme pe pământul lor. Ei îi vor ucide şi-şi vor face fluere din oasele lor. Feţele palide nu sunt decât doi. Să privească şi să numere pe războinici dimprejur şi vor vedea că orice rezistenţă e de prisos. Să arunce armele şi să se dea în mâinile oamenilor mei. Am zis, Vulpea-albastră aşteaptă.

Şi dacă ne vom preda, ce vor face cu noi Pielele Roşii? întrebă contele.

— Feţele palide vor muri! La apusul soarelui vor fi legaţi de stâlpul de tortură.

— Pe legea mea! zise râzând contele. Dacă e vorba să murim, vom muri cel puţin cu armele în mână.

— Fratele meu palid, zice nu? întrebă şeful. Bine!

Îşi ridică lancea şi se întoarse spre războinicii săi, pentru a da semnalul de atac, când două împuşcături răsunară. Şeful şi un alt indian se răsuciră pe câlcâe, căzând morţi,

în timp ce doi oameni se năpustiră în luminiș, lovind în dreapta și'n stânga.

Indienii surprinși de atac și necunoscând numărul atacanților se risipiră, iar Rameau d'Or și Risque-Tout, putură ajunge lângă ofițerii lor, cari scăpară un strigăt de bucurie văzându-i.

Cei doi soldați erau uzi până la piele, trecuseră râul înnot ca să ajungă mai repede.

Iși încărcară din nou armele și mica trupă se așeză astfel ca să facă față cu succes indienilor, cari văzând micul număr al atacanților, se regrupaseră pentru atac.

Urmă o învâlmășală grozavă; indienii atacară, zbierând sălbatic, fără să le pese de pierderile pe cari armele de foc, descărcate din apropiere, le făceau în mijlocul lor.

După ce-și descărcară armele, francezii luară puștile de țevă și servindu-se de ele ca de ciomege, se înconjurară într'un cerc mișcător de lemn și fier.

Lupta se prelungea, și croii noștri erau cât pe ce să fie covârșiți de numărul indienilor, când, deodată o mulțime de Huroni, având în frunte pe Berger și pe Kona Handé se năpustiră asupra agresorilor francezilor, cari fură uciși și scalpați până la unul.

În zadar încercară cei doi ofițeri să se opună masacrului, invocând omenia ce trebuie arătată învinșilor. Berger îi consolă:

— Mai bine pentru ei că'au fost uciși pe

loc. Altfel, după obiceiurile de aici, ar fi fost torturați, apoi arși de vii. Și-apoi, dacă vreți să fiți mărinimoși, e foarte ușor: am niște prizonieri pe cari i-am păstrat, special, pentru dv. Mi i-a dat omul cu care ați vorbit.

— Și unde-i acest om?

— A plecat. Nu trebuie să fie văzut pe aici.

— Și prizonierii?

— Sunt aici. Vreți să-i vedeți?

La semnul afirmativ al tinerilor, Berger îl cheamă pe Kona-Handé cu care avu o scurtă convorbire pe șoptite. La urmă, șeful făcu un semn de asentiment și se depărtă în pădure.

VII.

FORTUL NECESSITY

Incăpățânarea este partea cea mai importantă a caracterului englez.

Când un englez a hotărât să facă ceva, ori se-ar fi, nu se mai lasă: urmărește executarea prin orice mijloc, nelăsându-se opri de nici un obstacol, ne lăsându-se convins nici îndepărtat de scopul său, de nici o observație, neoprindu-se decât când succesul vine să încununeze eforturile sale. Socotește ca nimicuri rănila făcute orgoliului său, demni-

tății și chiar onoarei sale: scopul să fie atins, restul nu interesează.

După ceea ce numeau ei, «succesul» întreprinderii, a cărui victimă căzuse contul de Jumonville, englezii nu pierduseră o clipă.

Pricepând importanța ce-o avea stabilirea lor pe malurile râului Ohio și pentru a justifica astfel drepturile de proprietate pe cari le contestau francezii, hotărîră să construiască un fort rival al Fortului Duquesne.

Maiorul Washington, autorizat de guvernatorul Virginiei, Dinwiddie, ridică la câteva leghe depărtare de Fortul Duquesne o fortăreață pe care o înarmă cu nouă tunuri puternice și cu o garnizoană de cinci sute de oameni.

Această fortăreață fu numită *Necessity*. Maiorul Washington primi comanda, având ca locotenenți pe căpitanul James McKay și sublocotenentul Ward.

Francezii, din cauza trupelor puține de care dispuneau, nu se putură opune la ridicarea fortului. Se mulțumiră, deci, să-i supravegheze pe englezi.

Ii hărțuiră risipind în câmpie cete de vânători, aleși printre cei mai îndrăzneți canadieni, cari aveau misiunea să nu lase o clipă de liniște garnizoanei dușmane.

Dar din nefericire, micul lor număr nu-l lăsa să fie pretutindeni în acelaș timp și deși nu toate convoaiele cu muniții și alimen-

te pe cari le trimetea Dinwidie, ajungeau la destinație, totuș ajungeau destule, astfel ca garnizoana să aibe provizii suficiente.

Intr'o seară, cu câteva clipe înainte de apusul soarelui, trei călători se îndreptau spre fortul Necessity.

Doi dintre călători erau călări, iar al treilea mergea în fața lor, cu pușca sub braț.

Când ajunseră aproape de zidurile fortului, se opriră iar pietonul, proptindu-și pușca de o stâncă, plecă singur spre fort.

Acolo fu oprit de o sentinelă, care chemă pe sergentul Harrison. Acesta după ce schimbă câteva cuvinte cu călăuza în care cititorii noștri vor recunoaște pe Reptila, se îndreptă spre cei doi călători, pe cari cu semnele celui mai mare respect îi poartă în fort unde sublocotenentul Ward, le ieși înainte și îi conduse într'un salon. Acolo îi rugă să aștepte câteva clipe și se retrase.

— Vezi, draga mea, zise cel mai în vârstă, că prevederile mele erau juste...

— Intr'adevăr, dragă Léona, răspunse al doilea călător, erau așteptate: trimisul tău a sosit înainte și ne-a netezit drumul.

— Oh! don Palamede e un as, eram sigur că va reuși să înșele vigilența cerceșilor francezi.

Un ofițer englez intră în salon în acest moment.

— Am primit, domnilor, scrisoarea de re-

comandație prin care Excelența Sa Guvernatorul Virginiei insistă să mă țin la dispoziția dv. Sunt la ordinele dv.

— Vă mulțumim, domnule, răspunse cel mai în vârstă dintre călători, pentru frumoasa primire pe care o faceți unor necunoscuți.

— Iertați-mă, replică zâmbind ofițerul, protejații lordului Dinwidie nu pot fi necunoscuți pentru mine.

— Dv. sunteți, desigur, maiorul Washington?

— Nu domnule. Sunt căpitanul James McKay. Maiorul Washington a fost nevoit, acum trei zile să plece într'o expediție și eu comand fortul în lipsa lui. Spuneți-mi, deci, la ce vă pot fi de folos și sunt la ordinele dv.

Cei doi cavaleri schimbă o privire neliniștită. Unul din ei spuse:

— Misiunea noastră, domnule e foarte delicată, și dacă maiorul Washington, nu va întârzia prea mult, am prefera să-l așteptăm.

— Veți face cum veți crede de cuviință. Totuș, în interesul dv. vă sfătuiesc să-mi spuneți ce doriți, deoarece mă bucur de întreaga încredere a superiorului meu, care m'a pus în curent cu scopul misiunii dv.

— V'a spus atunci și cine suntem? întrebă unul din călători, cu vocea ușor tremurândă.

— Desigur, răspunse ofițerul, cu un zâmbet ușor. Mi-a spus că în lipsa lui voi primi

vizita a doi gentilomi germani, d-nii de Waldeck, cari sunt sub ocrotirea lordului Dinwiddie și să fac tot posibilul pentru a-i mulțumi. Așa dar, care-i dorința dv.?

— După cum v'a spus și maiorul Washington, călătorim pentru a studia limba și moravurile indigenilor.

— Așa că v'ar trebui o puternică escortă. Când doriți să plecați? întrebă căpitanul, cu acelaș zâmbet fin.

— Mâine, dacă va fi posibil.

— Foarte bine. Mâine veți avea o escortă de treizeci de indieni Huroni, cei mai buni războinici din tribul lor, cu care veți putea trece peste oricine ar încerca să vă țină calea. Și acum cred că sunteți obosiți de drum și ați fi bucuroși să vă odihniți.

Chemă un soldat și-i spuse:

— Condu pe acești domni în apartamentul ce li s'a pregătit.

Apoi își luă rămas bun în termenii cei mai amabili dela oaspeții săi.

— Dragă Leona, șopti atunci unul din călători la urechea celuilalt. Acest om ne-a recunoscut. Dovadă, felul cum se poartă.

— Ce ne pasă? E suficient să se facă că nu știe. Aceasta e tot ce-i cer.

Soldatul le conduse în apartamentul lor, unde don Palamede Bernardo de Bivar y

Carpia, complet vindecat de rana sa, dar mai slab ca niciodată, le aștepta.

Avură împreună o lungă conferință, care dură până după miezul nopții. Apoi don Palamede plecă și cele două femei rămaseră singure.

VIII

VULPEA ALBAȘTRA

Când tobele sunară deșteptarea, cei doi gentilomi germani părăsiră apartamentul și se duseră în cabinetul lui sir James Mc Kay.

Acesta îi conduse la poarta fortului, unde le arătă vre-o opt corturi indiene, cari se ridicau pe câmpia la o bătaie de pușcă de fort și care în ajun nu era acolo.

— Aceste corturi, le oprise căpitanul, adăpostesc treizeci de războinici, comandați de un șef celebru, Vulpea-Albastră, care consimte, în urma rugămintii mele să vă conducă oriunde veți dori și care va asculta de ordinele dv. orice i-ați ordona. După dejun, șeful va fi la dispoziția dv. pentru a primi ordine.

— Mulțumesc, căpitane. La înapoierea noastră în Virginia, vom spune lordului Dinwidie, promptitudinea cu care ne-ai servit.

Căpitanul făcu celor doi gentilomi, onorurile fortului apoi îi pofti la masă, pe care o luară împreună cu sublocotenentul Ward.

Cei doi ofițeri englezi erai prea gentlemeni, pentru a face vre-o aluzie la sexul și la adevăratul motiv al misiunii celor doi — așa zisi — germani.

La sfârșitul mesei, sergentul Harrison introduse pe Vulpea-Albastră, șeful indienilor. Acesta, salută asistența cu un ușor semn din cap, apoi încrucișă brațele, așteptând nemșcat să i se adreseze cuvântul.

Sergentul Harrison raportă, că cu toate sentinelele, doi oameni părăsiră fortul în timpul nopții, fără să fie observați? don Palamede și Reptila, dar cel mai în vârstă dintre frații Waldeck, spuse că don Palamede a fost trimis în misiune, iar Reptila, care le fusesse călăuză, fusese concediat, nemai având nevoie de serviciile lui.

Atunci căpitanul se întoarse spre indian și, ceremonios, îi eși în întâmpinare :

— Fii binevenit. Inima mea se bucură la vederea feței unui prieten.

— Vulpea-Albastră a primit invitația tatălui său, șeful alb și s'a grăbit să vină.

— Ia loc lângă mine, îl pofti căpitanul, umplând un pahar cu Whisky, pe care indianul îl sorbi dintr'o înghițitură.

— Oh! Apa de foc e laptele Hunorilor! zise el, cu ochii scipitori.

— Vulpea Albastră își aduce aminte de ce ți-am spus la începutul acestei luni?

— Vorbele tatălui meu au rămas în sufletul

meu. Am trimis numai decât patru războinici cari nu găsit urmele celor pe cari îi căutam. Cine poate scăpa în deșert, de privirea pătrunzătoare a Vulpei Albastre?

— Așa dar ești sigur că îi vom prinde?

— Tatăl meu mă ia drept o babă clevetitoare? Tatăl meu să dea apa de foc pentru războinicii mei și totul va fi bine.

— Apa de foc va fi dată la înapoiere. Acum veți primi zece puști, cu praful și gloanțele lor.

— Oh! Tatăl meu este un mare șef al fețelor palide; Vulpea Albastră își va ține făgăduiala.

— Mă bizui pe lealitatea ta. Acești doi războinici, spuse el arătând spre d-nii de Waldeck, vă vor însoți, așa cum a fost înțelegerea.

— Vulpea Albastră îi va asculta așa cum îl ascultă pe tatăl său.

— Și acum, ora plecării a sosit.

Vulpea Albastră ridică sticla de whisky și o goli dintr'o sorbitură.

— Vulpea Albastră, e gata! zise el, aruncând sticla.

Căii fură înșeuăți și după ce-și luară rămas bun de la ofițeri, mica trupă se depărtă.

Cei doi englezi rămaseră în poarta fortului, urmărindu-i cu privirea,

— Vizita acestor femei, pe care ura le-a pus pe drumuri, ne va purta nenoroc, zise căpitanul.

— De ce?

— Ți-aduci aminte de moartea d-lui de Jumonville?

— N'o voi uita nici odată, făcu sublocotenentul cutremurându-se.

— Ei bine, această afacere este urmarea celeilalte, dacă nu mă înșel.

— Cu atât mai rău... și mai bine să nu mai vorbim. Am destule remușcări în privința contelui de Jumonville, cu toate că nu am nici o vină, căci n'am făcut altceva decât să ascult de ordinele primite.

Reptila și don Palamede, plecați ca cerce-
tași, urmărise ca umbrele pe ofițerii francezi.
Reptila nu socotise necesar să-l pună în cu-
rent pe don Palamede cu adevăratul motiv
pentru care îi urmărea pe francezi. Astfel că
don Palamede îi lăsă să organizeze, cursa din
Insulă, care se termină atât de trist pentru ei.

IX

PRIZONIERII

Celo două femei rămăseseră sub paza lui
don Palamede așteptând ca Vulpea Albastră
să-i aducă vii pe cei doi francezi, așa cum îi
ordonase.

Deabia trecuseră câteva minute, când zgo-
motul unui om care fugea se auzi și Prosriful
apăru. Văzându-le un zâmbet apăru pe bu-
zel sale și zise cu o voce ironică :

— Ah! Gentilomii stau la pândă? Așteaptă să le vie vânatul de-a gata? Băgați de seamă numai ca vânatul să nu se schimbe în vânător.

— Ce vrei să spui?

— Doamnă contesă de Maleval și d-ta, doamnă marchiză de Bois Tracy, urmați-mi sfatul: fugiți cât mai e timp.

Și înainte ca cele două femei să-și revină din înmărmurire, el dispăru.

— Ce-i de făcut, întrebă contesa de Maleval.

— Să fugiți! Să fugiți repede! strigă o voce lângă ele și cele două femei recunoscuseră vocea lui André, fratele de lapte al marchizei.

— Vă urmăresc de la Fort Necessity, adăugă André. Suntem înconjurați de indieni, de oamenii lui Villiers. Veniți repede. Am o pirogă ascunsă în apropiere.

— Nu! zise marchiza, nu fug în fața unor oameni pe cari îi disprețuesc.

— Nici eu! adăugă contesa.

— Dar voi trebuie să fugiți, zise din nou, marchiza, adresându-se lui André și lui don Palamede. Dacă rămâneți cu noi nu ne puteți folosi la nimic, pe când dacă sunteți liberi, mai avem o speranță de scăpare.

Cei doi bărbați abia avură timpul să dispară în tufisuri când femeile fură înconjurate de indieni.

Un șef se apropia de ele:

— Fiecele mele să fie fără teamă! Kona

Handé este un șef renumit, iar războinicii săi știu respectul cu care trebuie să fie tratate prizonierele. Fiicele mele să mă urmeze!

— Unde vrei să ne duci?

— Fiicele mele vor vedea!

— Mai bine ucide-ne pe loc, decât să ne supui la torturi. Nu mai fac un pas de aici! zise contesa.

— Kona-Handé e un mare șef, replică mânios indianul. Niciodată securea lui n'a fost mânjită de sângele unei femei.

Și fără să mai spună o vorbă le conduse în spre luminișul, care era plin de leșurile Vulpei albastre și ale oamenilor săi.

În mijlocul luminișului stăteau în picioare, sprijiniți în puști mai mulți vânători, printre cari se aflau d. de Villiers și de Grigny.

— Domnilor, spuse contele, făcându-se că nu recunoaște pe doamnele de Maleval și de Bois-Tracy. Nu vă întreb, care vi-i numele. Mi-e deajuns să știu că, deși francezi, v'ați pus în slujba dușmanului, pentru a satisface ura dv. personală. Ați merita să facem cu dv. ceea ce am făcut cu oamenii pe cari i-ați trimis să ne asasineze. Dar vreau să cred că nu este pierdută orice speranță de îndreptare. Sunteți liberi, domnilor.

Și întorcându-le spatele, cei doi ofițeri, urmați de vânători și de indieni părăsiră luminișul, lăsându-le singure pe cele două femei.

Berger mergea lângă contele

— Ai făcut, poate, ceea ce trebuia să faci, dar n'ai făcut bine.

— De ce?

— Există pe aici un proverb: Șarpele mort, s'a dus veninul.

— Să ucid femei?

— Dușmanii n'au sex! Să dea Dumnezeu să nu-ți pară rău de generozitatea d-tale.

CAP. X

JOCUL DE PILMA

Înapoiati în satul indian, cei doi gentilomi mulțumiră lui Kona-Handé, indienilor și vânătorilor pentru ajutorul dat, apoi se duseră să se odihnească.

Berger îi conduse până la coliba lor și urându-le noapte bună le spuse să fie gata de drum a doua zi dimineața, căci sosise timpul de a lucra.

A doua zi în zori, cei doi prieteni erau îmbrăcați când veni Berger să-i ia.

— Luați-vă merinde și munițiuni, domnilor, le spuse el, în loc de bună dimineața.

— Dar unde ne duceți?

— Aproape de tot. Abia la trei leghe de sat.

— Dar asta-i o plimbare. Ce ni se poate întâmpla? Doar nu mergem să ne batem!

— Din contră! Mergem la o serbare. Tribul Lupilor-Huronî a provocat la *pilma* —

un fel de tennis — un alt trib prieten. Mai multe alte triburi vor fi de față pentru a judeca cui i se cuvine victoria.

— Și numai pentru atâta lucru ne deranjezi. Pe cuvântul meu, aș avea chef să rămân aici.

— Ai face rău, zise vânătorul cu un zâmbet ciudat. Dacă v'am rugat să luați parte la acest joc, am făcut-o pentru că am motive serioase. Mai târziu vom juca, poate, un alt joc, mai... serios.

— Ei bine, dragul meu Berger, ești un mister. Trebuie să fac ce-mi spui, fără să încerc să înțeleg.

Plecară împreună cu indienii, cari de astă dată nu luară precauțiunile necesare ca atunci când plecau la război sau la vânătoare. Mergeau râzând și glumind.

Serbarea începu, așa cum era obiceiul, cu cântece și dansuri religioase, urmate apoi de întrecerea propriu zisă, la care luară parte cei mai buni jucători din cele două triburi amice.

Ofițerii priveau cu interes acest spectacol, nou pentru ei, când Berger le făcu semn să se strecoare afară din sala serbării.

După o oră de mers pătrunseră în pădure, unde, la o răscruce, era adunată o ceată de yreo sută de oameni, printre cari Risque-Tout și Rameau-d'Or.

— Unde e Jan Pol? întrebă canadianul.

— Iată-mă, zise o voce și Proscrisul își făcu apariția.

— Omul acesta în mijlocul nostru? strigă, surprins, contele.

— Tăcere! îi șopti Berger. Nu judeca pe acest om înainte de a-l cunoaște.

Apoi Berger și Jan Pol avură o convorbire pe șoptite, după care se despărțiră, strângându-și mâna. Proscrisul plecă părând că nu observase prezența celor doi ofițeri.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă contele, nerăbdător.

— Asta înseamnă că în două zile, veți captura transportul englez, ripostă Berger.

CAP. XI.

VIZUINA URSULUI CENUȘIU.

— Explică-te, zise contele, neputând să-și ascundă surprinderea.

— Nu aici, domnule Ludovic. Suntem prea aproape de prietenii noștri indieni.

— Ciudați prieteni, de care trebuie să te ferești.

— Așa stau lucrurile pe aici! Dar să mergem. Într-o oră se va băga de seamă dispariția noastră, să profităm de timpul ce-l mai avem.

— Dar acest om, acest spion Jan Pol... nu te temi că ne va trăda?

— El? Fi liniștit, domnule Ludovic, el nu ne va trăda, zise canadianul cu un zâmbet amar. Când îl vei cunoaște mai bine, vei vedea...

Apoi, adresându-se cetei de vânători, cari stătuseră liniștiți până atunci, Berger le spuse:

— Camarazi, iată pe cei doi ofițeri francezi de cari v'am vorbit. Știți despre ce este vorba și mi-ați făgăduit că-i veți asculta. Se pot bizui pe cuvântul vostru?

— Da, răspunseră vânătorii, într'un glas. Jurăm!

— În numele Regelui, vă mulțumesc, domnilor, pentru patriotismul vostru.

Vânătorii se înclinară, respectuoși, apoi ca prin farmec dispărură, ca și cum i-ar fi înghițit pământul.

Cei doi ofițeri, cu soldații lor și cu Berger rămaseră singuri.

— O sută de oameni, explică Berger, nu pot să-și ascundă drumul ori câte precauțiuni ar lua. Pe când în cete mici le va fi mai ușor să însele vigilența spionilor englezi.

— Și noi pe unde vom merge?

— Noi ne înapoiem o bucată de drum, apoi vom porni cu piroga pe apă. Așa nu vom lăsa nici o urmă.

Părăsiră răscrucea și se înapoiară pe drumul pe care veniseră, dar după vreo cinci minute de mers, o luară la stânga și în cu-

rând se aflară în mijlocul unei îngrămădiri de stânci, pe care se cățărară.

Suișul fu greu și când ajunseră la o oarecare înălțime, Berger dădu semnalul de repaus și se întinseră la adăpostul unui enorm bloc de stâncă.

După ce se odihniră, Berger împinse cu toată puterea în blocul de stâncă, care spre marea lor uimire, alunecă întocmai ca pe niște balamale, descoperind intrarea unei subterane.

— Iată drumul nostru, spuse vânătorul. Veniți!

Și aprinzând o torță, pătrunseră în subterană, trăgând după ei blocul de granit.

— Aici suntem în siguranță, zise vânătorul, pornind în fruntea lor, prin lungul canal de ape în inima stâncii.

— Unde duce galeria asta?

— Pe malul râului; dar nu ne grăbește nimeni. E ora prânzului și n'am face rău să mâncăm ceva înainte de a ne relua drumul. Am adus merinde proaspete.

Tot mergând, galeria se lărgea până ce se transformă într-o sală înaltă din care porneau alte câteva galerii.

În această sală se afla un maldăr de blăniuri, o grămadă de lemn uscat, un sfert de cerb și o șuncă de urs.

Vânătorul făcu focul și pregăti mâncarea, în timp ce soldații, după ce stinseră torța,

care devenise nefolositoare din cauza luminii, care pătrundea prin niște crăpături din tavan, se întinseră pe blănuri.

— Ești sigur că nimeni nu mai cunoaște subterana asta ?

— Absolut sigur. Indienii nu vin prin locurile astea cari, cred ei, sunt locuite de fantome, iar intrarea de pe malul râului este invizibilă. Am descoperit această cale acum câțiva ani, cu prilejul unei vânători. Eram cu un prieten și tocmai mă îndepărtasem puțin de el, pentru a căuta niște urme, când auzii un răcnet îngrozitor și îl văzui luptându-se cu un urs cenușiu. Șovăii o clipă, neștiind ce să fac ca să nu-mi lovească prietenul, apoi trăsai, ursul căzu fulgerat, cu un glonte în creier, dar și prietenul meu era pe moarte. Abia putu să-mi strângă mâna și murî. Săpându-i groapa, în vizuina ursului, observai ușurința cu care se mișca stânca dela înțirare. Mai târziu, prin întrebări meșteșugite adresate șefilor de trib din împrejurimi, mă asigurai că această trecere le era necunoscută. De atunci și până azi, nimeni, afară de mine n'a pătruns aici.

— Și acum Berger, să vorbim de ale noastre. Cred că ar fi timpul să termin ceea ce ai început tu atât de bine. Vorbește-mi de trupa engleză pe care o vom ataca.

E compusă din optzeci de vânători englezi, obișnuiți ca și noi, cu viața în pustiu, bravi,

cunoscând toate vicleniile indiene și pentru care cuvântul imposibil n'are înțeles. Deși avem avantajul numărului, este posibil că vor fi avantajați de poziție, căci conducătorul lor, un metis numit Vulturul Zburător e un om foarte încercat și se bucură de un renume pe care puțini îl egalează.

— Ești prea modest. Sunt convins că dacă ți-ai da puțină osteneală ai reuși să fi mai șiret decât Vulturul Zburător.

— Va fi greu, dar îmi va da toată osteneala. Și acum să pornim.

După ce mai merseră o bună bucată de drum, într'una din galeriile cari se deschideau în fața lor, zăriră lumina zilei.

Berger se opri și dintr'o grofă scoase o pirogă în care puse armele și munițiile.

— Îmbrăcați-vă! zise el.

— Dar nu văd ieșirea!

— Lăsați-mă pe mine. Știu eu cum se iese de aici. Dv. culcați vă în barcă astfel ca să nu depășiți bordul. Restul mă privește.

În timp ce francezii se întindeau în pirogă după indicațiile lui Berger, acesta începu să se desbrace.

Își puse hainele în barcă și intra în apă, împingând barca. Cei culcați aveau impresia că tavanul coboară asupra lor, până ce ajunsese la câțiva centimetrii. Prinși de o teamă instictivă închiseră ochii.

Când îi redeschiseră lumina soarelui lu-
tea deasupra lor.

Berger seîmbrăcă și apucă cârma, iar piroga împinsă de cele patru perechi de brațe, își luă zborul pe suprafața apei.

CAP. XII

CONVOIUL

Noaptea era întunecoasă și fără lună.

Vântul sufla cu furie, frângând arborii.

La picioarele unei movile, poposise o ceată numeroasă de călători. Strânși în jurul flăcărilor, luau masa de seară.

Acești optzeci de călători formaseră cu ajutorul baloturilor pe cari le duceau cu ei, un fel de cetățue în care se refugiaseră.

Ceva mai la o parte, în jurul unui foc, stăteau doi indivizi cari păreau să fie conducătorii celorlaltor oameni. În special unul din ei, mai în vârstă și mai yoinic de cât ceilalți, atrăgea atenția prin expresia de siretenie după față.

— Merg bine, zicea acest om. Încă nouă zile și suntem scăpați.

— *Bry God!* răspunse al doilea. Aș fi mulțumit să se sfârșească odată. Să mergi timp de șaptezeci și trei de zile prin pustiu-rile astea, fără alți tovarăși decât fiarele sălbatice, vântul și ploaia, este ceva groaznic! Să dea Dumnezeu să se termine cu bine.

— Nu cumva te îndoești de succesul expe-

diției noastre? întrebă omul în vârstă, care nu era altul decât Vulturul Zburător.

— Călătoria noastră nu s'a terminat, ripostă celălalt. Ne mai rămân nouă zile de drum. Am presimțirea că ni se va întâmpla ceva deplăcut.

Urmă o clipă de tăcere.

Vulturul-Zburător părea că se gândește profund.

— Ai dreptate, zise el în cele din urmă, toate prin câte am trecut au fost nimicuri, față de ceea ce ne așteaptă.

— Ce vrei să spui? Ai vreo bănuială?

— Dușmanul nostru cel mai de temut, nu l'am întâlnit încă. Și îl cunoști bine, cine el?

— Fără-Urmă?

— Vezi! N'am avut nevoie să-i spun francezului ăstuia afurisit care e dușmanul nostru al tuturor și în special al meu. Și încă ne atacă suntem pierduți.

— Cum așa? Ne vom apăra doar?

— Ne vom apăra? Și cu ce? Nu-ți aduci aminte de cei cinci cai, cari s'au înneecat în primele zile? Ei purtau toată provizia noastră de praf și de gloanțe. Cu ea ne-a mai rămas de abia dacă vom avea ficcare câte zece focuri de tras. Și e sigur că vom fi atacați, căci am descoperit urme suspecte prețutindeni în jurul nostru.

— Ce-i de făcut?

— Avem o singură posibilitate: cel mai a-

propiat fort englez se află la douăzeci și cinci de leghe. Cu un cal bun e o jucărie să ajungi acolo și să ceri ajutoare. În acest timp, ceilalți rămân aici, se fortifică cu trunchiuri de copaci și așteaptă ajutoarele.

— Foarte bună idee. Voi pleca chiar acum. Sunt mulțumit că-i putem juca o festă blestematului ăsta de Fără-Urmă.

— Ei! Ei! zise deodată o voce batjocoritoare: se vorbește de mine aici și nu tocmai politicos.

Cei doi oameni se întoarseră speriați.

La spatele lor, sprijinindu-se în pușcă, zâmbitor, stătea Berger.

— Ei bine, zise el, primirea care mi-o faceți nu-i tocmai călduroasă. Asta-i ospitalitatea voastră?

— Ceri ospitalitate? Dacă vii va prieten, așează-te și fi binevenit, răspunse liniștit Vulturul-Zburător.

— Mulțumesc, răspunse Bereger, fără să se așeze. vin... aproape ca prieten...

— Aproape ca prieten? îl întrerupse Vulturul.

— Da. Aproape.. căci vin ca ambasador.

— Ce vrei să spui?

— Ceeace spun. Mă acceptați la focul vostru ca ambasador?

— Explică-te.

— Răspunde-mi întâi. Port cu mine pacea sau războiul. Pe care o preferi?

— Fie. Așează-te la foc. Viața îți este asigurată, te poți retrage când vei voi, fără ca cineva să te oprească.

Berger se așează pe o piatră, ținându-și pușca pe genunchi și își aprinse pipa pe care o scoase din brâu.

— Dă-mi voie să te felicit, zise Vulturul, de dibăcia cu care ai intrat în câmpul nostru fără ca sentinelele să te simtă.

— Ia te uită la sentinele. Sunt doi soldați francezi care le-au înlocuit. Cât privește pe adevăratele sentinele, stau acum fără griji în campamentul francez.

— Ești dracul gol! scrâșni englezul.

— Haide, calmează-te! Ai ales foarte bine locul de campament. E aproape inexpugnabil, Numai că ai făcut o mică greșală. Te-ai sprijinit pe această colină crezând că e imposibil de escaladat. Ei bine, te ai înșelat. Există o cărare foarte îngustă, foarte greu de urcat, dar în lipsă de altceva, ne am mulțumit și cu atât, astfel că o bună parte din oamenii noștri s-au urcat acolo sus, înainte de venirea voastră.

— Ești diavolul! repetă englezul.

— Nu, dragul meu, sunt doar un vânător francez, care cunosc pustiul.

— Unde vrei să ajungi?

— Ascultă-mă cu atenție. Înapoia fiecărei

sentințele se află câte douăzeci de oameni, cari n'așteaptă decât un strigăt pentru a se năpusti asupra voastră. Pe colină sunt șase zeci de oameni, comandați de doi ofițeri francezi cari au venit special dela Fort Duquesne și cari sunt gata să vă împuște ca pe porumbei. Veți recunoaște că orice încercare de rezistență ar fi o nebunie: n'aveți munițiuni, ai spus-o singur; mi-ați ucide probabil câțiva oameni, dar voi ați fi masacrați până la unul. Vă somez deci să depuneți armele și să ne dați mărfurile voastre.

— Și apoi?

— Apoi veți fi tratați ca prizonieri de război, ne veți însoți până la Fortul Duquesne, unde vi se vor înapoia armele, caji și libertatea.

— Și dacă refuz?

— Atunci sângele, ce se va vărsa să cadă asupra ta.

— Dar întâi îl voi vărsa pe al tău! uria Vulturul-Zburător, năpustindu-se asupra canadianului, cu cuțitul în mână.

Atacul fu atât de neașteptat, încât dacă nu s'ar fi păzit, având mereu ochii fixați pe dușmanul său, Berger ar fi fost străpuns.

El sări înapoi și ochind, trase. Vulturul-Zburător căzu cu țeasta zdrobită.

Câmpul fu năpădit din trei părți. Englezii fură covârșiți și se predară fără să lupte.

Totul se petrecu atât de repede că în zecă

minute câmpul trecu din mâna englezilor în a francezilor.

După optsprezece zile, d. de Villiers intra triumfător la Fort Duquesne, cu mărșurile și cu prizonierii. Ca răsplată a succesului său, el ceru d-lui de Contrecoeur să-și lăse fagăduiala de a nu lăsa nerăzbunată moartea contelui de Jumonville, fratele său.

CAP. XIII

RAPIREA UNUI INDRAGOSTIT

Intr-o dimineață, după ce se suna deșteptarea, contele de Villiers, însoțit de Rameau d'Or părăsi fortul pentru a se duce la vânătoare.

Dar acesta era numai un pretext.

Adevăratul motiv, era dorul de a afla știri de la Angela pe care n'o mai văzuse din ziua plecării în expediție. Deși se înapoiase de patru zile, îndatoririle sale militare nu-i căduseră răgaz să o viziteze mai curând.

Ajunș la coliba Proscrisului, avu durerea să vadă că locuința era înădușită și părea părăsită. În grajd. ighiaburile, erau goale și pline de pânze de păianjeni, cecace însemna că de mult erau părăsite.

Indurerat, rătăci prin jurul casei, neștiind cum să-și explice absența tinerei fete.

I se părea că îndeplinește un pios pelerinaj.

magiu, vizitând toate locurile pe unde se plimbăse cu iubita sa.

Ajunsese astfel în fața unui cuib, unde de multe ori dăduseră firimituri pușorilor. Cuibul era acum părăsit. Mașinalicește, mângâie cuibul, când simți o hârtie foșnindu-i între degete. Despături repede biletul și iată ce scrie :

«Ai plecat, trebuie să plec și eu! Când mă vei înapoia? Nu știu. Dar tu vei veni! Mă iubești și prima vizită va fi pentru mine, care nu voi putea să te primesc și să-ți spun bun venit. Atunci te vei plimba prin locurile pe unde am fost împreună, povestindu-ne dragostea. Vei regăsi acest cuib. Locuitorii lui și-au luat zborul. În locul lor, pun inima mea. Te iubesc și voi nădăjdui, orice s'ar întâmpla. Pe curând.

«ANGELA»

După ce sărută de sute de ori scrisoarea, care-i dădci speranțe, se înapoie la locul unde-l lăsase pe Rameau-d'Or și împreună se îndreptară spre fort.

Erau aproape să iasă din pădure, când, deodată, vreo douăzeci de oameni, îmbrăcați în costume indiene, ieșiră din ierburi și din dosul copacilor înconjurându-i.

— Predă-te, căpitane! îi spuse într-o excelentă franceză cel ce părea șeful acestor pseudo-indieni. Nu vă vom face nici un rău.

De altfel, vedeți că orice rezistență e de prisos.

— Un om de inimă e stăpânul vieții sale. Nu mă voi preda unor mizerabili bandiți. Iar tu fugi! se adresa el lui Rameau d'Or.

— Eu să fug? Prefer să murim împreună, replică soldatul.

— Îți ordon să pleci! Cine mă va răzbuna dacă voi muri, cine mă va scăpa dacă voi fi prizonier? Fugi!

— E drept. La revedere, domnule căpitan. Fug pentru că mi-ați ordonat.

— Prindeți pe omul acesta! strigă șeful bandiților arătându-l pe soldat.

— Haida-de! să prinzi un parizian? nu sunteți destul de deștepti pentru asta, domnilor indieni.

Vorbind astfel, se năpusti asupra indienilor cari erau mai aproape de el, își descărcă arma în grămadă, apoi servindu-se de pușcă ca de un ciomag își croi drum printre ei și dispăru.

Câți-va din așa zișii indieni voia să se ia după el. Dar șeful lor îi împiedică:

— N'ați fost în stare să-l opriți, acum e de prisos să mai fugiți după el. Meargă sănătos. Nu de el am nevoie.

Contele de Villiers urmărise scena cu degetul pe trăgaci.

— Căpitane, îi spuse din nou șeful, predă-te și îți lăsăm viața.

— Nu, răspunse căpitanul, ochindu-l pe conducătorul bandiților.

Dar înainte de a putea apăsa pe trăgaci prinzi o lovitură violentă care îl făcu să scape arma. Unul din bandiți se ascunsese în copacul de care se sprijinea căpitanul și își dăduse drumul în spinarea lui imobilizându-l.

Până să-și dea seama ce se petrece cu el căpitanul fu legat de un cal, ochii îi fură acoperiți cu o cârpă și trupa porni.

XIV

URMA

În aceeași zi, pe la orele două doi oameni stăteau de vorbă, în jurul unui foc, pe malul râului Ohio, în împrejurimile fortului Duquesne.

Acești doi oameni erau Berger și Kona-Handé. Tocmai terminase de mâncat. Păreau că vorbesc de lucruri vesele, căci mereu se întrerupeau pentru a râde cu hohote.

— Trebuie să mărturisesc că am avut mare noroc întâlnindu-te, șefule. Nici nu bănuiam că voi vedea azi fața unui prieten.

— Eu te căutam, frate zise indianul.

— Deci norocul n'a fost singur de vină. Ai să-mi ceri ceva?

— Nu, am venit doar de plăcerea de a vedea un prieten.

— Mulțumesc. Așa dar farsa a fost bine jucată și englezii sunt furioși?

— Sunt ca nebuni; plâng ca babele și au jurat să se războne.

— Și noi am făcut același jurământ. În curând puștile vor vorbi și vom vedea care vor striga mai tare.

Deodată canadianul se opri din vorbă, privind fix în zare.

— Ce are fratele meu? îl întreabă indianul.

— Ia privește! Nu vezi nimic?

— Văd un om fugind cu repeziciunea unui cerb fugărit de vânători. E o față palidă, un războinic din fort.

— Trebuie să-l oprim. E servitorul unui om pe care-l iubesc și-l respect; mi-e frică să nu i se fi întâmplat vreun accident.

Amândoi prieteni ieșiră în întâmpinarea lui Rameau d'Or, care gâfâind le povestî cele întâmplate.

— Ești un băiat viteaz, spuse canadianul după ce soldatul își terminase povestirea. Trebuie să cercetăm la fața locului urmele pe care le-au lăsat atacanții, pentru a vedea cu cine avem de aface. Apoi, vom raporta d-lui de Contrecoeur care va lua măsurile necesare.

Rameau d'Or îi conduse până la locul luptei, unde cei doi oameni ai pădurii citiră ca într-o carte cele întâmplate.

— Iată ce s'a întâmplat, zise canadianul.

Oamenii cari au atacat erau călări. Cinci dintre ei erau indeni. Erau și două femei cu ei. Ceilalți optsprezece oameni erau albi. Tu ai ucis patru dintre ei. Căpitanul a fost legat fără să se poată apăra și trupa s'a îndreptat apoi spre Vest. Acum ce credeți că trebuie să facem?

— Să mă ia dracul dacă știu! spuse soldatul. Un singur lucru vă spun: dacă voi pune mâna pe bandiții aceștia, n'am să dau un ban pe pielea lor.

— Să vedem acum ce spune șeful, e rândul lui să vorbească.

— Kona-Handé, răspunse indianul, e un mare șef. El are multă experiență. Cine îi poate ascunde urma sa? El descoperă și urma vulturului în aer. El va urmări pista căpitanului și nu o va pierde până la sfârșit; apoi se va înapoia la prietenii săi și-i va spune totul. În acest timp, Fără-Urmă se va duce la șeful fețelor palide și-i va spune ce s'a întâmplat; apoi va cere ajutorul fraților săi vânători și cu ei va merge pe urma lui Kona-Handé; să nu ia războinic de ai fețelor palide: ei sunt viteji, dar pălăvrăgesc ca babele. Ce spune fratele meu de vorbele șefului?

— Gândesc că ești un om înțelept și sunt de părerea ta.

Fără altă vorbă, indianul începu să meargă pe urmele lăsate de răpitori, iar canadianul și băneau d'Or se îndreptară la Fort, unde fură

Imediat primiți de către d. de Contrecoeur care era foarte îngrijorat, de lipsa lui Villiers. Lângă el, era baronul de Grigny.

XV

VANATORII

Berger povesti răpirea contelui de Villiers, apoi când mânia d-lui de Contrecoeur se mai potoli, îi spuse cele ce hotărîse cu Kona-Handé.

Deși — crezuse la început că această răpire era opera englezilor și se pregătea să se răz- bune pe prizonierii englezi din fort. d. de Contrecoeur, trebui să recunoască ascultân- du-l și pe d. de Crigny că vânătorul avea dreptate.

Își dădu, deci, încuviințarea ca Berger și baronul de Grigny să plice împreună cu cei o sută de voluntari canadioni, în urmărirea răpitorilor.

Vânătorul prefera ca plecarea să se facă noaptea, când nimeni nu-i putea vedea și englezii n'ar fi putut descoperi drumul lor.

La miezul nopții, vânătorii, preveniți de Ber- ger, coborîră unul câte unul în curtea fortului, de unde dispărură ca niște fantome, înghițite de noapte.

După ce meraseră toată noaptea separat, se strânsură spre dimineață pentru a se sfătui.

Hotărâră să se împartă în trei detașamente. Berger și cei trei francezi, urmau să meargă.

pe apă, iar celelalte două detașamente de câte cincizeci de oameni, trebuiau să meargă unul prin munți iar celălalt pe pista răpitorilor.

Întâlnirea fu fixată la un grup de stânci numit Castelul Alb.

Dacă n'ar fi fost făcută în circumstanțe tragice, călătoria l'ar fi încântat pe baronul de Grigny.

Niciodată nu văzuse un peisagiu mai încântător și mai variat decât aceste ținuturi unde nu călcase niciodată picior de alb.

Dar în a doua zi de mers, contrariu obiceiului său, Berger începu să dea semne de neînște.

— Am descoperit urma a trei persoane prin aceste ținuturi neumblate. Doi bărbați și o femeie. Rămâneți aici și eu mă voi duce să cercetez dacă sunt dușmani sau vânători inofensivi.

După două ore de așteptare, care li se părură șase, cei trei europeni îl văzură pe Berger reapoiindu-se și respirară ușurați.

— Ei bine, Berger, ce-ai descoperit? întrebă baronul.

— Cum nu m'am înșelat, sunt într'adevăr doi bărbați și o femeie.

— Prieteni sau dușmani?

— La întrebarea asta vă pot răspunde: nu avem de ce ne teme de o pariea lor.

— Ai vorbit deci cu ei?

— Sigur. Sunt cunoștințe vechi. Cum i-am recunoscut, m'am și arătat. De altfel m'au simțit și ci și da ă nu m'aș fi dus cu la ei, veneau ei la noi.

— Și ce vom face acum?

— Vom merge la campamentul noilor noștri prieteni, unde vom fi bine primiți. De altfel îi cunoașteți. Să nu arătați însă nici surpriză, nici curiozitate. Nu prea știu ce-i aduce prin locurile astea. Dar cum ei nu mi-au vorbit de afacerile lor, nu vom vorbi nici noi de ale noastre.

După trei sferturi de oră de mers, ajunseră la campament, unde spre surprinderea lor recunoscură în cele trei persoane pe Jan Pal-Proscrisul, pe Requila și pe Angela, fiica Proscrisului, care îi așteptau cu masa.

Mâncară în tăcere, apoi aprinseră pipele.

Convorbirea nu era prea animată și atunci Jan Pal rupse gheața adresându-se vânătorului.

— Ei, bravul meu Berger, nu te așteptai să mă întâlnești astăzi?

— Crede că nici d-ta nu te așteptai.

— Din contră eu vă așteptam. De două zile mergem alături. Astăzi am vrut să vă depășesc, altfel am fi mers tot alături până la... până la...

— Până unde?

— Până unde mergeți. Numai că acum vom merge împreună.

— Ei, se amestecă baronul în vorbă, pentru asta ar trebui să ști unde mergem noi.

— Și cine vă spune că nu știu? Nu vă supărați, zise el văzând un gest nerăbdător al baronului, să ne punem de acord în loc să ne ținem de rezervă, ceea ce ar putea să împiedice reușita proiectelor noastre.

— Nu vă înțeleg, domnule și nu știu despre ce proiecte vorbiți.

— Văd cu plăcere că deși sunteți tânăr, sunteți prudent. Dar aflați că mă interesez de contele de Villiers tot atât cât d-voastră. Mi-a salvat viața și asta e o datorie pe care sunt grăbit să i-o plătesc. De altfel, dacă vă îndoiiți de cuvântul meu, Kona-Handé va putea să mărturisească pentru mine.

Intr'adevăr șeful indian se îndrepta spre ei în clipa aceea. Orice îndoială era de prisos: Proscrisul spusese adevărul.

MARTIRUL

3 Trupa răpitorilor se oprise și șeful lor se apropie de contele de Villiers, care-și freca mâinile înțepenit din cauza legăturilor. •

— Domnule conte, îi spuse acesta, dacă-mi dați cuvântul de onoare că nu veți încerca să fugiți, veți fi imediat deslegat. În caz contrariu vă veți pricinui degeaba, groaznic

suferințe, căci drumul devine foarte anevoios.

Contele îi întoarse spatele cu dispreț.

— Omul acesta e de fier, murmură șeful, adăogând cu voce tare: Faceți-vă datoria!

Contele fu din nou legat, pe urmă îl ridicară și-l așezară pe gâtul unui cal, în fața unui om de care era legat și care trebuia să l sprijine.

Poziția era foarte obositoare. Contele, pe jumătate culcat și îndoit de spate, n'avea nici un punct de sprijin, picioarele și capul i se bălăbăneau.

Un fluierat se auzi și trupa începu să meargă.

Cu toată osteneala pe care și-o da omul care-l sprijinea, contele suferea groaznic. Ii trebui toată vigoarea și toată energia pentru a nu se plânge și a nu cere îndurareare vrăjmașilor săi. Sângele i se urcă la cap, urechile îi vâjiau, ameți, apoi nu-și mai dădu seama de nimic.

Leșinase.

Când se trezi, trecură mai multe momente până să-și dea seama unde se află și ce se în tâmplase cu el.

Era culcat pe un pat într'o colibă foarte solid construită. Pereții erau garnisiți cu blănuri cari țineau de tapet; un cămin mare, în care ardeau câțiva bușteni, răspândea o căldură plăcută; mobilă sculptată, un orologiu stil Ludovic XIII, complecta încăperea spre marea uimire a Contelui.

Prin fereastră, razele soarelui intrau în cameră.

O ușe se deschise și un servitor intră ținând în mână o tavă de argint pe care era un dejun copios.

«Insfârșit, va ști unde se află», își zise el cu un gest, chemă pe servitor să se apropie de pat.

— La ordinele dv. domnule conte.

— Mă cunoști, așa dar?

— Am onoarea să știu că dv. sunteți contele Ludovic Coulon de Villiers, căpitan în regimentul de marină regală.

— Dacă numele și titlurile mele îți sunt cunoscute, probabil că persoanele cari îmi oferă ospitalitate sunt dintre prietenii mei?

— Cei mai buni prieteni, domnule conte.

— Foarte bine! Și cum se numesc acești prieteni?

— Stăpânul meu își rezervă plăcerea să se prezinte singur în fața d-lui conte.

— Sunt de mult aici?

— De douăsprezece zile. Domnul conte a fost foarte bolnav și ne-am temut pentru viața d-sale. Din fericire d. conte e sănătos acum.

Servitorul lasă tava pe o masă, salută și iese.

Contele se îmbracă și mănăcă cu poftă, hărțit să-și recâștige forțele.

Apoi se sprijini de fereastra deschisă privind în pădure.

Deodată i se păru că visează; din vârful unui copac un om îi făcea semne. Din cauza depărtării nu-l recunoscuse, dar crezu că înțelege că îi face semn să se depărteze dela fereastră.

Contele se execută și în aceiaș clipă, o piatră căzu pe locul unde stătuse, apoi misteriosul om, punând un deget pe buze pentru a-l recomanda tăcerea, dispăru.

Contele ridică piatra de care era prins un bilet pe care citi:

«De șapte zile, sunt ascuns în copacii din fața ferestrii, pândindu-vă, însănătoșirea Prietenii siguri veghiază la salvarea d-tale. Fiți atent la oameni; în a căror putere sunteți; nu le puneți nici o întrebare, nu le acordăți nici o întrevvedere; cereți să vă plimbați pe afară. Orice veți vedea, orice veți auzi, ori cari ar fi oamenii cu care vă veți întâlni, să nu recunoașteți pe nimeni. Când veți auzi strigătul erelelui, fiți gata. Se apropie scăparea.

Distrugeți această foaie. Speranță, curaj!

«UN PRIETEN»

După ce distruse scrisoarea, contele apucă un fluer de argint ce era la căpătâiul său și flueră.

Imediat ușa se deschise și acelaș servitor intră, așteptând ordinele.

XVII

FAȚA ÎN FAȚA

— Ascultă prienele, îi zise contele, cred că nu sunt prizonier în această casă...

— Domnul conte e liber să intre, să iasă și să se plimbe ori unde o vrea, dacă se simte în puteri.

— Sunt mai voinic de cât par și ard de nerăbdare să respir puțin aer curat. De alt fel mă vei însoți pentru a-mi veni în ajutor dacă mă vor trăda forțele.

Însoțit de servitorul, în care cititorii au recunoscut de sigur pe André, fratele de lapte al marchizei de Malevah, Villiers eși afară și prima lui acțiune fu aceea de a examina clădirea pe care o părăsea.

Era o colibă mare solid construită, din trunchiuri de copaci putând rezista unor atacuri îndelungate.

După ce sfârși cu examinarea locuinței, contele străbătu curtea și ieși.

Recunoscu imediat că se afla într'un sat indian.

După o plimbare care dură mai bine de două ore, contele se îndreptă spre casă. Când era aproape să ajungă tresări la vederea unui bărbat și a unei femei cari veneau spre el.

Bărbatul era Jan Pol, femeia era Angela.

Când trecură pe lângă el, Angela puse degetul pe buze recomandându-i tăcere.

Contele intră în odaia lui și rămase foarte gânditor.

După câțva timp ușa camerei sale se deschise.

Crezând că e André, contele nu se întoarce, ci își continuă visarea.

Dar o mână i se puse ușurel pe umeri și o voce, bine cunoscută îl întrebă.

— La ce vă gândiți că sunteți atât de absorbit, domnule conte?

Tânărul tresări ca și când ar fi primit o descărcare electrică.

Înainte de a întoarce capul, recunoscu pe d-na de Maleval.

— Doamnă, îi spuse el, cu toate că mă așteptam să vă văd, mărturisesc că nu am fost stăpân pe sentimentele mele. văzându-vă deodată în fața mea.

— Să iau cele ce-mi spui drept un compliment? zise contesa așezându-se pe un scaun în fața contelui, care, o imită.

Urmă o clipă de tăcere.

— Bănuiai că eram amestecată în răpirea d-tale? Nu-i așa? Sunt o ființă ciudată. Iubesc pe cine nu mă iubește. Dacă ai fi rămas la Quebec, poate că eu aș fi fost aceea care ți-ar fi cerut să ne despărțim, rămânând prieteni. Dar ai socotit că e mai bine să mă

părăsești. Am fugit după d-ta și ca o nouă Ariadnă, te-am răpit.

— Devreme ce mă ai în puterea d-tale ce mai aștepți ca să te răzbuni?

— M'am răzgândit: am acum alte proiecte.

— Și cari sunt aceste proiecte?

— Voi fi sinceră cu d-ta, domnule, Multumită puterilor pe cari autoritățile engleze din Virginia mi le-au dat, am reușit să te fac prizonierul meu. Acum, deși am răzbușarea în mână, sunt gata să renunț la ea, dacă vrei. Nu depinde decât de d-ta! Spune un singur cuvânt și toată ura dintre noi se va stinge.

— Aș fi fericit, doamnă, să pot obține un asemenea rezultat.

— Iată, domnule, care-i situația! Ești gentilom, coborî dintr-o mare familie războinică dar ești sărac și fără protecție. Probabil că în ciuda talentului și curajului d-tale, nu vei obține niciodată un grad mai mare ca acela de căpitan.

— E întocmai așa cum spuneiți, doamnă!

— Ei bine! N'ai decât să spui un singur cuvânt: Primesc. și ți dau în aceeași clipă brevetul de colonel și o dotație de trei sute de mii de livre, pentru a-ți înjgheba un regiment.

— E o răzbușare ciudată, mărinimja dv. doamnă! Dar ceeace-mi spuneiți mi se pare atât de fantastic, încât dacă n'aș vedea în

josul acestui brevet semnătura Majestății Sale Regelui Ludovic XV, cu tot respectul ce vă datorez, n'aș putea crede.

— Spus-am eu că brevetul este semnat de Regele Ludovic XV?

— Numai regele are dreptul să numească ofițeri în armată!

— Dar oare Ludovic al XV e singurul monarch care poate crea ofițeri?

— Nu-l cunosc decât pe el, doamnă!

— Dar eu, domnule conte, mai cunosc unul, Regele George II al Angliei.

— Regele Angliei? strigă contele ridicându-se cu atâta violență, încât, fără voia ei, contesa se dădu înapoi. Așa dar, doamnă, nu-ți ajunge viața mea? Vrei să-mi murdărești onoarea? Și îndrăznești să-mi faci o astfel de propunere, mie, fratele nenorocitului Jumonville, asasinat de englezi? Doamnă, nu credeam că ai căzut atât de jos.

— Domnule, bagă de seamă! N'am decât să spun un cuvânt și vei fi predat, imediat, indienilor!

— Spuneți-l, doamnă. Prefer tortura decât să mai sufăr prezența d-tale.

Contesa bătut din palme și imediat șase sefi indieni pătrunseră în odaie.

— Luați-l! strigă d-na de Maleval, spumegând de furie. Vi-l dăruiesc!

— Vă plâng, doamnă! spuse Ludovic de Villiers, îndreptându-se spre ușe. Nu meri-

tați disprețul unui gentilom ci, cel mult, mila sa.

Și, cu fruntea sus, părăsi camera, înconjurat de cei șase indieni.

XV

SURPRIZA

„In aceeași zi, în clipa când soarele apunea, cinci persoane erau adunate într-o vale, la două leghe de satul indian.

Nimeni nu s'ar fi așteptat să vadă la un loc pe Jan Pol, pe Reptila, pe Risque Tout, pe Rameau-d'or și pe seniorul don Palamede Bernardo de Bivar y Carpio.

Cei cinci oameni, păreau foarte veseli și mâncau cu poftă o pulpă de căprioară, stropind-o cu rachiu din cea mai bună calitate.

— Așa dar e pentru la noapte, zise Rameau d'Or.

— Pentru la noapte, sau mai bine zis, fiind că execuția trebuie să aibe loc mâine, pentru mâine în zori.

— Sărmanul meu căpitan, suspină Rameau-d'Or, sper că acești căncăuni nu l'au torturat.

— Ne putem bizui pe d-ta, don Palamede? zise Proscrisul, adresându-se fostului pirat, care până atunci se îndopase fără să scoată o vorbă.

— V'am dat cuvântul meu, răspunse acesta, păstrându-și o față îngrijorată.

Jan Pol zâmbi și scoțând o pungă, i-o întinse spaniolului, a cărui față se luminea la vederea ei.

— la această pungă, don Palamede, pentru a-ți ușura conștiința. Dacă totul va merge după dorința mea, vei mai primi una la fel, mâine seară. Și acum să stabilim ce are fiecare de făcut. Don Palamede va introduce în casă pe Rameau-d'Or și Risque-Tout, care se vor ascunde și vor sta liniștiți până ce vor izbucni primele focuri de pușcă. Atunci vor ieși din ascunzătoare și vor pune stăpânire pe casă. Lucrul va fi ușor, căci în casă nu este decât un singur servitor, ceilalți dorm în coliba din curte. Veți evita însă vărsarea de sânge. Vă veți apăra, fără să atacați.

— Și în acest timp ce se va întâmpla cu căpitanul meu?

— Fi liniștit, vor avea alții grije de el

— Imi făgăduiți?

— Îți jur pe onoarea mea!

— Atunci sunt liniștit!

— Și-acum să mergem. Luna se va ridica în două ore. Să profităm de întuneric, zise Jan Pol.

— La drum, răspunseră ceilalți.

Indienii se culcară de vreme, astfel că pri-

tenși noștri ajunseră în sat fără să întâlnească pe nimeni.

Don Palamede și cei doi soldați se îndreptară către casa contesei iar Proscrisul și Reptila își continuară drumul.

Casa contesei având prea multe eșiri în cât să poată fi păzite din interior numai de trei oameni, ei hotărîră ca Rameau d'Or și Risque-Tout să supravegheze, ascunși în ierburii, partea din față și din spate a casei, iar don Palamede, ca om al casei, să rămână în interior.

Cei trei aventurieri, astfel postați, așteptară semnalul atacului. Deodată o lumină roșie apărură la orizont și o serie de împușcături se auziră.

Tumultul creșcu, femeile și copiii fugiră îngroziți, scoțând țipete de spaimă. Indienii surprinși de atacul neașteptat, se strânsură și curajos răspunseră la atac, pentru a-și apăra avutul, care începuse să ardă.

Focul se propagă cu o iuteală nemai văzută, proviziile de grâne și furaje, alimentându-l suficient.

Întreg satul, se transformase într'un cuplor.

Cei doi oameni, credincioși consemnului, nu-și părăsiră postul.

Deodată un strigăt se auzi din casă.

—Ajutor... la mine... strigă don Palamede. Risque-Tout se repezi înăuntru.

La lumina slabă a unei torțe doi oameni se tăvăleau pe jos, dându-și lovituri îngrozitoare. Soldatul nu știa pe cine să ajute, neputând distinge prieten de dușman.

Dar moartea ambilor luptători puse capăt luptei.

Ridicând torți căzută pe jos, Risque-Tout luminează pe cei doi morți. Unul era André, iar celălalt don Palamede.

Rameau-d'or, rămasese la postul său.

Deodată o fereastră se deschise și o femeie pe jumătate îmbrăcată, voi să sară.

— Doamnă, n'aveți voie să părăsiți casa. Intrați, băgați de seamă! Am consemnul...

— Bagă de seamă, tu, mizerabile, strigă femeia, descărcând pistoalele asupra soldatului, care simți gloanțele șucrându-i urechile.

Dându-se cu un pas înapoi, ochi și trase.

Femeia scoase un țipăt și dispăru.

În clipa aceea, o trupă având în frunte pe Berger și pe baronul de Grigny pătrunse în curte.

XIX.

FUGA.

Cortesă de Maleval prevăzuse totul.

Sau fostul său amant va consimți să treacă în armata engleză, sau va plăti cu viața refuzul său.

De aceea poftise pe principalii șefi indieni, pentru a le preda pe conte în cazul când va refuza oferta.

Cu toate că indienii îi urau pe francezi, șefii nu se putură împiedica să nu admire ținuta trufașă a căpitanului, astfel că ducându-l cu ei, păreau că fornează mai mult o excornă de onoare, decât garda unui prizonier.

Căpitanul fu condus în coliba consiliului, unde fu lăsat liber, după ce i luă încălțăminte.

Indienii cunoșteau delicatetea europenilor de rang mare: știa că le-ar fi imposibil să meargă desculți, mai ales pe drumurile lor.

Căpitanul se așează pe un butuc, rezemându-se de perete și se lasă în prada gândurilor.

În centrul colibeii, șefii indieni se sfătuiau în privința lui.

Sfatul dura mai bine de o oră și șefii nu se înțeleseseră încă, când un zgomot se auzi afară și mai mulți războinici apărură, ducând cu ei un indian dezarmat.

Căpitanul tresări, recunoscându-l pe Kona-Handé șeful Lupilor-Huroni.

În timp ce războinicii explicau șefilor felul cum reușiseră să-l prindă, indianul încrucișă brațele privind dispretuitor întreaga asistență, apoi întorcând spatele, se așează lângă d. de Villiers.

După o lungă discuție, șefii cazură de acord.

Un războinic se apropie de prizonieri și le legă mâinile și picioarele cu curele, foarte strâns, dar astfel ca să se poată mișca.

— Față palidă, spuse apoi războinicul într-o franțuzească stricată, prepara-ți cântecul de moarte; mâine în zori vei fi dus la supliciu.

Aoi, toată lumea părăsi coliba, cu excepția prizonierilor.

Kona-Handé se aplecă atunci spre căpitana

— Tăcere! șopti el abia perceptibil. Piei-
Roșii ochi și urechi peste tot. Așteaptă! Speră!

Apoi se întoarse pe o coastă și se făcu că doarme.

Noaptea veni și mai mulți războinici, purtând torțe aduseră mâncare prizonierilor.

Aceștia mâncară cu poftă și războinicii se retraseră lăsând o singură sentinelă în ușa colibeii, care rămase cu ochii fixați asupra prizonierilor, fără să-i slăbească o clipă.

De câțva timp Kona-Haudé se mișca, fără ca Ludovic să-și poată da seama ce face. Deodată, șeful se adresă santinelei, cu o voce dulce.

— Calumetul meu, e plin de morișé (tutun sfânt). Nu vrea fratele meu să-mi dea un cărbune?

— Nu!

— Păcat! Căci i-aș fi dat în schimb un șirag de mărgele..

— Unde e șiragul? întrebă sentinela apropiindu-se repede.

— Iată-l.

Și, ca o panteră, se repezi în găul paznicului, care fu sugrumat într-o clipă.

Luându-i apoi armele, așază cadavrul în locul lui, lângă ofițer, iar el se postă la ușă.

— De ce Kona-Handé, nu pleacă? întrebă Ludovic, văzându-l că stă nemișcat.

— Kona-Handé e un șef, răspunse el, el n-a lăsat prins ca să ajute la fuga feței palide. Fratele meu să aștepte: Kona-Handé nu va pleca fără el.

Căpitanul vru să răspundă, când un fluierat ușor se auzi și indianul deschise ușa colibei.

Doi persoane intrară. Prima se opri la Kona-Handé, iar a doua se repezi la Ludovic lăindu-i legăturile.

— Angela! Tu ești? strigă el plin de mirare.

— Haide, repede, să mergem, îi spuse ea dându-i o pușcă și două pistoale.

Căpitanul se ridică și voi s'o urmeze. Dar lungă-i imobilitate, după boala de care zăcuse, îi amortise membrele. Sprijinindu-se de tânăra fată, eși din colibă.

În acest timp Pona-Handé atâșase focul atât de bine, că toată coliba ardea.

După câțiva pași, mica trupă se mări cu un număr de vânători și lupla începu.

Indienii se repeziră la arme, încercând să organizeze rezistența.

Ludovic, în fruntea vânătorilor, începu atacul. Aceștia împușcau fără încetare, aruncând torțe aprinse în colibe.

Căpitanul era prea slăbit pentru a rezista. Mai ales că picioarele-i erau sfâșiate de spini și de pietre. Vânătorii trebuiră să-l ducă pe sus.

Berger și Grigny pătrunseră în salonul contesei de Maleval. Aceasta era ocupată să îngrijească de o femeie rănită.

— Marchiza de Bois-Tracy, strigă baronul, surprins.

— Da, domnule. Nu te așteptai să mă găsești aici? zise marchiza, ridicându-se la auzul vocii lui. Sau vii să ne anunți că suntem prizoniere?

— Din contra, doamnă, vin să vă salvez.

— E prea târziu pentru mine. Rana mea e mortală. Nu mai am decât câteva clipe de trăit. Dă-mi o dovadă de buna d-tale intenție: permite contesei de Maleval să plece ori unde o vrea.

— Nimeni n'o va opri și n'o va urmări, vă dau cuvântul meu. Mai mult, Jan Pol o va conduce ori unde va dori.

— Accept, zise contesa. Apoi, după ce-și luă rămas bun de la marchiză, adăugă: Dom-

nule de Grigny, nu s'a isprăvit totul între prietenul d-tale și mine. La revedere.

— Apropie-te, domnule, zise marchiza după plecarea d-nei de Maleval. Trebuie să-ți spun ceva pe care nimeni n'are voie să audă.

Baronul îngenunchie lângă ea.

— Ascultă-mă: În clipa asta, când moartea e aprcape, vreau să știți că dragostea mea pentru tine m'a ucis. Te-am iubit toată viața; tu m'ai calomniat, n'ai avut încredere în mine. Bănuelile tale erau nedrepte. Nar fi trebuit să mă condamni fără să mă ascuți. Ai zdrobit două fericiri, respingându-mă atât de crud.

— Oh! Léona, Léona!

— Cât de mult îmi place sunetul numelui meu pe buzele tale. Cum m'ai tratat ultima oară când ne-am văzut?

— Cum ai fi vrut să te tratez în clipa când vroiai să ne asasinezi, pe Villiers și pe mine?

— Ingratule, murmură ea. Dacă am armat-o pe contesă, pe care demonul urei o conducea, am făcut-o tocmai pentru a veghea asupra ta, căci ea te includea și pe tine în răzburarea contra prietenului tău. Fără mine ați fi fost de o sută de ori pierduți.

— Adevărat?

— Îți jur înaintea lui Dumnezeu, în fața căruiu voi apărea peste câteva clipe.

— Oh! Iartă-mă, Léona, iartă-mă.

— Te iert și te iubesc, Armand. Vrei să-mi dai o primă și ultimă sărutare?

Tânărul se aplecă spre marchiză, care într-un sărut își dădu sufletul.

Baronul se prăbuși la picioarele ei plângând ca un copil.

O mână aspră i se puse pe umăr.

Era Berger.

— Vei plânge mai târziu, domnule. Să ne retragem. Întâi vii și apoi morții! Casa arde!

Vânătorii eșiră din casă în timp ce lumbi mari de flăcări, mângâiau pereții.

Când fură în curte, Berger îl căută pe baron. Nu-l găsi nicăeri.

El zări, însă, îngenunchiat la picioarele marchizei, în timp ce casa se prăbușea, aco-perindu-i.

Neputând fi uniți în viață, se uneau prin moarte!

XX.

REVANȘA.

O mare agitație domnea în fortul Necessity.

Întreaga garnizoană de cinci sute de oameni lucra pentru a pune fortul în stare de apărare.

Englezii se așteptau la un atac din partea

francezilor; vestea acestui atac fusese adusă cu două zile înainte de contesa de Maleval, care în cursul unei lungi convorbiri cu maiorul Washington, îi dăduse toate dovezile atacului pe care francezii îl pregăteau.

Ori de unde și-ar fi luat contesa informațiunile, lucrul era adevărat.

D. de Contrecoeur însărcinase pe contele de Villiers să răzbune moartea căpitanului de Jumonville.

Contele de Villiers avea la dispoziție șase sute de canadieni, sub comanda lui Kona Handé.

În momentul când trupa se pregătea să plece din Fortul Duquesne, Proscrisul aduse ultimele vești.

— Vești proaste, domnilor. Englezii știu că îi vom ataca. D-na de Maleval i-a informat.

— Contesa de Maleval, care și-a trădat țara pentru a se pune în slujba Angliei, zise d. de Contrecoeur, a fost pusă în afară de lege printr'un decret al Guvernatorului Noii-Franțe. Aș fi foarte contrariat dacă mi-ar cădea în mână, fiindcă ar trebui să ordon să fie spânzurată.

— Ce importanță are dacă englezii ne cunosc planurile. Oricum, tot vom cuceri fortul, zise de Villiers.

— Când au aflat de amenințarea unui atac, englezii au trimis patru curieri, pe

patru drumuri diferite, pentru a cere guvernatorului Virginiei ajutoare în oameni, hrană și munițiuni.

— Drace! Asta-i trist! exclamă d. de Contrecoeur.

— Ar fi fost trist dacă curierii ar fi ajuns la destinație; dar printr'o ciudată întâmplare, toți patru au fost prinși de pândarii noștri indieni. Și nu-i numai asta! Hrana lipsește, iar praful de pușcă e stricat, astfel că sunt convins că dela primul asalt nu vor rezista, și se vor preda.

După terminarea consiliului, Proscrisul, la invitația căpitanului, îl urmă în camera sa.

— Domnule, zise contele de Villiers, nu știu cine ești și nici nu te întreb; dar de când ne cunoaștem ai fost mereu în preajma mea, ajutându-mă cu un devotament pe care nu-l merit și nici nu știu cărui fapt să-l atribui...

— Iartă-mă, căpitane, dar dumneata ai început relațiunile noastre, salvându-mi viața.

— Asta e o datorie pe care ți-ai plătit-o cu dobândă, zise, râzând, căpitanul.

— Posibil...

— Vreau însă să-ți cer ceva de care depinde fericirea vieții mele; o iubesc pe fiica d-tale.

— Știu, răspunse Proscrisul, cu o voce gravă.

— Sunt dintr'o veche și onorabilă familie și te rog să-mi acorzi mâna fiicei d-tale.

— Te-ai gândit la numele care mi se dă?

— Nu-mi pasă de el. Știu că ești un om de inimă, leal și cinstit: d. de Contrecoeur are despre d-ta cea mai bună părere. Dacă ai comis vreodată o greșeală, te privește; dacă ai avut vreo nenorocire, te plâng; aici nu suntem în Europa; aici un om este socotit drept ceeace valorează. Fiica d-tale e un finger, o iubesc și ți-o cer în căsătorie.

— Te-ai gândit bine, domnule conte?

— Da.

— Niciodată, nu mă vei întreba despre trecutul sau despre numele meu?

— Niciodată!

— Mă vei lăsa să trăiesc după placul meu?

— Vei trăi cum vei voi!

— Fiindcă o dorești, domnule Coulon de Villiers, îți dau în căsătorie pe fiica mea Angela. Dar ți-o dau ca Angela, fiica lui Jan-Pol, Proscrisul, și nu altceva.

O călduroasă strângere de mână pecetlui această înțelegere.

La 3 Iulie 1754, în zori, sentinelele engleze semnală trupa franceză, care înconjurase fortul, ascunzându-se după copaci.

Înainte de a ataca d. de Villiers trimise

un parlamentar cerând predarea fortului
Necessity.

Răspunsul fu negativ.

După zece ore de luptă, pușcași francezi,
scoaseră din uz tunurile engleze.

În momentul când d. de Villiers voi să co-
mande atacul, drapelul alb se ridică pe zi-
durile fortului.

Englezii aveau nouăzeci de morți, foarte
mulți răniți și toată artileria scoasă din uz.
O rezistență mai mare era imposibilă.

Maiorul Washington se duse în persoană
să trateze condițiile capitulării.

— Aș putea să răzbun asasinarea fratelui
meu, zise d. de Villiers, dar nu vreau să vă
imit.

Căpitanul de Villiers acordă capitularea
care fu semnată la orele opt seara.

Acest act începea astfel:

*«Cum noi, francezii, n'am avut niciodată
intenția de a turbura armonia care domnește
între cei doi regi prieteni, ci numai să răzbu-
năm ASASINAREA unui ofițer al nostru, pur-
tătorul unei somații și a escortei sale... etc.».*

Iar articolul 4 era astfel conceput:

*«Cum englezii au în puterea lor un ofițer,
doi cadeți și alți ofițeri cari au fost făcuți pri-
zonieri cu ocazia asasinării domnului de*

Jumonville, pe care promit că-i vor elibera... etc.».

Actul se termina în acest mod:

«Făcut în dublu exemplar, la unul din posturile blocadei noastre, ziua și anul de mai sus.

Semnăt: *George Washington*

James Mc. Kay

L. Coulon de Villiers

Răzbunarea era completă, revanșa strălucitoare, întrucât principalul vinovat recunoștea sub propria-i semnătură crima pe care o comisese și fusese nevoit să se plece în fața generozității omului căruia îi ucisese fratele.

Această victorie nu-i costase pe francezii decât doi morți și șaptezeci de răniți.

Contesa de Maleval dispăruse din nou și nu putu fi găsită cu toate cercetările.

Ludovic, care știa ce soartă ar fi așteptat-o dacă francezii ar fi pus mâna pe ea, complotase cu Berger ca s'o silească să asiste la căsătoria lui, apoi s'o facă scăpată. Astfel voia el să se răzbune, dar soarta decise altfel.

Pe la ora prânzului Proscrisul, cu Angela și cu un călugăr sosiră.

Un mic altar fu ridicat în salonul fortului.

Pentru a-i face cinste lui Kona-Handé și a-i

mulțumi pentru nenumăratele servicii ce i le făcuse, Ludovic îl rugase să-i fie martor. Dar timpul trecea și indianul nu se mai ivea.

Însfârșit, pe la orele trei, indianul se înapoie, în fruntea războinicilor săi.

Foarte vesel, indianul arboră la centură o duzină de scalpuri însângerate, de care era foarte mândru și le arăta tuturor.

În zadar, încercă Berger să-l facă să renunțe la aceste macabre trofee, cel puțin în timpul ceremoniei.

— Astea sunt scalpuri luate Yankeilor, răspunse indianul. Fratele meu să privească, adăugă el arătându-i un scalp; niciodată n'as fi crezut că o față palidă să aibă un păr atât de frumos!

Mașinalicește, contele aruncă o privire distrată pe trofeele teribilului războinic și se cutremură recunoscând părul negru al contesei de Maleval.

Mult timp după aceea, Froscrisul fiind ucis într-o bătălie, unde după expresia lui Washington, șase sute de canadieni bătură rușinos două mii de englezi, contele, pe care nimic nu-l mai reținea în America se imbarcă pentru Franța.

În clipa în care se urca pe corabie, Berger îi dădu un plic sigilat.

— Din partea lui Jan Pol, domnule conte.

— Când ți l'a dat?

— În ziua căsătoriei dv. spunându-mi să vi-l dau cât mai târziu, după moartea lui sau în ziua plecării dv.

Contele voi să deschidă plicul, dar canadianul nu-l lăsă.

— Il veți citi mai târziu, când nu voi mai fi aici.

Rămas singur, contele citi ultima scrisoare a Proscrisului :

«Eram gelos! Să nu fi la fel, tu care-mi iubești fiica! Trăiam în aceeaș lume cu tatăl tău... O bănuială nedreaptă ne puse injuria pe buze și fierul în mâini. Am ucis pe tatăl tău, Ludovic! Iată de ce nu te-am numit niciodată fiul meu! Aceasta a fost pedeapsa mea. N'am avut curajul să fac nenorocirea ta și a fiicei mele, împiedicând căsătoria voastră. Poate ar fi trebuit s'o fac.

«Iartă-mă!

«Duc cu mine, în mormânt această lăină.

«Angela nu-și cunoaște adevăratul nume.

«Il poți spune dacă vrei!

Jan-Pol, Proscrisul

Duce de Saint-Herem

— SFARȘIT —

Colecția Danubiu

Nr. 1

NU SUNT CRIMINAL

de MANSFIELD SCOTT

Un volum de 160 pagini

«Cereul Negru» : Ce stranie semnătură !

Este semnătura unui om acționând singur sau aceea a unei numeroase bande de criminali, hoți, excroci și asasini ? Care este vina care apasă pe umerii omului care a evadat din cea mai groaznică închisoare a Statelor Unite ? O tânără fată intervine în toată această fantastică întâmplare și ia parte evadatului. Este sau nu vinovat ?

Probele par că-l acuză și totuși, inhibe cititor, parcă ai fi în dubiu !...

Dar cine poate fi totuși acest misterios «Cere Negru» ?

Trebuie să citești cartea până la ultima filă și veți afla enigma.

Editura Danubiu

București, Str. Dr. Istrate, 10

